

Hương Vị Của Cám Dỗ

Contents

Hương Vị Của Cám Dỗ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	24
5. Chương 5	33
6. Chương 6	45
7. Chương 7	56
8. Chương 8	64
9. Chương 9	76
10. Chương 10	83

Hương Vị Của Cám Dỗ

Giới thiệu

Truyện Hương Vị Của Cám Dỗ, luôn giữ mình đúng mực ở vị trí ông chủ, nhưng tâm trí chàng phát điên vì cô thư ký, v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-vi-cua-cam-do>

1. Chương 1

Nàng sẵn sàng cầu xin anh ta. Virginia Hollis rùng mình, nàng quàng tay tự ôm quanh mình và dăm dăm nhìn ra cửa sổ kính màu đen của chiếc Lincoln đen bóng loáng trong khi chiếc xe vòng vèo qua những đường phố tối om của Chicago. Mọi người đi bộ trên vỉa hè, tay đút trong túi áo, cảm nhét sâu xuống ngực áo để giấu mặt khỏi làn gió rét như cắt. Đàn ông áp điện thoại di động vào tai; cánh phụ nữ vật lộn với đồng túi mua hàng. Nhìn thoáng qua dường như đây là một buổi tối như mọi buổi tối thông thường. Một buổi tối bình thường.

Nhưng nó lại không bình thường. Không thể nào.

Bởi vì thế giới của Virginia đã ngừng quay.

Những người đàn ông gõ cửa sáng nay đã mang cho nàng một thông điệp, và đó không phải thông điệp tốt lành gì. Nàng hít một hơi thật sâu rồi liếc nhìn chiếc váy đen giản dị của mình cùng đôi guốc cao gót cài quai da trang nhã trên đôi bàn chân sơn móng màu hồng. Dường như việc tỏ ra thật quyến rũ đối với nàng là điều quan trọng - không chỉ là trông thật đoan trang, mà còn phải thật cầu kỳ, đài các - bởi vì ơn huệ mà nàng sắp cầu xin lại hoàn toàn ngược lại.

Và nàng không thể nghĩ ra ai khác để cầu xin ngoài anh ta. Lạy Chúa. Chỉ nghĩ đến vị tự hạ mình như thế trước mặt anh ta cũng đủ khiến bụng nàng sôi sùng sục. Trong tâm trạng bồn chồn, nàng giật giật chuôi

ngọc trai đeo quanh cổ và lại tập trung vào thành phố. Những viên ngọc trai trơn nhẵn dưới ngón tay nàng, những viên ngọc trai thật và cổ xưa, thứ duy nhất mà Virginia cứu được từ những món đồ của mẹ nàng trước kia.

Cha nàng đã đánh mất tất cả. M ỗi lần cá độ, ông lại lần lượt thua mất những chiếc xe, những món đồ cổ, ngôi nhà. Virginia chứng kiến điều đó trong tâm trạng lẫn lộn giữa bất lực và căm giận. Nàng đã đe dọa, gào thét, van xin người đàn ông đang già đi rất nhanh, nhưng tất cả đều không ăn thua.

Không có cách nào ngăn được ông lại. Không có cách nào chấm dứt trò đỏ đen. Giờ thì tất cả đã hết sạch. Chẳng còn gì ngoài nàng.

Và nàng không thể, không thể làm ngơ trước những kẻ đó trước lời đe dọa mà chúng đưa ra. Trước những lời đe dọa mà chúng đã chuyển đến một cách cộc cằn. Nàng đã phải đau lòng đến nhường nào vì những gì cha mình đã làm và đã biết bao nhiêu lần nàng tự hứa sẽ không bao giờ nói chuyện với cha về điều đó. Còn ông vẫn lao mình vào trò đỏ đen. Nhưng dù sao ông cũng vẫn là cha nàng. Người thân duy nhất của nàng.

Ông từng là một doanh nhân, được tôn trọng, thậm chí là ngưỡng mộ. Giờ đây cứ nghĩ đến thân phận của mình là nàng lại thấy lòng trĩu nặng. Virginia không biết ông còn nợ bao nhiêu nữa. Nàng thà không biết còn hơn. Tất cả những gì nàng biết là thỏa thuận mà nàng đã giao kèo với ba gã đàn ông thô lỗ kia trong buổi sáng hôm đó. Nàng có một tháng để kiếm được \$100,000 và trong thời gian đó chúng sẽ để cha nàng được yên.

Trong những giấc mơ điên rồ nhất của mình, Virginia cũng chưa bao giờ hình dung được mình có thể kiếm được ngần ấy tiền trong khoảng thời gian ngắn ngủi đến thế. Nhưng trong khi nàng không thể, thì Marcos Allende có thể.

Những sợi lông tơ trên hai cánh tay nàng dựng cả lên khi nghĩ đến anh ta. Ông chủ của nàng là một người đàn ông ít nói và đẹp trai đến chế người. Nhiều người bảo anh ta là người tài ba; anh ta có cái chạm tay như của vua Midas. Mặc dù Virginia mới chỉ là trợ lý của anh ta được một năm nay - người thứ ba trong số ba trợ lý của anh ta, bởi vì có vẻ như một người thì không thể xoay sở nổi với công việc kinh doanh là có một ông chủ như anh ta - trong khoảng thời gian đó, nàng đã kịp chứng kiến đủ về anh ta để mà đồng ý.

Người đàn ông này hoàn toàn chẳng giống ai.

Anh ta liều lĩnh, tàn nhẫn và kiêu ngạo. Một tay anh ta phát hiện, mua lại và vực dậy những công ty đang gặp khó khăn, và anh ta đã xây dựng cả một đế chế. Anh ta khiến những người ngang hàng phải kính trọng và ngưỡng mộ trong thù kẻ thù phải e sợ. Căn cứ vào số lượng khổng lồ những cú điện thoại mà anh ta nhận được từ nhóm dân số nữ Chicago, Virginia có thể nói rằng họ tôn thờ anh ta. Và ngay cả đối với chính Virginia, người đàn ông này cũng gợi lên những cảm xúc mà nàng không dám nghĩ đến.

Mỗi buổi sáng bước vào văn phòng của anh ta, anh ta lại nhìn nàng chăm chăm với ánh mắt thăm thẳm và đầy sức nặng đó, làm khuấy động từng milimet, từng nguyên tử trên cơ thể nàng với vẻ vuốt ve nóng bỏng trong đôi mắt của mình. Lúc nào nàng cũng cố gắng hành động thật chuyên nghiệp, nhìn lảng đi khi thấy ánh mắt của anh ta trở nên dai dẳng hơn mức bình thường. Nhưng đôi mắt của anh ta như lọt trần nàng, như biết nói, gợi lên trong nàng những hình ảnh về anh ta và nàng cùng da thịt và mồ hôi. Mặc dù vậy tối nay nàng đang trên đường tới gặp anh ta chỉ với một mục đích duy nhất, và nàng tự nhắc nhở mình rằng chuyến thăm của nàng đang trên đường tới hang ổ của anh ta vào lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này có thể sẽ không được chào đón.

Với những trợ lý của mình, anh ta lúc nào cũng là một ông chủ nghiêm nghị, kiệm lời, nhưng Marcos Allende bị đòn là có tính nóng như lửa, điều mà có thể nàng sẽ phải chứng kiến lần đầu tiên trong buổi tối hôm nay.

Bụng nàng thắt lại khi chiếc xe rẽ vào con đường dẫn rộng thênh thang của một trong những khu căn hộ sang trọng nhất của Thành phố Lộng gió, nằm ở Đại lộ Michigan giao thông đông đúc. Một người hầu mặc đồng phục ra mở cửa.

Nàng lúng búng nói nhanh câu “Cám ơn” và bước khỏi xe, đi vào trong tòa nhà lộng lẫy với một vẻ bình tĩnh lạ lùng giấu đi tất cả thấy mọi cảm xúc đang vật lộn trong lòng.

Nàng không nhìn những người đang lớn vồn xung quanh, mà thay vào đó tập trung tất cả sự chú ý của mình vào những cánh cửa bằng đồng bóng loáng ở phía cuối ánh sáng.

“Ông Allende đang ở chờ nàng”.

Một nhân viên trực thang máy đứng chờ nàng. Anh ta nhét một cái thẻ vào khe trên cùng bên trong chiếc thang máy đóng kín, bấm cho nút P bật sáng trước khi bước ra với một cái cúi đầu chào. “Chúc buổi tối vui vẻ, thưa quý nàng”.

Cánh cửa đóng lại và Virginia trân trân nhìn hình ảnh phản chiếu mờ mờ của mình. Ôi, lạy chúa, xin hãy để cho anh ta giúp con. Con sẽ làm bất kỳ điều gì. Bất kỳ điều gì... Vài giây dài dằng dặc trôi qua, những cánh cửa mở ra để lộ căn hộ trên tầng thượng - một căn phòng rộng mênh mông với sàn nhà lát đá granit đen bóng, được chiếu sáng lơ mơ và bài trí vô cùng cầu kỳ. Những bức tường lờ mờ cũng có thể được dán bằng những đồng hồ la xanh cầu cạnh và gào tướng lên cái giá trị thực tế của người chủ. Đối với một người bình thường, chỗ ở của anh ta dường như cũng quá ư xa xỉ chẳng khác gì cá tính khác thường của chủ nhân.

Virginia bước vào trong. Một cặp tượng đồng tinh tế, điêu đà đứng ở hai bên lối vào, và một bức sơn dầu khổng lồ với những nhát cọ màu đen mạnh bạo treo ở bức tường phía cuối. Trước khi nàng kịp quan sát phần còn lại của không gian giàu có này, như thể bị thu hút bởi một sức mạnh tự nhiên vô hình, ánh mắt của nàng dừng lại ở anh ta. Anh ta đứng cạnh quầy bar ở phía bên kia phòng khách. Anh ta cũng trang nhã và bất động như những thứ đồ nội thất sành điệu xung quanh mình. Ngăm đen, cao lớn và lạnh lùng. Anh ta quay mặt về phía cửa sổ, cái lưng rộng lấp đầy hết hai vai của chiếc áo khoác. Tim nàng đập thình thịch khi nàng tiến một bước về phía trước, tiếng lách cách của đôi guốc cao gót trên nền đá granit càng vang hơn trong không gian tĩnh lặng.

“Tôi tin rằng cô đã có một chuyến đi dễ chịu”. Da thịt nàng như cứng đờ lại vì vẻ ậm ừ trong giọng nói của anh ta. Nghe khàn khàn. Nghe ngà ngà. Như thể anh ta không phải là mối đe dọa cho bất kỳ ai. Nguồn năng lượng lách tách xung quanh anh ta xua đi ý nghĩ đó trong chớp mắt.

“Vâng. Cảm ơn ông đã cho xe đến, và đã đồng ý gặp tôi đường đột như thế này”, nàng khẽ khàng nói. Trong lòng bắt đầu run cầm cập, nàng bước về phía phòng khách, rón rén nhón chân đi qua một tấm thảm Ba Tư mềm mại. Anh ta không quay lại. Virginia cũng không chắc là thậm chí nàng có muốn anh quay lại không nữa. Cứ mỗi lần ánh mắt họ chạm nhau là lại có một luồng điện chạy dọc qua người nàng. Đôi khi thậm chí anh ta còn không cần phải nói gì. Đôi mắt làm thay công việc đó cho anh ta. Và trong suy nghĩ của nàng, anh ta luôn nói những điều xấu xa nhất đối với nàng.

Và bây giờ nàng đang ở đây, trong căn hộ của anh ta, sẵn sàng đối mặt với người đàn ông táo bạo, sung mãn mà nàng vẫn ngưỡng mộ. Sẵn sàng van xin anh ta. Mặc xác chuyện Virginia có một cuộc sống thành công khiếm tốn mà nàng luôn cố gắng sống một cách kín chu nhất. Mặc xác chuyện nàng luôn thanh toán các hóa đơn của mình đúng thời gian và cố gắng hết sức tránh xa mọi rắc rối. Mặc xác tất cả ngoài điều cần phải làm. Cứu cha nàng. Làm bất kỳ điều gì nàng phải làm, để ông được an toàn.

Nàng có thể quả quyết rằng ngay lúc đó dường như Marcos đọc được những suy nghĩ của nàng, vì nàng nghe anh ta thì thầm, “Cô gặp rắc rối à, Virginia?”, trong khi vẫn đắm đắm nhìn ra ngoài cửa sổ như thể bị thôi miên bởi ánh lấp lánh li ti của những ngọn đèn thành phố.

Nàng nuốt khan, mắt dán vào lưng anh ta. “Có vẻ như đúng thế thật”.

“Và cô đến để xin sự giúp đỡ của tôi?”.

Một cục khó chịu trào lên từ dạ dày nàng, và những lời nói như bị vắt ra từ cổ họng. “Tôi thực sự cần sự giúp đỡ của ông, Marcos”.

Anh ta quay lại và nàng đứng chết lặng trước sức mạnh đen tối trong ánh mắt của anh ta. “Bao nhiêu?”. Tim nàng đập thình thịch mỗi lúc một nhanh hơn. Khuôn mặt anh ta nam tính một cách thanh tú, và ở anh ta có một vẻ gì đó thật hư hỏng - thái độ của anh ta, cái vẻ ngoài đẹp trai ngăm đen, giọng nói đến nỗi một phần ngủ im trong nàng vừa thấy phấn khích vừa hoảng sợ. Từng ly từng tí dòng máu Latin của anh ta thể hiện qua làn da màu đồng hun, chất nam tính toát lên từ lỗ chân lông.

Ánh nhìn soi mói của anh ta lướt đi với vẻ khoái trá dọc theo chiều dài cơ thể nàng cho đến khi nàng không

thể chịu đựng thêm được nữa. Nàng nghênh cầm lên đầy kiêu hãnh, mặc dù cái cách nàng vịn vịn hai bàn tay trước người mình hoàn toàn không thuyết phục chút nào. “Tôi... tôi không trông đợi điều gì cho không. Tôi muốn gặp ông vì một khoản ứng trước. Một khoản vay. Có lẽ tôi có thể làm nhiều việc hơn cho ông. Những dự án đặc biệt”.

Mắt nàng sụp xuống trong lúc anh ta ngắm nghía môi nàng. “Đêm nay cô đẹp lắm, Virginia”. Sức quyến rũ trắng trợn trong lời nói của anh ta làm tim nàng thất lại trong một cơn rung mình run sợ. Nàng đấu tranh với cảm giác bồn chồn, tự nhủ với mình rằng anh ta là một người đàn ông sexy, tràn trề sinh lực - và rằng anh ta luôn nhìn tất cả phụ nữ như thế này. Đó là lý do tại sao họ gọi cho anh ta. Lúc nào cũng gọi! Khi những ánh mắt đó ở trên người nàng, anh ta khiến nàng cảm thấy mình là người phụ nữ sexy nhất trên đời - như thể người phụ nữ duy nhất đang tồn tại.

“Tôi đang cố gom...” nàng ngập ngừng, cố thu hết can đảm. “Tôi đang cố gom được \$100,000. Ông có thể giúp tôi được không?” nàng hỏi anh ta, mặt cúi xuống. Khi cất lên những lời đó, nàng cảm thấy thật... thật rẻ mạt... thật nhục nhã...

“Đó là tất cả cô cần sao?” Anh ta dịu dàng hỏi. Như thể nó chẳng là gì hết. Một khoản tiền còm cõi. Và với anh ta, với tất cả ngần ấy tỉ của anh ta, thì tất nhiên là thế thật.

Anh ta lặng lẽ soi mói nàng. “Tôi có thể hỏi tại sao cô lại cần khoản tiền đó được không?”

Ánh mắt của nàng chột va phải ánh mắt của anh ta, và nàng lắc đầu. Nàng không thể chịu nổi. Môi anh ta giật giật và khóe mắt anh ta nheo lại, gần như - gần như - khiến cho anh ta trông có vẻ bớt đe dọa hơn. “Cô sẽ không nói cho tôi biết phải không?” Anh ta gật gù.

“Nếu ông không phiền”, nàng lúng túng. Nàng kéo gấu váy xuống đầu gối khi ánh mắt anh ta lướt xuống chân nàng và dừng lại. “Vậy chẳng lẽ không có gì tôi có thể làm cho ông hay sao? Để đổi lại khoản... khoản lương phí này?” Lay Chúa. Nàng thậm chí còn không dám dấn động đến số tiền vì dường như nó thật quá tầm với.

Anh ta bật cười và Virginia nghĩ từ trước đến giờ nàng chưa từng nghe thấy anh ta cười. Âm thanh nghe như những tràng sấm rền từ xa vọng lại.

Anh ta đặt chiếc ly của mình xuống mặt quầy bar bên cạnh và ra hiệu về phí hai chiếc xô - pha bọc da. “Ngồi đi”.

Nàng ngồi xuống. Lưng nàng cứng đờ và thẳng đuốn khi nàng nhìn anh ta uyển chuyển đi lại quanh căn phòng. Làm thế nào mà một người đàn ông to lớn lại có thể di chuyển một cách trang nhã như vậy nhỉ? Làm thế nào mà...

“Rượu vang chứ?”

“Không ạ”.

Mặc dù như vậy anh ta vẫn rót ra hai chiếc ly. Hai bàn tay của anh ta di chuyển một cách khéo léo - quá khéo léo để có thể không để ý - và mang một ly lại cho nàng.

“Uống đi”. Nàng túm chặt lấy chiếc ly có gân đường rãnh, và dán mắt vào bức tường đồng ở títt đằng xa, cố gắng không thở vì sợ những gì mùi hương của anh ta có thể gây ra đối với nàng. Anh ta tỏa ra mùi hương dễ chịu một cách kỳ lạ. Nồng nàn, hăng hắc và nam tính. Nàng hít một hơi đầy run rẩy cho đến khi anh ta thả người xuống chiếc ghế sofa đối diện nàng.

Khi anh ta duỗi thẳng hai cánh tay ra phía sau, anh ta làm cho chiếc ghế xô - pha như bé đi, khung người đồ sộ của anh ta lấp đầy chiếc ghế da màu xương được thiết kế riêng. Dưới lớp áo vét, chiếc sơ mi lót anh ta mặc để phanh một chiếc cúc trên cùng, bày ra trước mắt nàng một làn da màu đồng hun trơn láng và một cây thánh giá bằng vàng lấp lánh.

Nàng muốn chạm vào anh ta. Nàng tự hỏi không biết làn da màu đồng hun đó sẽ như thế nào dưới những ngón tay nàng, không biết cây thánh giá của anh ta lạnh lẽo hay ấm áp...

Bất chợt nhận ra ánh mắt sẫm soi của anh ta, nàng vội vã nghênh cầm lên mỉm cười. Nhường một bên lông mày đen rậm, Marcos xòe bàn tay ra và ra hiệu với nàng. “Cô không uống kìa”.

Virginia giật mình, rồi ngoan ngoãn nhấp một ngụm. “Ngon quá... Rất... ừm, đậm đà”.

“Tôi đã bao giờ cần cô chưa?” Suýt nữa thì nàng sặc rượu vang. Nàng chớp chớp mắt và rồi, rồi nàng nhìn thấy nụ cười đó. Một nụ cười khoái trá. Hiếm hoi, như tất cả mọi thứ quý giá, khóe miệng bên này nhếch cao hơn khóe miệng bên kia.

“Tôi cảm thấy chuyện này rất khó khăn đối với cô”, anh ta nói, với một vẻ lấp lánh ấm áp trong khóe mắt.

“Không. Ý tôi là... vâng. Đúng là khó thật”. Anh ta chẳng biết đường nào mà lần! Anh ta đặt chiếc ly của mình qua một bên, khoanh tay lại trước ngực, ngả người về phía sau như đang xem một bộ phim. “Cô không tin tôi à?”

Tim nàng đập hụt mất một nhịp hồi hộp. Tin anh ta? Nàng tôn trọng anh ta. Khâm phục anh ta. Ngại ngần trước anh ta và. Và vì quyền lực của anh ta, thậm chí nàng hơi sợ anh ta. Và có lẽ, nàng chợt nhận ra, nàng cũng tin anh ta nữa. Từ những gì nàng đã chứng kiến, Marcos - Marcos kiêu hãnh và có trái tim bằng vàng - đã tỏ ra là một người hùng đích thực đối với nhân viên của mình. Một con sư tử bảo vệ đàn con của nó. Khi Lindsay, trợ lý thứ hai, khóc lóc cả mấy tháng trời sau khi sinh một cặp sinh đôi, Marcos đã thuê cả một đội bảo mẫu và tống cô ta đi hưởng kỳ trăng mật thứ hai ở Hawaii với chồng mình.

Đến giờ Lindsay vẫn còn nói về Maui. Và khi chồng của bà Fuller qua đời, người phụ nữ đau khổ tột cùng đó đã được Marcos hỗ trợ và giúp đỡ đầy hảo tâm đến mức giờ đây khi nhớ lại tất cả bà đã khóc còn nhiều hơn cả khi bà khóc ở đám tang.

Cho dù chuyện này có nhục nhả đến đâu đi nữa, cho dù tình cảnh của nàng có khủng khiếp đến nhường nào nếu anh ta biết chuyện, nàng vẫn biết rằng, hơn bất cứ điều gì khác trong đời mình, anh ta luôn vững vàng như một quả núi.

Nhìn thẳng vào mắt anh ta, nàng trả lời với tất cả lòng thành thật. “Tôi tin tưởng ông hơn tin tưởng bất kỳ ai khác”.

Mặt anh ta sáng bừng lên vì ngạc nhiên, và anh ta gãi gãi cảm giữa hai ngón tay bấm móng ngắn. “Ấy thế mà cô vẫn không nói cho tôi biết rắc rối của cô là gì?”

Ý nghĩ rằng anh ta - người đàn ông mà nàng tôn trọng nhất, kính phục nhất - sẽ biết đời nàng đang ở trong mớ bung bét làm trái tim nàng như tan nát. “Tôi sẽ cho ông biết tôi cần tiền làm gì nếu tôi nghĩ đó là điều quan trọng, và tôi sẽ cho ông biết nếu như đó là cách duy nhất để ông đưa tiền cho tôi”.

Với vẻ mặt thích hợp với một con sói độc đang săn mồi, Marcos đứng lên và bước lại, rồi tước lấy chiếc ly khỏi ngón tay nàng. “Đi với tôi nào”. Tuyệt vọng vì thậm chí còn chưa kịp bắt đầu phỏng đoán những ý nghĩ trong cái đầu như một mê cung có một không hai của anh ta, Virginia đi theo anh ta dọc theo hành lang rộng có trần uốn cong thành mái vòm trong căn hộ, cảm nhận một cách sâu sắc bộ khung đồ sộ của anh ta bên cạnh mình.

Và nàng không khỏi băn khoăn không biết nàng có phải là kẻ ngốc nghếch khi tin tưởng anh ta. Như một con thú ăn thịt, Marcos ngấm ngấm thân hình nàng, cái mũi, những lọn tóc bất kham, ương bướng phủ lò xo. Nàng hoảng sợ căn môi. Anh ta đang đưa nàng đi đâu thế này?

Những hình ảnh về một căn phòng ngủ vụt hiện lên trong tâm trí nàng, và hai má nàng nóng bừng lên.

Anh ta mở cánh cửa cuối cùng cho nàng, và Virginia bước vào một căn phòng tối om, xấu hổ vì mạch đập búa xua của mình. “Phòng làm việc tại nhà của ông à?” nàng hỏi.

“Đúng rồi”.

Anh ta bật công tắc điện và cả căn phòng bừng sáng dậy. Những giá sách xếp thẳng hàng dọc theo ba trong số bốn bức tường. Một tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ trải ngang khu vực ngồi làm việc. Năm ngăn tủ đựng tài liệu bằng gỗ bóng lộn tạo thành một hàng dài, ngay ngắn sau bàn làm việc của anh ta. Không có món đồ bài trí nào. Không có những khung ảnh. Không có thứ gì làm rối mắt. Tinh tế về gu thẩm mỹ không kém gì phần còn lại của căn hộ, với một chiếc máy tính tân tiến nhất ngự trên chiếc bàn đồ sộ, phòng làm việc của anh ta gaô tường lên ba chữ: đừng lười thôi.

“Tôi thích chỗ này”. Nàng sải bước vào trong, việc biết rằng đây là chốn riêng tư, cá nhân của anh ta làm máu nàng như sôi bọt. Những ngón tay nàng ngứa ngáy với thôi thúc mãnh liệt là được sắp xếp lại những chồng giấy tờ trên bàn làm việc của anh ta.

“Tôi biết chuyện về cha cô, cô Hollis”.

Nổi kinh hoàng ập đến như một quả bóng bowling giáng vào bụng nàng. “Ông biết rồi?”

Nàng quay ngoắt lại, và khi anh ta bước vào phòng, Marcos đã làm được cái điều tưởng như không thể: anh ta làm nó trở nên nhỏ bé hơn. “Cô không thể tồn tại trong thế giới mà tôi đang sống nếu không thận trọng về tất cả mọi người gần gũi với mình. Tôi có tài liệu về tất cả những người làm việc thân cận với mình, và tôi biết rõ từng chi tiết về cuộc sống của họ. Đúng, tôi đã biết về vấn đề của cha cô”.

“Ôi!”

Anh ta còn biết những gì nữa rồi?

Anh ta bước qua nàng khi đi ngang qua căn phòng, và nàng vật lộn với cơn run rẩy như thể anh ta là một trận cuồng phong lạnh buốt vừa quét qua. “Tại sao cô không đến chỗ của tôi từ trước?” Anh ta hỏi, giọng điềm nhiên như không.

“Bây giờ tôi đang ở đây rồi”. Nàng lí nhí. Dừng lại sau bàn làm việc của mình, anh ta đẩy chiếc ghế da qua một bên và dựa người vào cạnh bàn. Chiếc áo sơ mi của anh ta chật căng qua những bờ vai lực lưỡng và cặp lông mày của anh ta nhíu lại. “Tình hình tồi tệ đến mức nào?”

“Nó... trò cờ bạc chồng chất lại”. Đổ bừa mặt trước ánh mắt sấm soi của anh ta, nàng quay người vờ bận rộn với những cuốn sách trên giá, và nói, như thể anh ta đã khéo léo rút chốt một cánh cửa đóng kín vốn đã chực nổ tung vì chật căng những điều bí mật. “Ông ấy hoàn toàn mất kiểm soát. Ông ấy liên tục dốc vào chiếc bạc nhiều hơn những gì mình có và hơn cả những gì tôi có thể kiểm được”.

“Đó là lý do duy nhất tại sao cô lại đến đây?”

Giọng nói của anh ta nghe khản đặc, một cảm giác nóng bừng ướn át lan tỏa khắp trong nàng. Nàng quay người lại - choáng váng vì câu hỏi. Choáng váng vì câu trả lời đang chấp chới từ sâu thẳm bên trong nàng.

Hơi thở của nàng ngừng lại. Ánh mắt của anh ta. Thật trần trụi. Sống sượng. Phơi bày ra một vẻ hoang dại sôi sục, một nỗi thèm khát nguyên thủy đang rình rập - rình rập ở đó - tận trong đáy mắt của anh ta, như một con thú dữ đang sẵn mồi.

Nỗi khát khao dồn nén trào lên trong huyết quản nàng trong khi anh ta vẫn chằm chằm nhìn nàng. Cái cách nhìn mà không người đàn ông nào, từ cổ chí kim, nên nhìn một người phụ nữ và hy vọng cô ta có thể sống sót. “Đó là lý do duy nhất khiến cô đến đây đêm nay phải không, Virginia?”

Như ở trong trạng thái bị thôi miên, cô bước về phía trước bằng đôi chân run rẩy, gần hơn tới chiếc bàn làm việc của anh ta. “V... vâng”.

“Cô không muốn bất kỳ điều gì khác? Chỉ có tiền thôi?” Phải nói thế nào bây giờ? Phải nghĩ thế nào bây giờ? Thở như thế nào? Cảm giác như trái tim nàng chỉ chực nổ tung vì áp lực phải trả lời. “Khô... không còn điều gì khác”.

Khi thốt ra lời này, từ sâu thẳm tâm trí mình, nàng lơ mơ nhận ra những nhu cầu của mình nghe mới đơn giản và khiêm tốn biết bao nhiêu. Khi chưa được nói ra, chúng thật rồi bời. Nằm ngoài lý trí, nằm ngoài suy nghĩ, nằm ngoài khả năng kiểm soát.

“Ông sẽ giúp tôi chứ”, nàng thì thào khi bước đến bên chiếc bàn, và không hiểu sao lời khẩn nài đó nghe khao khát như thể nàng vừa nài xin một nụ hôn. “Tôi sẽ giúp”. Trầm đục và khàn khàn, sự đứt khoát trong câu trả lời của anh ta khiến nàng thở phào nhẹ nhõm. V ậy là anh ta sẽ giúp nàng.

Trong tâm trí ngây ngất của nàng, như thể Marcos đang ngự trên lưng một con bạch mã, tay giương cao lá cờ mang dòng chữ “Virginia”.

Còn nàng... ừm, nàng có thể là một tấm băng rôn. Một tấm biển bằng đèn neon. Một dấu nhân in trên từng thớ cơ thể và có lẽ trái tim nàng nữa. Marcos Allende. Chúa ơi, nàng đúng là một con ngốc.

“Tôi không trông chờ điều gì đó cho không biểu không”, nàng nói. Giọng nàng gấp gáp vì một cảm giác nhẹ nhõm xâm chiếm. Cứ như thể có một sức mạnh phi thường nào đó kéo nàng xích lại gần anh ta kéo nàng tiến lại gần hơn và gần hơn nữa. Phải chăng sức mạnh đó tỏa ra từ anh ta? Hay từ chính nàng? Nếu như không có cái bàn - lúc nào cũng là cái bàn ngăn cách giữa họ - nàng sẽ ở đâu nhỉ?

Không. Trở ngại không chỉ là cái bàn. Mà là tất cả mọi thứ. Tất cả mọi thứ. Nàng chẳng thể làm gì để tháo gỡ, giải quyết hoặc xử lý. Marcos lùa một bàn tay qua mái tóc của mình, rồi chộp lấy một chiếc bút nằm lẩn lóc và cắm nó vào giá để bút bằng da. “Tôi sẽ đưa tiền cho cô. Nhưng tôi có một vài yêu cầu của riêng mình”.

“Bất kỳ điều gì”, nàng nói. Ánh mắt của anh ta đúng thật là chết người. Đôi bàn tay của anh ta - chúng tạo thành những nắm đấm, “Có một thứ này mà tôi muốn. Một thứ thuộc về tôi. Một thứ mà tôi dù thế nào cũng phải có nếu không tôi đến mất trí vì khao khát nó mất”.

Một cơn run rẩy chạy dọc sống lưng nàng, hết nóng bỏng lại đến lạnh buốt. Anh ta không nói về nàng - tất nhiên là không phải rồi - nhưng mặc dù vậy, nàng vẫn cảm thấy điều gì đó đang bóp chặt bên trong mình như thể anh ta đang nói về nàng vậy. Cảm giác sẽ như thế nào nếu như Marcos khát khao nàng dữ dội đến nhường ấy nhỉ? “Tôi... hiểu ạ”.

“Cô yêu à?” Anh ta mỉm cười với một cách khinh khỉnh, rồi tiếp tục đi vòng quanh bàn làm việc của mình.

Anh ta quơ lấy một quả địa cầu bằng đá quý đặt ở cạnh bàn và xoay cho nó quay, một đại dương màu danh da trời cứ thế xoay tít vòng vòng. “Đây”. Ngón tay của anh ta dừng quả địa cầu đang xoay lại, làm một quốc gia dừng sống lại như được tạc bằng đá trước mắt nàng. “Thứ tôi muốn là ở đây”. Anh ta gõ gõ.

Cốc cốc cốc. Nàng bước lại gần hơn, hăm hở nâng một đầu ngón tay về vuốt dọc theo chiều dài của đất nước mà anh ta vừa chỉ. Du lịch dường như đã nằm quá sâu trong danh sách thứ tự những ưu tiên của nàng, đến nỗi giờ đây hầu như nàng chẳng bao giờ nghĩ đến nó nữa.

“Mexico”, nàng thì thầm. Ngón tay của anh ta đi xuống. Nó chạm vào ngón tay nàng. Anh ta đắm đắm nhìn. Và nàng cũng đắm đắm nhìn. Và không một ai cử động. Ngón tay anh ta để móng ngắn, và rậm nắng, trong khi ngón tay nàng thanh mảnh và nõn nà. Hai ngón tay đặt trên Mexico. Nó thậm chí không phải là một sự đụng chạm, một nửa sự đụng chạm cũng không nổi. Vậy mà nàng vẫn cả nhận rõ sự tiếp xúc trong từng sợi li ti của con người cô đơn đang run rẩy của mình.

Anh ta quay đầu lại, mặt họ ghé sát đến nỗi nàng có cảm giác hai con người của anh ta có màu đen khùng khiếp. Một cơn lốc xoáy quay cuồng. Anh ta thì thầm, như thể đang thú nhận tất cả những đam mê và tội lỗi giấu kín của mình, “Tôi đang theo đuổi Allende”.

Nàng nhận ra sự liên hệ của cái tên đó ngay lập tức. “Công ty của cha ông?”

“Công ty mà ông ấy đã mất”.

Anh ta đặt quả địa cầu xuống, và một lần nữa, cả ngón tay của mình. Lần này phần lưng ngón tay vuốt dọc theo má nàng. Marcos đang chạm vào nàng, Marcos đang nhìn nàng với ánh mắt kỳ lạ, ôi, lạ Chúa. Anh ta tỏa ra mùi hương quyến rũ đến nỗi nàng thấy đầu mình nhẹ bẫng.

“Và ông tin rằng tôi có thể giúp?” Nàng hỏi, bước một bước ra khỏi anh ta, rồi hai bước. Xa khỏi sức mạnh quyến rũ, hấp dẫn của anh ta, xa khỏi cái mà anh ta làm cho nàng phải thêm muốn.

Anh ta vuốt bàn tay không lúc nào ngơi nghỉ của mình dọc theo khuôn mặt. “Người chủ công ty đó đã điều hành nó một cách tệ hại và đã liên hệ với tôi để xin giúp đỡ”. Một sợi cơ nhỏ xíu giật giật ở phía đuôi cằm của anh ta. “Tôi thừa nhận tôi là kẻ mê đắm những công ty đang sắp chết, nhưng trong trường hợp này thì khác”. Anh ta lắc đầu với vẻ ghê tởm. “Tôi không có ý định giúp bà ta, cô hiểu chứ?”

“Vâng”. Nàng chẳng hiểu gì hết, chính xác là như thế, nhưng ở văn phòng mọi người đồn với nhau rằng không một ai được đả động cái tên Allende với Marcos trừ khi người đó muốn bị vạ cổ.

Anh ta đi đi lại lại. “Tôi sẵn sàng hành động một cách thù địch nếu buộc phải làm thế”.

“Tôi hiểu”.

“Tôi có thể sử dụng một người phụ tá”.

Phụ tá.

“Tôi cần một người tôi có thể trông cậy. Quan trọng hơn cả” anh ta khoanh hai tay lại và ánh mắt đen thẳm thăm bí hiểm nhìn xoáy vào mắt nàng “ - tôi cần một người sẵn sàng giả vờ làm người yêu của tôi”.

Người yêu. Hai bàn tay nàng đang toát mồ hôi và nàng kín đáo lau chúng vào hai bên hông. “Người yêu”. Khi những bước chân dài đưa anh ta đến bên nàng, theo bản năng, nàng lùi lại cho đến khi chân nàng chạm vào một chiếc trường kỷ nhỏ.

Vẫn thản nhiên như không, Marcos bước về phía giá sách, những bước chân tự tin và chậm rãi. “Cô có muốn làm việc này vì tôi không?” Đầu nàng quay cuồng với những ý nghĩ hư hỏng xuất hiện không đúng lúc chút nào. Những ý nghĩ về Mexico và Marcos. Martini và Marcos, Mariachis và Marcos. “Vâng, chắc chắn rồi”. Nhưng chính xác anh ta nói giả vờ là có ý gì? “Vâng ông trông đợi điều gì ở tôi, và trong bao lâu?” Một cảm giác phấn khích hoàn toàn mới mẻ đang trào lên trong từng mạch máu của nàng.

Anh ta lục lọi qua những cuốn sách, chuyển hết cuốn này sang cuốn khác. “Một tuần trên cương vị phụ tá của tôi tại Monterrey, và có lẽ thêm một số công việc ngoài giờ cho đến khi tôi có thể khép lại vụ việc này. Chắc chắn tôi có thể giải quyết rắc rối... nhỏ của cô”.

“Tất cả chỉ thế thôi?”

Anh ta ném cho nàng một cái nhìn ngỡ ngàng. “Như thế còn chưa đủ sao?”

Nàng chỉ mỉm cười. Và chờ đợi.

Và chăm chú nhìn.

Những cơ bắp dưới lớp áo sơ mi của anh ta căng ra khi anh ta với tay lên giá sách trên cùng và rút ra một cuốn sách bọc da.

“Cô có thể đi cùng tôi đến bữa tối Fintech được không nhỉ?” Anh ta tiếp tục, đôi lông mày xéch nhướn lên. “Cô có phiền không? Đi cùng tôi chứ?”

Nàng nghếch nghếch chuỗi ngọc trai của mình, không sao ngăn cảm giác bứt rứt. “Ông... lúc nào tôi cũng có thể bố trí một cuộc hẹn dành cho ông”.

Môi anh ta mím lại khi anh ta vẩy cuốn sách nặng trĩu trước mắt nàng dễ dàng như thể đó chỉ là một tờ giấy. “Tôi không muốn một buổi hẹn hò, cô Hollis. Đây. Cô có thể cầm lấy - một chút về Monterrey, nếu cô thích”. Anh ta đặt nó lên chiếc trường kỷ. Anh ta có một kiểu mỉm cười thật quyến rũ, trẻ nãi, và nàng cảm thấy nó khiến cho những ngón chân nàng quặp lại.

“Tôi có cảm giác như tôi đang cướp của ông một cách trắng trợn”, nàng nói, và nâng cuốn sách bóng loáng lên.

Anh ta dừng lại giữa phòng và chăm chú nhìn nàng với đôi mắt đen thẳm như dân digan của mình. “Nếu tôi cho phép, thì sao lại gọi là cướp được”. Nàng nhận ra nụ cười quyến rũ thoáng qua của anh ta, và ép chặt cuốn sách vào hai đầu ngực của mình khi thấy chúng cứng lại. Lũ phản phúc. Nhưng tối nay anh ta đã mỉm cười ba lần rồi. Ba lần. Hay là hơn nhỉ? Ba hoặc hơn cũng đã là một kỷ lục rồi.

“Cô là một tài sản đối với công ty của tôi”, anh ta nói tiếp bằng một giọng khàn khàn rất khác thường, đi vòng lại quanh chiếc bàn. “Một tuần thời gian của cô cũng là rất giá trị đối với tôi. Cô là người làm việc chăm chỉ, thông minh. Trung thành. Cô đã giành được lòng tin của tôi, Virginia, và cả sự khâm phục của tôi nữa - phải nói là hai kỳ công khó khăn đấy”.

Một cảm giác mượt như tơ lướt nhẹ trên da thịt nàng. Nàng biết chắc rằng anh ta sử dụng cái giọng đầy tin tưởng đó trong những cuộc họp của mình, nhưng nàng không hiểu liệu nó có tác dụng kích thích đó với tất cả các thành viên trong ban giám đốc của anh ta không.

Khi dưng nhu nàng không thể từ chối việc gì hữu ích để làm ngoài việc đóng đưa mắt một cách ngớ ngẩn, theo bản năng nàng lại làm cái việc mà nàng vẫn luôn làm để tự chữa cho bản thân. Nàng đặt cuốn sách qua một bên và bắt tay vào sắp xếp chồng giấy tờ ở rìa bàn làm việc của anh ta - từ một đồng lộn xộn thành

một đồng ngay ngắn. “C... ảm ơn ông về lời khen. Tôi rất thoải mái khi làm việc tại Fintech. Và cho ông nữa... tất nhiên. Đó là lý do tại sao tôi không muốn làm gì ảnh hưởng đến vị trí của mình”.

Nàng tiếp tục dọn dẹp, biết rằng anh ta không hề làm gì - không gì hết - ngoài việc đứng sừng sững cách đó vài bước chân và chăm chú nhìn nàng. Giống như nhiều lúc anh ta vẫn làm ở văn phòng. Anh ta thường dừng công việc đang làm lại và dăm dăm nhìn bằng đôi mắt đen thăm thẳm, đầy phần khích đó.

“Chúng ta sẽ nói gì ở văn phòng?” Nàng đáp ứng. Chuyện ngồi lê đôi mách ở Fintech có khi rất ghê gớm. Chỉ cần nghĩ đến việc Lindsay hoặc bà Fuller có thể nghĩ rằng nàng đã làm một việc cực kỳ thiếu chuyên nghiệp là sa vào chuyện công tác cùng Marcos là nàng đã thấy bất an đến nghẹt thở.

Thấy Marcos không trả lời, nàng ngược lên và bắt gặp một vẻ tinh quái ma mãnh trong ánh mắt của anh ta. Nàng có cảm giác lạ lùng rằng từ nãy đến giờ anh ta đã ngắm nghía vòng ba của nàng. “Chúng ta sẽ nói rằng tôi ra lệnh cho cô đi cùng với tôi, tất nhiên rồi. Xét cho cùng cô là trợ lý của tôi cơ mà”.

Đôi lông mày của anh ta nhíu lại và anh ta chăm chăm nhìn nàng không chớp mắt, như thể đang thách thức nàng dám cãi lại anh ta.

Nhưng một cơn đau nhói vụt xoáy lên trong tim nàng; nàng biết nàng không bao giờ có thể là gì hơn một người trợ lý đối với anh ta. Anh ta là Marcos Allende. Anh ta thậm chí còn có thể là Zeus cũng được, anh ta mới thật xa vời làm sao.

Virginia đang mơ màng không hiểu nàng có muốn nhiều hơn là một chiếc ghế bên ngoài văn phòng của anh ta không, không biết nàng có nghĩ những khát khao trong mắt anh ta là dành cho nàng không. Mơ rằng, nếu quả đúng là thật, anh ta sẽ làm gì đó, và nàng sẽ để mặc cho anh ta làm.

Không. Nàng không thể nào, không đời nào cho phép mình được tiếp tục áp ủ những mơ ước hão huyền ngổ ngàng hàng đêm về anh ta. Những giấc mơ hàng ngày cũng phải tan biến theo nốt. Điều đó thật vô vọng và cũng thật đớn đau, lại còn ngu xuẩn nữa chứ. Anh ta đang giao cho nàng một nhiệm vụ cơ mà.

Khi cái đồng trên bàn đã trở thành một tòa tháp không thể hoàn hảo hơn nữa, nàng dựng thẳng nó lên với tất cả vẻ trang nghiêm mà nàng có thể huy động được. “Tôi rất vui lòng được là người phụ tá của ông”.

Anh ta ch ậm rãi gật đầu. “Tốt. Tuyệt. Tuyệt vời”. Giọng anh ta nghe cộc lốc rất lạ lùng, trầm đến nỗi dường như nó chìm sâu vào trong nàng đến khi nó rung động bên trong. “Ngay từ đầu tôi đã biết chúng ta sẽ đạt được thỏa thuận mà”.

Vật lộn với một vòng xoáy cảm xúc lẫn lộn mà không để lộ ra ngoài thật chẳng dễ chút nào. Cảm giác phần khích chen lẫn lo lắng, lòng biết ơn xen lẫn nỗi khao khát. Một tuần với anh ta ở Mexico. Đóng vai là phụ tá của anh ta, người yêu của anh ta - một vai trò mà Virginia đã mừng tượng thử đóng không biết bao nhiêu lần. Nhưng lần này sẽ là thật sự, trong đó nàng - không có kinh nghiệm và ngây thơ trong thế giới của đàn ông - giả vờ làm người yêu của một gã đàn ông lực lưỡng, một vị thần, một huyền thoại. Nàng thậm chí còn có thể tranh thủ cơ hội, làm gì đó thật phóng đảng mà chắc chắn nàng sẽ hối hận. Nàng sẽ đặt một nụ hôn lên môi người đàn ông mà vô hình trung phải chịu trách nhiệm về việc nàng không còn ham muốn những người đàn ông khác. Nàng có dám không? Nàng có phép thuật nào không?

Liệu nàng có khả năng để trở thành một người yêu giả vờ quyến rũ của anh ta, khi anh ta đã từng hẹn hò với các ngôi sao điện ảnh, những nữ nhân viên, những người mẫu bốc lửa?

Càng lúc càng trở nên bồn chồn với nhiệm vụ mới của mình, nàng cầm cuốn sách lên, Monterrey: Trasel Tiempo, và hướng về phía cửa, lén nhìn anh ta lần lượt cùng. “Cám ơn ông, Marcos. Vì... tất cả. Chúc ông ngủ ngon”.

“Virginia”. Khi nàng ra đến nửa cửa hành lang, anh ta đuổi theo kịp và chụp lấy cổ tay nàng, kéo người nàng quay lại. Cái cầm tay của anh ta khiến nàng cảm thấy một luồng điện chạy dọc cánh tay. “Đó là chuyển bay kéo dài năm tiếng đồng hồ. Tôi định lên đường vào chiều mai. Liệu đến lúc đó cô đã sẵn sàng chưa?”

Sẵn sàng, nàng mê muội nghĩ. Nàng có thể là một nàng công chúa Maya đồng trình chuẩn bị cả đời mình cho giây phút hiển tể cao cả này, có thể là Anne Boleyn cười ngạo nghệ trên đường bước lên đoạn đầu đài, nhưng nàng vẫn sẽ không thể sẵn sàng đối với Marcos Allende.

Nhưng nàng vẫn mỉm cười. Cái gật đầu của nàng cứng đờ. Anh ta nắm lấy cảm nàng và nhẹ nhàng nâng lên. Nàng hóp vội một hơi vì cái đụng chạm đó, và hai đầu ngực nàng áp vào lồng ngực của anh ta. “Cô sẽ sẵn sàng chứ, Virginia?”, anh ta gặng hỏi.

Hai chân nàng run lẩy bẩy. Cơ thể nàng quay cuồng. Hơi thở của anh ta nóng bỏng và ngất ngây phả lên mặt nàng, và cái miệng căng đầy, khéo léo của anh ta mới gần làm sao, một tiếng rên trào lên cổ họng nàng, và mắc kẹt ở đó, như thể những khát khao dồn nén cả năm trời mắc lại.

Cảm giác chạm vào anh ta sẽ như thế nào nhỉ? Miệng anh ta? Đôi bàn tay của anh ta? Khắp người anh ta toát lên một vẻ rắn rỏi, thật khác với bất kỳ người đàn ông nào nàng từng biết. Anh ta khiến nàng có cảm giác được bảo vệ, được an toàn, được thấy mình đặc biệt, nhưng anh ta cũng khiến cho nàng phải bùng cháy, hoảng sợ với cách nàng khát khao thứ gì đó từ anh ta hơn những gì nàng có thể chịu đựng hoặc hiểu nổi.

Nàng cố kiềm chế cơn run rẩy. “Tôi sẽ sẵn sàng”, nàng quả quyết, một cảm giác phấn khích đến bồn chồn tràn căng trong ngực nàng khi nàng quả quyết lùi lại. “Cám ơn ông, tôi biết... tôi biết ông có thể yêu cầu một người khác làm việc này cho ông. Và tôi nghĩ ông sẽ không phải trả tiền để cô ấy đi cùng”. Mắt anh ta rùng rục lửa, và khuôn mặt anh ta đánh lại với một cảm xúc không thể gọi tên. “Đúng vậy, nhưng tôi muốn cô”.

Tôi muốn cô. Một tia hy vọng nảy nở trong lòng nàng. Nó lướt nhẹ như tơ từ đỉnh đầu xuống gót chân nàng. Nàng không tin nổi. Marcos không có ý nói những từ đó theo cái cách mà tai nàng cảm nhận. Nàng khát khao được nghe bất kỳ điều gì anh ta nói với nàng.

Nàng kiên quyết tự nhủ, cho đến khi nó hằn sâu vào trong óc nàng, rằng Marcos chỉ cần một sự đáng tin cậy, một người dễ bảo, và bản năng sư tử của anh ta chắc chắn đã thúc đẩy anh ta chia tay giúp đỡ nàng.

Và, trời ơi, nàng đã khát khao muốn khác đi biết bao nhiêu. Đối với anh ta. Không chỉ là sự làm ơn. Không giống như người em cùng cha khác mẹ của anh ta, một tay chơi phóng đảng mà Marcos phải cứu vớt hết lần này đến lần khác - không giống tất cả những người xa lạ lần bạn bè gọi anh ta hàng ngày, tìm kiếm lời khuyên, quyền lực, và sự giúp đỡ của anh ta.

Tất cả mọi người đều muốn gì đó của Marcos Allende, vì dưới lớp vỏ ngoài cứng rắn anh là một người đàn ông có trái tim bằng vàng ròng. Niềm tin của anh ta ở con người thật có sức lan tỏa, sự tàn nhẫn của anh ta không thấm vào đâu so với tình thương người. Marcos... chăm sóc mọi người. Và những buổi sớm khi Virginia bước chân vào văn phòng, nhìn thấy bờ vai rộng của anh ta đang cúi xuống bàn, ống tay áo sơ mi xấn lên tận khuỷu, mái tóc dài đen óng mượt phủ lòa xòa trước trán, giọng nói khàn đặc và đôi mắt mệt mỏi vì thiếu ngủ, tìm nàng lại đau thắt lại với ước muốn được chăm sóc cho người chiến binh to lớn và kiêu hãnh đó. Ai trả lại cho anh những gì anh cho họ, Marcos Allende?

Có ai ở ngoài kia chăm sóc đáp lại anh không? Giờ thì nàng quyết tâm rằng bất kể anh ta muốn gì, nàng cũng sẵn sàng trao. “Ông sẽ không phải hối hận đâu, Marcos”, nàng khe khẽ hứa. “Ý tôi là vì anh đã giúp tôi ấy”.

Cặp môi của anh ta mím lại. Nụ cười thích thú đó lại làm trào lên những cảm xúc trong lòng nàng, nhưng có vẻ như nó không chạm đến đôi mắt của anh ta. Đôi mắt vẫn biếng, không thể nào đọc nổi. Anh ta lướt nhẹ nhàng một ngón tay trên má nàng. Sự va chạm làm bùng lên những ngọn lửa cháy bỏng. “Chính tôi mới là người hy vọng cô sẽ không bao giờ phải hối hận vì đã đến đây”.

2. Chương 2

“Người yêu mới của cậu à?” Lặng lẽ, Marcos đứng bên cửa sổ phòng khách và ử rử nhìn chiếc xe từ từ lăn bánh đi mang theo Virginia bên trong. Từ căn hộ tầng thượng, chiếc Lincoln trông như một con bọ dừa đen bóng loáng, hòa vào dòng xe cộ tập nập trước cửa tòa nhà.

Áp lực trong ngực anh tăng tỉ lệ thuận với khoảng cách.

Máu anh vẫn đang dồn nóng bỏng trong huyết quản và đầu anh quay cuồng với hàng nghìn ý nghĩ, tất cả đều ở dạng cảm trẻ em dưới 18 tuổi.

“Hay là một người tình cũng nên?” Quay người lại, anh đối diện với vị khách vừa mới đến của mình, gã Jack Williams tóc mạch - một cựu gián điệp kinh tế và giờ thì là một triệu phú tự tay làm nên. Gã đang tự đãi mình một túi hạt mà gã xoay được ở quầy bar.

“Trợ lý của tớ”, Marcos hững hờ nói, xoay xoay ly Scotch mới rót trên tay. Những viên đá kêu leng keng trong chiếc ly. Jack đã đến đúng mười một giờ như đã hứa - gã trai quê Texas cao lớn tóc vàng đỏ không bao giờ đến muộn, và, giống như một con chó săn lắng nghe tiếng còi hiệu hoàn toàn im lặng, gã đã ngênh đầu lên khi phát hiện ra Virginia gần như đang ở trong vòng tay của Marcos. Khi nàng thì thầm nói lời từ biệt, những bản năng của Marcos bừng tỉnh và anh thì thầm rằng muốn nàng ở lại.

Nhưng một khi “Williams con hoang” - như báo chí đã đặt biệt danh cho gã đã bảo gã sẽ mang đến thì thể nào gã cũng mang đến. Và đang tiếc là điều Marcos chờ đợi phải gác lại.

Mặc dù vậy, anh vẫn không thể để bạn có ấn tượng không đúng về nàng, và thế là anh giơ chiếc ly làm ra vẻ đang nâng cốc chúc mừng. “Cô ta pha cà phê ngon lắm”. Jack bỏ tọt một hạt hạnh nhân vào miệng và nhai rau rầu.

“À há? Trên giường ấy à?”

Marcos đi ngang qua phòng khách và quay trở lại văn phòng. Jack lảng nhảng sau lưng anh. Loạng choạng, uể oải và kiệt sức, anh đặt chiếc ly lên một chồng giấy trên bàn và ngã người xuống một chiếc ghế bành da lưng cao. “Tớ không phải loại đàn ông đó, Jack. Đùng bao giờ lẫn lộn giữa công việc và lạc thú, nhớ chưa?”

Nhưng mùi hương ngọt ngào, ngây ngất của Virginia vẫn còn phảng phất trong không khí. Một sự tra tấn đối với cơ thể mệt mỏi của anh. Một lời nhạo báng vào những gì anh nói.

Anh tôn trọng những nhân viên của mình, tự hào vì được coi là người đàn ông có tư cách đạo đức. Vậy mà khi đứng trước Virginia Hollis, dường như anh đã bị tha hóa xuống mức bản năng của một kẻ mọi rợ.

Tiếng cười khùng khục, khoái trá của bạn anh từ ngưỡng cửa vọng vào càng làm tăng thêm cảm giác bức bối. “Tớ nhớ chứ. Nhưng câu hỏi đặt ra là: cậu thì sao? Lẽ ra tớ nên mang đến một chiếc nhĩ? Trông cậu như sắp chén cô nàng đến nơi”.

Đúng là suýt chút nữa Marcos đã ăn ngấu nghiến thật. Chắc chắn là anh chẳng thích thú gì với vẻ khoái trá lỗi đời trong ánh mắt của Jack. Nhưng rồi anh chợt nhớ ra nỗi khát khao thúc dục anh hôn Virginia... mùi hương tinh tế tỏa ra từ làn da của nàng, kề sát bên da thịt anh... một cảm giác mềm mại đến ngỡ ngàng khi nàng ở trong vòng tay anh, kích thích và quyến rũ không thể nào tin nổi...

Ngực anh quặn thắt với những cảm xúc khi anh vuốt một bàn tay dọc khuôn mặt đang nóng bừng của mình. “Có lẽ câu châm ngôn cổ đó đúng thật, và một số quy tắc được tạo ra là để bị phá vỡ - nhất là nếu cậu là một kẻ khờ khạo sống nhờ vào chúng”.

“Đừng có đại dột”, Jack bước khỏi khung cửa, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, “Tớ đã trải qua chuyện này rồi. Không hay ho gì đâu, anh bạn ạ. Không hay cho cậu, chắc chắn càng không hay ho gì cho cô nàng kia. Những chuyện tình ái công sở bao giờ cũng kết thúc rất tồi tệ - cho dù khi bắt đầu cậu có lên kế hoạch cho chúng kỹ lưỡng để đâu đi nữa”.

Marcos trầm ngâm ngắm nhìn giá sách khổng lồ, chật cứng trên bức tường trước mặt mình. Một cảm giác bức bối gần như nổ tung đang dồn nén trong sâu thẳm tâm can anh. Anh đâu muốn làm tổn thương nàng. Chết tiệt, anh cũng đâu muốn mình ham muốn nàng.

Quý tha ma bắt nó đi, nhưng anh đã phải kìm nén khát khao từ cái ngày anh thuê nàng vào làm. Nàng thật đoan trang, nghiêm túc và kiên quyết, và Marcos đã sợ nàng sẽ khiến anh xao lãng. Nhưng anh không thể ngờ rằng khát khao nguyên thủy của anh đối với nàng lại có ngày lên cao đến mức sôi sục như thế này.

“Cả đời mình tớ chưa bao giờ lãng nhãng với một nhân viên nào nhưng cô ấy thì khác, Jack. Mà đúng thật, tớ biết nói ra điều đó thì thế nào”.

Ngả người ra sau ghế với một cái cau mày, anh mở cúc áo cổ tay và xắn ống tay áo lên. Thực sự thì anh đã cân nhắc, có lẽ thậm chí anh còn qua cả giai đoạn cân nhắc và đã đến mức hạ quyết tâm, cho cả hai người cái điều mà họ đã khát khao suốt nhiều tháng qua.

Anh là một người đàn ông, cũng là máu thịt bình thường như tất cả những người khác. Anh cũng chỉ chịu đựng được đến thế là cùng. Còn Virginia... cho dù nàng có cố gắng mạnh mẽ đến đâu để che giấu những cảm xúc của nàng đối với anh đi nữa thì thực tế nàng đã đáp lại. Bản năng nguyên thủy nàng vẫn là một người phụ nữ dưới lớp vỏ cô nàng trợ lý chững chạc. Một người phụ nữ ngọt ngào, quyến rũ, người được bản năng mách bảo khi có một người đàn ông ham muốn nàng. Không, không thể nói là ham muốn - Marcos tan chảy vì nàng.

Và giờ thì anh đã yêu cầu, chính xác phải nói là đòi hỏi nàng đi cùng anh một tuần liền. Đóng giả làm người yêu của anh. Tại một thời điểm mà tất cả năng lượng, tâm trí của anh cần được tập trung cho mục tiêu mà anh đã theo đuổi quá lâu.

Allende. Anh đã không chần chừ có nên yêu cầu nàng làm phụ tá cho mình không. Nàng nguồn cảm dỗ quá lớn để có thể đóng vai một người tình, trong khi để đạt được những mục tiêu của anh, thì chìa khóa phải là sự tập trung.

Nhưng đêm nay chính nàng Virginia quyến rũ - cô đơn và bị gia đình bỏ rơi về tài chính, điều mà Marcos có thể đồng cảm và chia sẻ - đã tìm đến anh để xin giúp đỡ. Đêm nay, khi anh nhìn vào trong đôi mắt long lanh, dữ dội của nàng, anh không hề lừa dối bản thân thêm một chút nào nữa.

Anh muốn nàng.

Anh đã đề nghị nàng một vị trí trong vòng một tuần, đúng thế, nhưng đó thực ra chỉ là một cái cớ cho điều mà anh thực sự muốn làm. Sức ảnh hưởng mạnh mẽ của nàng vẫn còn xâm chiếm anh rất lâu sau mỗi tối anh rời khỏi văn phòng. Lúc nào anh cũng nghĩ đến nàng, từng giờ, từng phút. Nhiều lúc anh mừng rỡ tưởng tượng lại trong tâm trí những lần họ gặp gỡ, mê mẩn được nghe tiếng nàng cười vì những trò đùa của Lindsay khi cửa phòng làm việc của anh không đóng kín. Mỗi khi đêm về anh không sao xua nổi hình ảnh của nàng ra khỏi đầu mình, và anh ghét phải nhìn thấy nàng gặp rắc rối trong khi bản thân nàng chẳng hề muốn tìm kiếm những rắc rối đó cho mình.

Từ rất lâu rồi anh đã liệt kê một danh sách trong đầu với bao nhiêu lý do chính đáng để nàng được yên. Nàng là một người con gái ngây thơ, trong khi anh thì không. Nàng mong manh, anh có thể làm nàng bị tổn thương. Nàng là nhân viên của anh, còn anh là ông chủ của nàng. Có hàng tá lý do để tránh thật xa Virginia.

Vậy mà cái cách nàng nhìn anh tối nay đã dập tan tất cả những lý do đó thành tro bụi. “Đây. Tớ có đúng thứ để làm cậu phấn chấn lên”. Jack bước ra ngoài và lát sau vừa quay lại vừa lục lọi trong cặp tài liệu bằng da của mình. Gã lôi ra một tập hồ sơ và chìa ra nó. “Cứ tự nhiên, anh chàng to xác. Ước muốn của cậu là mệnh lệnh đối với tớ”.

Marcos giật tập hồ sơ ra khỏi tay gã và ngay lập tức bị hút vào cái tên in trên góc. Marissa Galvez. “Tất cả mọi thứ về Marissa và những bản giao kèo bản thảo của cô ta. Cô ta đúng là một con ong chăm chỉ đấy. Cậu sẽ thấy rất hấp dẫn khi đọc cho mà xem. Làm tớ mất khá nhiều thời gian, như cậu thấy đấy, nhưng tớ đã bảo đảm với cậu là tối nay sẽ sẵn sàng mà”.

Marcos lướt qua những trang giấy, không ngạc nhiên khi thấy tập hồ sơ dày cộp về người phụ nữ đầy mưu mô này.

Marissa Galvez. Một cơn giận dữ bùng lên chạy dọc trong người anh. Cô ta đã hy vọng về một cuộc hòa giải trước khi thảo luận những con số cơ à? Tất nhiên rồi. Cô ta có đọc Forbes chứ. Cô ấy đủ khôn ngoan để nhận ra rằng người con trai còn giá trị hơn ông bố cô ta đã bỏ rơi đến hàng tỉ chứ, không phải hàng nghìn hoặc hàng triệu. Cô ta biết rằng công ty, mà lẽ ra là thuộc về anh một cách chính đáng, đã đến lúc phải chuyển giao và chẳng cần gì nhiều ngoài vài mối liên hệ khôn ngoan đó là biết rằng chính Marcos là người đã mua vào phần lớn cổ phiếu.

Thật không may, xúc phạm mối quan tâm vừa được hâm nóng lại của Marissa đối với anh sẽ không giúp ích gì cho việc đạt được những mục đích của anh. Nhưng một cô người yêu quyến rũ luôn mỉm cười khả ái sẽ từ từ và chắc chắn giải quyết những giấc mơ của cô ta về chuyện hòa giải và để họ có thể tập trung cho chuyện làm ăn sắp tới.

Allende. Công ty của ta. “Cậu có phiền không nếu chia sẻ với tớ cậu định làm gì để thuyết phục người đàn bà ngon lành đó bán lại công ty? Nếu không định chiều theo đề nghị của cô ta là được chiếu cố chút tình cảm riêng tư trước khi bắt tay vào thảo luận những con số?” Jack dò hỏi.

Marcos đứng bật dậy, vẩy vẩy tập bằng chứng trước mặt gã trai Texas. “Bằng cái này. Giờ thì đây là trò chơi của tớ, theo luật của tớ”. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt sắc sảo màu xanh của bạn mình, môi anh mím lại thành một đường thẳng dữ tợn, cứng rắn. “Allende đang ở trong tình cảnh rất mong manh. Không sớm thì muộn, cô ta sẽ phải bán thôi”.

“Cho cậu thì không đời nào cô ta bán đâu”. Marcos nhún vai với vẻ thờ ơ. “Cô ta biết cô ta đang là con mồi cho một cuộc săn đuổi thù địch. Và cô ta biết tớ là con cá mập đang bám theo cô ta. Cô ta đã không gọi nếu như cô ta không muốn lấy lòng tớ”.

Và tớ còn có cô “người yêu” xinh đẹp, mắt xanh nữa cơ mà.

“Cô ta sẽ lấy được chứ?” Cùng cái miệng nhỏ nhắn, xinh xắn của nàng. “Gì cơ?”

“Lấy được lòng cậu ấy”.

“Chỉ khi nào cậu bắt đầu mặc váy xòe thôi, Jack. Tất nhiên là không rồi.”

Cảm giác căm ghét lại trào lên trong lòng khi anh nhớ lại cú điện thoại của cô ta. Đứng đưa Allende trước mắt anh như một miếng mồi, đề nghị họ thảo luận về nó trên giường của cô ta. Cô ta chơi đùa với anh như với một cậu ấm mười bảy tuổi ngây ngô, nhưng đợi đấy, cô ta sẽ phải mất cả kỷ bằng hà dưới địa ngục trước khi xỏ mũi được anh.

“Cô ta gọi vì cô ta muốn giành lại cậu”, Jack chỉ ra. “May là tớ có người đi cùng rồi”, anh nói bước về phía cửa sổ, không hiểu sao một phần trong anh muốn nhìn thấy chiếc Lincoln. “Với việc tớ đã có người sở hữu rồi, bọn tớ sẽ bỏ qua phần riêng tư và bắt tay vào những con số”.

“Giờ thì tớ hiểu rồi. Vậy cô nàng xinh xẻo đó là chìa khóa.” Đôi mắt đó. To tròn, sáng long lanh, xanh trong, chan chứa làm sao, đến nỗi anh cứ ngỡ nàng sắp sửa gục vào lòng anh khi nàng nhìn anh si mê đến thế. Nàng khiến anh cảm thấy... mình thật cao cả, tử tế. Anh muốn được cứu giúp nàng cả mười lần nữa chỉ để đổi lấy một ánh mắt tôn thờ.

Khi nàng gọi điện để yêu cầu xin anh một khoảng thời gian vài tiếng đồng hồ trước đó, anh ta đã cho phép mình ngây ngất trong cơn mơ tưởng. Anh hình dung cảnh nàng đã sẵn sàng đầu hàng trước anh, sẵn sàng thú nhận điều có lẽ đã trở nên không thể nào khác được. Nhưng ngay cả khi cho phép mình hưởng thụ sự xa xỉ là được tự huyền hoặc, anh vẫn biết rằng nàng quá tự trọng và đoan trang để làm vậy.

Giờ thì tất cả phụ thuộc vào anh. Anh sẽ làm gì đây? Anh liếc xéo sang phía Jack. “Marissa sẽ nhận được những gì sắp đến với cô ta”. Còn Virginia...

Jack lệ làng quơ lấy chiếc cặp của gã. “Con quỷ trên một chiếc phản lực Falcon, đúng rồi”. Gã giơ tay chào từ ngưỡng cửa và nở nụ cười nhếch nhếch Tôi - là - Jack Chặt Chém đã trở thành thương hiệu của mình. “Tớ đã giúp cậu đóng đồ, bạn thân mến ạ”.

“Xin nhận lấy lòng biết ơn của tớ, Williams. Và gửi hóa đơn đến cho bà Fuller trong tuần này nhé, bà ấy sẽ lo vụ này”. Khi Jack nói xong một câu “yên trí” trơn tru và biến mất, Marcos uống nốt chỗ Scotch còn sót lại, cặp lông mày của anh nhíu vào nhau khi nghĩ đến chuỗi ngọc trai khiêm nhường quanh cổ Virginia tối nay. Người đàn bà của anh sẽ không đeo những viên ngọc trai bé tí như vậy được. Nàng sẽ mang kim cương. Ngọc trai đen Tahiti. Ngọc bích.

Khát khao chiếm hữu trở dậy, anh hình dung trong đầu thân hình thon thả, tròn lẳn của nàng, thân hình mà anh đã say sưa ngắm nhìn không biết bao nhiêu lần qua bàn làm việc của mình ở văn phòng, không biết bao nhiêu lần anh phải dùng hết sức mạnh của ý chí để kéo sự tập trung của mình quay trở lại với công việc.

Cỡ sáu, anh phỏng đoán, và ngay lập tức rút danh sách liên lạc của mình ra khỏi ngăn kéo trên cùng và lật giở qua các trang.

Nếu như nàng đóng vai người yêu của anh, thì có một điều chắc chắn: trông nàng phải đúng như vai trò đó. Trong căn phòng yên tĩnh của Fix Base Operator, một hãng chuyên về dịch vụ cho những chiếc máy bay của các công ty, Marcos đứng đút tay trong túi. Anh đang vô cùng hồi hộp và đắm đắm nhìn ra ngoài cửa từ khu vực chờ rộng mênh mông trong lúc chiếc phản lực Falcon 7X - một con chim bồ câu trắng, cầu cạnh và là một trong những cực kỳ nhanh nhất của anh đang được tiếp nhiên liệu.

Anh muốn quy cảm giác sốt ruột âm ỉ này cho cái hợp đồng mà anh sắp đàm phán. Nhưng sự thật là cô nàng trợ lý của anh đến muộn, và anh đang sốt ruột được trông thấy nàng.

Giờ thì một cánh cửa cơ hội đang mở rộng ra cho họ. Một cơ hội để tiếp xúc bên ngoài nhịp làm việc bận rộn hối hả của văn phòng. Một cơ hội để thoát ra khỏi những vai trò của họ, và nếu họ lựa chọn, tạm thời họ khoác một vai trò mới. Nàng sẽ giả vờ làm người yêu của anh.

Việc nàng chấp nhận giúp đỡ anh theo cách này khiến anh cảm thấy ngây ngất. Họ sẽ giả vờ như thế này được bao lâu, và chỉ giả vờ thôi? Ba ngày, ba tiếng đồng hồ, hay ba phút?

Phía sau căn phòng, những cánh cửa kính bật mở. Những âm thanh của xe cộ văng vào trong tòa nhà và Marcos quay ngoắt lại, để nhìn thấy Virginia bước vào. Cảm giác muốn bảo vệ và che chở như một quả bóng phồng lên trong ngực anh. Thử duy nhất thiếu gọn gàng ở cô nàng trợ lý của anh hôm nay là mái tóc. Hoang dã, bị gió thổi tung và không thể nào kiểm soát nổi. Những loạn tóc màu gỗ mun phủ bên ngoài khuôn mặt trái xoan thanh tú và đôi mắt xanh trong veo với hàng mi dày. Tay kéo một chiếc va li nhỏ màu đen phía sau, nàng dừng lại để nhét một gói lạc vào ngăn kéo khóa bên ngoài. Chiếc áo len màu xanh bạc hà xẻ cổ chữ V nàng mặc khoét rất gợi cảm để lộ thoáng chút khe sâu hun hút. Miệng anh bỗng khô khốc.

Nàng chỉnh thẳng thân hình thon thả của mình lên và hất một mớ tóc màu gỗ mun ra sau vai. Mùi hương thơm ngát - chanh, cam thoảng trong không khí khi nàng tiếp tục kéo chiếc va li về phía trước tất cả khiến anh ứa nước miếng. Chúa ơi, nàng đúng là quả bom sex, “Virginia”, anh nói.

Đầu nàng ghé về phía anh. “Marcos”.

Anh mỉm cười. Hình ảnh khuôn mặt nàng, ấm áp trong ánh nắng, làm phổi anh thất lại. Nàng không trang điểm gì ngoài một lớp son bóng, và với mái tóc buông xõa tự nhiên, nàng là điều quyến rũ nhất anh từng chứng kiến.

Li ếm nhẹ môi trong khi anh bước tới, nàng rút thẳng chiếc vali lên và đặt nó dưới chân mình - một tấm rào chắn giữa hai cơ thể họ. “Ông đi sớm hơn tôi”, nàng nói với giọng khàn khàn, run rẩy để lộ tâm trạng hồi hộp của mình.

Anh đắm đắm nhìn vào đôi môi được phủ một lớp son bóng màu hồng mềm mại, như mời gọi anh nếm thử. “Tôi xin lỗi. Tôi có chút công việc vào phút cuối ngoài văn phòng”. Hít một hơi thật sâu, anh hất cằm về phía chiếc bàn dài cuối hành lang, nơi người ta bày nào cà phê, nào bánh, rồi khăn ăn - những thứ mà Virginia vẫn thích. “Tự rót cho mình cà phê đi nếu cô muốn. Chúng ta sẽ lên máy bay vài phút nữa”.

“Ông thì sao? Cà phê nhé?” Anh thiếu não lắc đầu, không thể ngăn mình không để ý đến dáng lắc lư uyển chuyển của cặp mông bó chặt trong chiếc váy của nàng khi nàng để lại chiếc vali nhỏ màu đen chỗ anh và bước đi.

Anh cảm thấy như bị thôi miên. Vì mùi hương ngọt ngào, vì vẻ đẹp quyến rũ của Virginia Hollis. Một mét sáu mươi hai. Người yêu hờ. Lắm bầm rủa thâm, anh chụp lấy tay kéo của chiếc vali của nàng và kéo nó tới chỗ của mình bên cửa sổ. Những tay phi công đang xếp hàng lý của anh, gồm hầu hết là những túi mua hàng từ Neiman Marcus.

Anh khoanh tay lại trong lúc chờ tín hiệu của họ. Tập hồ sơ mà anh chàng Jack Williams cự phách kia đưa cho anh đêm hôm trước cung cấp cho anh quá thừa đạn dược để thuyết phục Marissa bán công ty, nhưng ngay cả biết chắc về thắng lợi cũng không khiến công việc này dễ dàng hơn chút nào. Bạn có thể nghiền nát một con rệp trên tay và điều đó vẫn không có nghĩa là bạn cảm thấy thích thú. Nhưng Allende - một công ty vận tải đang hấp hối, van vãn được cứu vớt - có tên của anh trên đó.

Nó là của anh. Để vực lại hoặc để giết chết hẳn. Virginia tiến lại bên cạnh anh và người anh bỗng cứng đờ. Anh choáng váng nhận ra cơ thể nàng đang ở sát kề bên. Sự hiện diện của nàng thật dịu dàng, thơm ngát

và kích động.

Gần như không hề cử động đầu, anh để mặc ánh mắt của mình mon men ra phía trước chiếc áo len của nàng. Những thứ vải bám chặt trên những chỗ căng phồng nhỏ nhắn, nhưng đường né đầy quyến rũ là ngực nàng. Cảm giác âu yếm trào lên trong anh. Virginia đã tới đây ăn mặc đúng như trợ lý của anh trong chiếc áo len chui cổ, chiếc váy màu xá dài đến đầu gối đặc trưng của nàng, cùng đôi giày cá kín mũi giản dị không có chút gì là cá tính. “Tôi e thể này không ăn thua đâu”, anh lầm bầm.

Một nụ cười nhảy múa trên môi nàng khi nàng ngược mặt lên bối rối. Hôm nay nhìn nàng thật sinh động, không còn là nàng tiên cá sầu muộn đến cầu xin sự giúp đỡ của anh như tối qua. “Cái gì không ăn thua cơ?”

Virginia. Với khuôn mặt hình trái xoan hoàn hảo, cái cổ mịn màng, thanh tú, cùng khóe miệng hình cánh cung mềm mại như đang mời gọi anh cắn vào. Có lẽ thà nín thở còn dễ dàng hơn là tiếp tục nói không với cặp môi ngọt ngào mềm mại đó. “Cái áo len”, anh khẽ nói, dùng tay ra hiệu dọc cơ thể nàng. “Cái váy nữa. Đôi giày kiểu ăn chắc mặc bền kia. Không ăn thua đâu, cô Hollis ạ”.

Nàng đặt tách cà phê của mình cùng chiếc khăn giấy lên chiếc bàn bên cạnh, rồi vén tóc ra sau tai. “Tôi có mang theo mấy chiếc váy”.

“Vậy sao?” cặp lông mày của anh nhíu vào nhau trong khi anh chăm chú nhìn chuỗi ngọc trai của nàng. “Váy thiết kế riêng chứ?”

“Không nhưng mà tại sao cơ?” Anh khoát tay về phía chuỗi ngọc trai. “Làm gì mà cô bảo thủ”, anh lầm bầm, lướt ngón tay qua những viên ngọc trai bóng loáng, “đến mức suốt ngày mang những thứ này vậy?”

Nàng nhìn anh hồi lâu, một vẻ cảnh giác rõ rệt trong giọng nàng. “Chúng là của mẹ tôi”.

“Đẹp lắm. Rất đẹp là đằng khác”. Nỗi khát khao dồn nén đang thiêu đốt làm giọng anh khản đặc. “Cô biết đấy, người yêu của tôi... có lẽ sẽ mang những đồ khác”. Anh đang chơi với lửa. Nhưng anh cũng chẳng thêm quan tâm.

“Người phụ nữ của tôi -” anh mân mê một viên ngọc trai giữa hai ngón tay “- sẽ mang những viên ngọc trai đen. Kim cương. Ngọc bích”.

Đôi mắt nàng chớp chớp. “Ông sợ là trông tôi sẽ không đủ để có thể ra mắt được?” Anh buông thõng tay xuống và ném cho nàng một cái nhìn nghiêm nghị. “Tôi sợ là trông cô sẽ quá giống với trợ lý của tôi chứ không phải người yêu”. Nhưng nàng vẫn mỉm cười, vẫn như đang bỏ bùa mê anh, “Tôi hiểu”. Giờ thì anh cau mày. “Hãy hiểu cho tôi đi, Virginia. Nếu tôi muốn người ta thấy tôi đi cùng với trợ lý của mình, tôi đã bảo bà Fuller đi rồi”.

Điều anh nói khiến nàng há hốc miệng, nhưng cái há hốc miệng đó không làm vẻ cau có của anh biến mất. Anh hất đầu về phía chiếc Falcon. “Tủ quần áo mới của cô ở trên máy bay. Có một căn phòng phía sau. Thay đồ đi”.

Trong số tất cả những kẻ hách dịch nhất, trong số tất cả những kẻ ngạo mạn nhất, trong số tất cả những tay ông chủ trên đời này - nàng phải đi mang nợ Marcos, rõ ràng là kẻ phức tạp nhất.

Khi những động cơ của chiếc phản lực ầm ì trong không trung, Virginia luồn người vào chiếc váy mềm mại có trang trí họa tiết bên trong căn phòng nhỏ không cửa sổ ở phía sau máy bay. Quỷ tha ma bắt anh ta đi. Nàng đã đồng ý với đề nghị của anh ta, nhưng nàng biết làm thế nào để đáp lại những mệnh lệnh độc đoán của anh ta đây? Tệ hơn nữa là những bộ trang phục phải nói là tuyệt đẹp. Chắc chắn đầu óc nàng phải không bình thường mới đi bực mình với một người đàn ông với gu thẩm mỹ tinh tế nhường ấy. Chàng hiệp sĩ trong bộ giáp trụ sáng loáng của nàng.

Ngất ngây trong cảm giác thanh thoát và mượt mà của chiếc váy trên cơ thể mình, nàng vuốt ba ngón tay dọc theo phần hông của mình, thầm ước giá kể có chiếc gương ở đây để có thể tận mắt chiêm ngưỡng phần lưng váy xẻ sâu bạo liệt. Mà như thế này thì cần thiết gì cho kế hoạch của anh ta nhỉ?, nàng tự hỏi.

Lấy can đảm bằng một hơi thở vào thật sâu và chậm rãi, nàng ép mình bước ra ngoài. Khắp nơi trong không gian nội thất bọc gỗ và da đầy tinh tế đó, bầu không khí như nổ tanh tách vì nguồn năng lượng dồn

nén từ sự hiện diện của anh. Đầu anh đang cúi gằm. Thân hình vạm vỡ, đầy sức mạnh của anh choán hết một chiếc ghế bọc da êm ái màu kem, và mái tóc - bị hai bàn tay của anh hành hạ trong suốt chuyến bay bỗng bồng bềnh trong ánh nắng trong khi anh chăm chú đọc một cuốn sách bọc da to bự. Anh diện toàn đồ đen, và chiếc áo phông cổ bẻ ngắn tay mà anh mặc để lộ hai cánh tay rám nắng khỏe khoắn, cuộn cuộn cơ bắp. Ngắm nhìn anh, to lớn và kiêu hãnh trong lặng lẽ, hoàn toàn tập trung và không hay biết gì về ánh mắt chăm chú của nàng, nàng chỉ muốn buông một tiếng thở dài.

Với một cái rũ mạnh trong đầu, nàng bước dọc lối đi rộng rãi của chiếc máy bay, mắt nhìn lên màn hình gắn trên phần ốp gỗ ngay phía sau chiếc ghế của Marcos. Bản đồ điện tử cho thấy chiếc máy bay chỉ còn cách cái chấm nhỏ là Monterrey ba vạch bỏ. Ít nhất cũng phải một tiếng đồng hồ nữa.

Khi nàng lách người vào giữa chiếc ghế của họ định bụng sẽ ngồi đối diện với anh, một bàn to lớn vụt đưa ra và xiết chặt cổ tay nàng. Cả người nàng bị kéo xoay lại, và nàng đứng chết sững. Giờ thì không có gì có thể dứt được đôi mắt rừng rực của anh ta khỏi nàng, không gì che đỡ nổi khát khao chiếm hữu cháy bỏng đang bập bùng cháy từ sâu thẳm bên trong chúng.

“Không”, anh cúi kính nói, giọng anh khản đặc mặc dù anh nói rất ít trong cả chuyến bay. Một cảm giác tan chảy lan khắp phần dưới của nàng, giọng anh nghe du dương đến nỗi không thể không ngây ngất. Không, đừng ngồi vội, nàng nghĩ ý anh là thế, nhưng nàng không biết chắc được. Không ai có thể chắc chắn điều gì với Marcos. Có thể là không với chiếc váy!

Nhận ra ngực mình đang trĩu xuống quá sát với mặt anh, nàng cố dứt tay ra để rồi thất bại một cách khổ sở. “Tôi đã thay đồ rồi còn gì. Chẳng phải đó là điều ông muốn sao?”

Anh ngả đầu ra xa hơn về phía sau và chăm chú nhìn, cái xiết tay của anh từ từ lỏng dần. “Cô đang giận tôi?”

“Tôi...” nàng hất cằm về phía cuốn sách trong lòng anh, vặn vẹo, nài xin anh bỏ tay ra. “Xin ông. Hãy đọc tiếp đi”. Đối với một người phụ nữ đã cố gắng hết sức để trở nên vô hình suốt bao nhiêu năm trời, điều cuối cùng nàng cảm thấy lúc này là nên biến mất. Chiếc váy Issa London trong suốt nhẹ nhàng ôm lấy những đường cong của nàng, dáng váy ôm sát thắt lại ở bên hông trái với một chiếc nơ. Chất vải với cảm giác nữ tính đến nỗi nàng hoàn toàn cảm nhận trọn vẹn cơ thể mình và cách anh sờ người nhìn nó với vẻ mê mẩn.

“Em thích những bộ quần áo tôi mua cho em chứ, em yêu?”, anh khàn giọng hỏi. Em yêu? Nàng giật nảy mình vì tiếng gọi âu yếm đó. Hoảng sợ, nàng giật tay mạnh hơn và thì thào, không được kiên quyết cho lắm, “Ông có thể buông tôi ra được rồi”.

Ánh mắt của anh như xuyên qua người nàng, bàn tay ương bướng của anh đốt cháy cổ tay nàng. Sự đụng chạm của anh làm lan đi khắp nơi một ngọn lửa hoang, cứ ông chủ của nàng đang đụng chạm cả vào những nơi khác nữa. Ngực nàng đang đau tức căng lên, đầu gối nàng run rẩy, nơi những tế bào thần kinh của nàng tóe lửa, và nơi nàng cảm thấy nóng rực và đau đớn trải nghiệm cảm giác trống rỗng bên trong.

Anh buông nàng ra. Bất thành đến nỗi nàng loạng choạng suýt ngã. Vẫn còn lao đao chưa vững, Virginia thả người vào chỗ của nàng như một quả bóng xi hơi. Mạch của nàng đập loạn lên. Hai bàn tay nàng run rẩy trong khi nàng cố cài khóa dây an toàn.

Ánh mắt chăm chú của anh từ bên kia lối đi trở thành một thực thể sống đang hít thở. “Sự quan tâm của một người đàn ông xúc phạm cô sao?”, anh dịu dàng hỏi. Mặt đỏ bừng phẫn nộ, nàng thả phịch chiếc xách tay vào lòng mình. “Ông có biết là bây giờ Monterrey có hơn năm triệu người rồi không?” Nàng nhét những tấm bản đồ mà nàng đã in ở văn phòng cùng danh sách những từ tiếng Tây Ban Nha vào xách.

Anh đóng sập quyển sách lại và để mặc cho nó rơi đánh rầm một cái xuống dưới chân. “Liệu sự quan tâm của tôi có làm cô khó chịu không, Virginia?” Nàng hé hé mắt nhìn anh, chờ đợi một tràng cười, một tiếng khùng khục hoặc ít nhất một cái mỉm cười.

Anh hoàn toàn tỉnh táo. Đẹp trai đến nao lòng và tỉnh táo. Ôi, không. Không, không, không anh ta sẽ không làm thế. Nàng đã chuẩn bị tinh thần để làm một công việc, nhưng nàng không hề sẵn sàng cho phép mình trở thành một... thứ đồ chơi của một người đàn ông.

Bất kể trong thâm tâm nàng có mừng tượng về anh nhiều đến nhường nào đi nữa. Với một nụ cười căng

thăng, Virginia lắc một ngón tay đe về phía anh, nhưng nó lại run rẩy. “Ông Allende, chúng ta càng gần đến Mexico, ông lại càng trở nên lạ lùng thì phải”.

Trong một giây phút khủng khiếp, lời nhận xét băng quơ của nàng - nửa đùa nửa thật lơ lửng trong không khí. Virginia muợn màng bặm chặt môi. Điều gì đã nhập vào nàng đến nỗi nàng lại đi nói như vậy với ông chủ của mình? Nàng cuộn ngón tay trách móc lại vào trong lòng bàn tay, rồi hạ nó xuống trong nỗi xấu hổ.

Ngồi với tư thế làm ra vẻ đang rất thoải mái, anh khoanh tay lại phía trước vòng ngực rộng của mình và chăm chú nhìn nàng với vẻ mặt kín kẽ như bưng. Rồi anh cất tiếng với cái giọng điềm tĩnh, đầy thuyết phục đặc trưng của mình, “Cô định gọi tôi là ông Allende trong khi cô đang đóng giả làm người yêu của tôi đấy à?”

Ngượng ngịu và thậm tự nhiên móc mình, Virginia, kẹp chặt gấu váy dưới đùi, hai tay nàng loay hoay dưới đầu gối. “Tôi không có ý xúc phạm ông”.

“Tôi có cảm thấy bị xúc phạm đâu”.

Nàng cố vắt óc nhưng không biết phải nói gì. “Tôi không biết cái gì nhập vào tôi nữa”. Anh cúi người về phía trước với vẻ kiểm chế đến nỗi một cái quắc mắt đối với nàng có lẽ còn dễ chịu hơn. “Hầu như lúc nào cô cũng gọi tôi là Marcos. Cô gọi tôi là Maroc khi cô muốn tôi giúp đỡ. Vậy thì sao bây giờ lại gọi tôi là ông Allende?”

Nàng nhìn lảng đi chỗ khác, cảm giác như thể tim nàng đang bị giằng xé. Anh nói thật khê khằng, gần như nài nỉ, như thể anh đang muốn nói điều gì đó khác với nàng - một điều không hành hạ nàng đến khổ sở.

Bởi vì em chưa bao giờ ở riêng bên anh lâu đến thế, nàng thầm nghĩ. Nàng khó nhọc trong một hơi thở gấp gáp và lặng yên không nói gì.

Chiếc máy bay hơi nghiêng cánh, cuối cùng thì cũng chuẩn bị cho cú hạ cánh nhẹ nhàng như khi đang bay. Tốc độ của nó bắt đầu chậm lại. Ước gì trái tim loạn nhịp của nàng cũng đập chậm theo.

Chiếc máy bay lăn bánh theo một đường băng được trang trí bằng những hangar để máy bay rộng để mở, và nàng tập trung sự chú ý của mình vào màn hình sau lưng anh, cố làm dịu đi cảm giác ngượng ngùng. “Ông có tin rằng Allende sẽ là một sự đầu tư an toàn đối với Fintech không?”, nàng hỏi. Nàng biết rằng nó là tất cả những gì còn lại liên quan đến quá khứ của anh. Mẹ anh đã qua đời từ lâu trước khi đến lượt cha anh.

“Nó được điều hành một cách tồi tệ”. Anh rút chiếc BlackBerry của mình ra khỏi túi quần và bật nó lên. “Các phương tiện vận tải đã bị những băng đảng ma túy thâm tóm. Trong thời buổi hiện tại việc đi lại trở nên kém an toàn hơn ở đất nước này. Để nó thành công, sẽ cần phải áp dụng những biện pháp an ninh nghiêm ngặt, cùng những lộ trình mới, nhân lực mới và điều này có nghĩa là cần đến tiền. Vì vậy... không. Đó không phải là một khoản đầu tư an toàn”.

Nàng mỉm cười ngưỡng mộ trong khi anh nhoay nhoáy lướt nhanh qua những tin nhắn của mình. Từ anh toát lên sức mạnh. Sức mạnh của ý chí, của cơ thể, của sự quyết đoán. “Ông sẽ lại biến nó thành vàng thôi”, nàng nói một cách đầy ý nghĩa, vẫn không tin nổi là, Chúa ơi, nàng đã nói thẳng vào mặt anh rằng anh ta thật lạ lùng!

Anh ngẩng đầu lên. “Tôi sẽ xé vụn nó ra, Virginia”.

Chiếc máy bay dừng khựng lại. Động cơ tắt dần. Lối đi bừng sáng với những hàng bóng điện dưới sàn. Virginia ngồi chết lặng trong ghế của mình, sững sờ. “Ông định phá hủy công ty của cha mình”, nàng thốt lên trong nỗi kinh hoàng tột độ, choáng váng nhận ra tâm trạng u uất của anh đang đổ dồn sang nàng.

Khuôn mặt quàu quạu lạnh lùng như đá không biểu lộ một chút cảm xúc, anh ném tọt điện thoại vào túi và lặng lẽ ngắm nhìn nàng. “Nó không còn là của ông ấy nữa”. Vẻ mặt anh đứng đưng như không, nhưng mắt anh vẫn nhìn xoáy vào nàng. “Lẽ ra nó phải thuộc về tôi khi ông ấy qua đời. Tôi đã xây dựng nó cùng với ông ấy”.

Buổi sáng hôm đó, giữa những cuộc điện thoại, cà phê, và trăm thứ linh tinh khác, nàng đã làm quen với Monterrey từ xa. Nàng biết được rằng nó là một thung lũng nằm giữa những dãy núi bao quanh, công nghiệp,

sôi động, nơi ở của những người giàu có, và ở các khu ngoại ô của thành phố, cũng là nơi ở của những người nghèo khó. Nó mặc nhiên được thừa nhận là phần nổi bật nhất của miền Bắc Mexico. Vị trí đặc địa cho Công ty Vận tải Allende, tất nhiên, trong lĩnh vực xuất nhập khẩu và đi lại - nhưng cũng đặc địa cho những kẻ xuất nhập khẩu những món hàng bất hợp pháp. Như các băng đảng.

Allende không phải là một bó hoa hồng, nàng biết thế nhưng nàng không bao giờ nghĩ rằng Marcos lại có chủ ý quyết tâm phá hủy nó.

“Trông cô cứ như thể tôi vừa thú nhận điều gì đó tồi tệ lắm vậy”, anh nhận xét, bản thân cũng lấy gì làm hài lòng cho lắm. “Không, chẳng qua chỉ là vì...” Lần này nàng suy xét cẩn thận trước khi nói tiếp. “Không giống ông chút nào. Từ bỏ một điều gì đó. Ông chưa bao giờ bỏ cuộc với Santos cho dù anh ta có làm gì đi nữa”.

Về mặt căng thẳng của anh bỗng dịu đi đáng kể, “Em trai tôi là một con người Allende thì không”. Ý thức rõ hơn ai hết rằng quyết định này thật khác thường, Virginia chỉ muốn nhắc nhở anh rằng anh đã dành cả đời mình cho việc giúp đỡ các công ty trong cơn khủng hoảng, đã che chở dưới cánh tay mình những công ty, thậm chí cả những con người mà không một ai khác tin tưởng, nhưng thay vào đó nàng đứng thẳng lên, đuổi thẳng người như một con mèo uyển chuyển vừa mới tỉnh giấc chuẩn bị đi săn mồi. Marcos đứng lên ngay sau nàng.

“Virginia, đây không phải là Chicago đâu đấy. Anh đứng lừng lững cao hơn nàng ít nhất cũng cả cái đầu. Về mặt anh thần nhiên như không, nhưng ánh mắt anh vẫn dán chặt vào nàng. “Nếu cô muốn đi thăm thú đây đó, cô sẽ phải đi cùng tôi. Sẽ rất nguy hiểm nếu đi lại một mình ở đây.”

3. Chương 3

Nguy hiểm.

Từ đó làm nàng nổi hết da gà.

Nhớ lại những gì tìm hiểu được về thành phố này, nàng chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ trong lúc hai nhân viên hải quan mặc đồng phục và quân nhân vũ trang gấp đôi số đó bước tới bên chiếc máy bay. Nàng đã nghe nói về việc các binh sĩ thường làm nhiệm vụ cùng với các nhân viên hải quan Mexico nhưng nàng vẫn thấy bồn chồn trước cảnh tượng đáng sợ đó. Viên phi công phụ mở cánh cửa phía trước buồng lái và trào xuống gặp họ.

Nàng không ngắm nhìn được nhiều khung cảnh của thành phố vào thời điểm muộn như thế này, nhưng những gì nàng đọc qua mạng đã khiến nàng bị mê hoặc. Thậm chí có lẽ nàng đã nghĩ khung cảnh này lãng mạn làm sao nếu như lời cảnh báo thận trọng của anh không khiến nàng bừng tỉnh. “Nguy hiểm”, nàng nói. “Không hiểu với những người sống ở đây thì như thế nào?”

“Khó khăn”. Anh nhét cuốn sách của mình vào một chiếc cặp da và kéo khóa đóng nó lại. “Tỉ lệ bắt cóc đã tăng một cách đáng báo động trong vòng mấy năm vừa qua. Các bà mẹ bị bóc lột ngay bên ngoài siêu thị, trẻ em bị bắt cóc ngoài trường học, các thành viên của chính phủ và cảnh sát được hối lộ để làm ngơ trước những gì đang diễn ra”.

Một sợi dây căng thẳng kéo căng ra trong lòng nàng. “Thật đáng buồn quá!” Nàng lưu luyến ngắm nhìn lần cuối qua cửa sổ máy bay. Chẳng có gì chuyển động ngoài lá quốc kỳ Mexico đang bay phấp phật bên cạnh tòa nhà hải quan. “Nhưng trông thật thanh bình!”, nàng phản đối.

“Bên dưới bề mặt thì chẳng có gì thanh bình cả”.

Anh đứng đó, với chiều cao gần một mét chín mươi của một người đàn ông khỏe mạnh tràn trề sinh lực, nhìn anh như một cậu bé đang mê mồi, và thật con người, và cũng quyến rũ hơn bao nhiêu so với khi ngồi sau bàn làm việc. Trông anh như có thể chạm vào được. Sờ mó được.

Bên dưới bề mặt thì chẳng có gì thanh bình cả. Cả mình cũng không.

“Bà Fuller nói rằng ông lớn lên ở đây”, nàng vừa nói, vừa nhìn giỏ hoa quả bày trên một chiếc bàn gần phía trước chiếc máy bay. “Từ năm tôi lên tám đến năm mười tám tuổi”, anh trả lời. Anh ngậy người nhìn, thoáng chút khó hiểu khi thấy nàng chộp lấy hai quả táo xanh và thả chúng vào túi xách.

“Phòng khi chúng ta thấy đối”, nàng ngưng ngưng giải thích.

Mắt anh lóe lên vẻ thích thú. “Nếu cô thấy đối, cô chỉ cần nói với tôi và tôi sẽ đảm bảo là cô được ăn”. “Điều gì khiến ông phải rời bỏ thành phố?” Rời bỏ một nơi tuyệt đẹp và chết chóc. Một nơi toát lên thông điệp: Đừng tin ai. Bạn không được an toàn. Và là nơi tạo nên một con người như Marcos Allende, với một tâm hồn không thể dò thấu.

Anh tì một cánh tay lên ngăn gỗ trên cùng, chờ tổ phi công cho phép họ xuống. “Ở đây chẳng có gì cho tôi cả. Ở Espana cũng không.” Nàng thích cái cách anh phát âm từ đó. Espana. Cách anh giơ cánh tay lên trên, dài và gân guốc, lượn sóng dưới lớp áo sơ mi màu đen trước khi anh để nó buông thõng xuống. Ủ rũ, anh nhìn đắm đắm vào mắt nàng, và nỗi ưu phiền nàng nhìn thấy trong mắt anh khiến nàng bối rối. “Ông mệt à?”

“Tôi không sao”. Ông đã ở đây rồi, nàng thầm nghĩ. Virginia có thể thề rằng chẳng có gì là khiếm khuyết trên toàn bộ cơ thể nàng. Và trong đôi mắt đen nóng rực như sô-cô-la tan chảy kia thì không có gì trên thế gian này có thể hoàn hảo hơn nàng. Mắt anh lướt xuống môi nàng và nấn ná ở đó trong một khoảng khắc tê dại.

“Virginia”. Anh thu hẹp khoảng cách giữa họ. Một bước. Đó là tất cả sự khác biệt giữa thử hoặc không, tất cả sự khác biệt giữa có khả năng kiểm soát lý trí hoặc bị ném vào một vòng xoáy.

Anh cúi người về phía trước khi giật chiếc xác tay ra khỏi hai bàn tay nắm chặt của nàng. Những ngón tay của anh chạm trên ngón tay nàng và một tiếng xèo xèo chạy dọc trên cánh tay nàng.

“Tại sao cô lại căng thẳng thế?” tiếng thì thầm trầm, khàn trong tai khiến bụng nàng như đảo lộn. Nàng cảm thấy như là người đi vì sự gần gũi của anh, như bị đóng dấu, như thể anh đang cố tình làm nàng nhận ra rằng những ranh giới của anh đang mở rộng xâm phạm vào những ranh giới của nàng. Nàng cảm thấy hoàn toàn... bị chiếm hữu. “Cô cứ bồn chồn suốt cả ngày”.

Vậy là anh đã theo dõi nàng?

Như một... con thú dữ. Theo dõi từ xa. Lên kế hoạch, âm mưu, đánh hơi con mồi. Tại sao chuyện này lại kích thích đến thế?

Hơi thở của anh phả lên làn da mềm mại sau tai nàng.

“Vì tôi à?”

Cơ trên người nàng cứng lại. Bởi vì em muốn anh.

Nàng run rẩy bước lùi lại, ngây ngất đến tận xương tủy những vắn cổ mỉm cười như không hề gì. “Bao giờ tôi cũng cảm thấy có một gánh nặng sau khi được giải thoát”.

“À”. Anh buông tiếng cảm thán đó ra, truyền nó cơ man nào là hàm ý. “Tôi cũng vậy. Sau khi... giải thoát”. Anh hất cánh tay ra phía sau để chiếc xác tay của nàng treo lủng lẳng trên một ngón tay cong lại phía sau lưng anh.

Khi viên cơ trưởng thông báo họ đã sẵn sàng, anh khoát tay thẳng về phía những bậc thang máy bay ra hiệu: “Ưu tiên phụ nữ”.

Nàng thận trọng bước vòng qua thân hình vạm vỡ, lực lưỡng của anh. “Tôi phải thừa nhận là tôi vẫn chưa thể quen được với sự im lặng của ông”.

Ánh mắt của anh không lúc nào rời khỏi mắt nàng khi nàng đi vòng qua. “Vậy thì lần sau hãy nói chuyện”, anh nói, “với tôi”. Đúng rồi. Lần sau. Cứ như là anh truyền cảm hứng để người ta trút bầu tâm sự vậy. Cứ như thể anh sẽ có một công ty khác để tiếp quản với sự giúp sức của một cô “người yêu”.

Trong lúc cả hai viên phi công nói chuyện với các quan chức hải quan, Virginia đứng cách ngưỡng cửa để ngó khoảng một mét. Hơi ẩm từ bên ngoài tràn vào cabin máy lạnh, sưởi ẩm làn da mát mẻ của nàng. Nhưng nàng nhận ra rằng nàng chưa thể xuống được.

Nàng đã quyết tâm làm mọi điều có thể để đưa cha mình thoát khỏi mớ bung bét của ông, nhưng bỗng nhiên nàng cảm thấy hoàn toàn chưa sẵn sàng để đóng vai người yêu của bất kỳ ai. Nhất lại là người yêu của Marcos. Bất kể nàng đã khát khao vai trò đó đến nhường nào và quyết tâm thực hiện đến cùng.

Nàng đứng yên tại chỗ và ngỡ ngàng nhận ra anh cũng đứng quá sát bên cạnh. Nàng ngược cổ lên để đón lấy ánh mắt của anh. “Marcos, tôi cần ông...nói cho tôi biết tôi phải làm gì”.

Một vẻ thật lạ lùng hiện lên trên khuôn mặt anh, nửa khó hiểu, nửa thích thú. Nụ cười mà anh châm rai nở trên môi khiến nàng cứng đờ lại. “Cô có thể bước ra khỏi máy bay được rồi, cô Hollis”.

Vừa phá lên cười, nàng vừa lắc đầu một cách dứt khoát. “Ý tôi là với vai trò của mình. Tôi cần phải biết những gì ông muốn tôi làm. Tất nhiên là tôi rất quyết tâm, nhưng tôi hy vọng sẽ nhận được một số gợi ý từ ông”.

Anh hờ hững khép hờ mi mắt lại, anh nâng một bàn tay hơi khum khum lên và cọ những đốt ngón tay dọc má nàng. Sự đụng chạm lan truyền vào tận sâu thẳm tâm can nàng. “Giả vờ là cô muốn tôi”.

Một cơn run bắn chạy dọc cơ thể nàng. Ôi, Chúa ơi, anh ấy mới quyến rũ làm sao. Nàng bị giằng xé giữa việc đầu hàng cặp môi hấp dẫn, kiên định của anh và ý muốn vùng chạy thoát thân. “Tôi sẽ làm thế, tất nhiên là tôi sẽ làm thế mà”, nàng thở hổn hển.

Một sự tĩnh lặng xâm chiếm nàng - nên tất cả những gì chuyển động, tất cả những gì nàng ý thức được, là bàn tay anh. Ngón tay cái của anh lướt xuống chạm khem vào vai nàng, và bằng cái chạm tay rất dịu dàng anh vén một lọn tóc của nàng ra phía sau cùng với một tiếng vuốt khan. “Hãy nhìn tôi như em vẫn nhìn”.

“Như thế nào?”

“Em biết như thế nào mà”. Cảm giác ham muốn tột độ hiện rõ trong mắt anh, nỗi khát khao mà nàng không biết phải làm gì để xoa dịu, nó gọi lên trong nàng một khoảng trống nhức nhối, rộn ràng mỗi lúc một tăng. “Như em quan tâm đến tôi, như em cần tôi”.

“Em cần anh”. Nàng lắc mạnh mái tóc buông xõa của mình, chấn chỉnh lại những ý nghĩ trong đầu. “Ý tôi là tôi đang, và tôi sẽ làm thế”. Nàng nhắm nghiền mắt lại, sợ anh sẽ nhận ra sự thật ẩn chứa trong đó. Nàng sợ Marcos sẽ nhận ra rằng nàng đã âm thầm mê mẩn anh suốt thời gian qua. Ngay buổi sáng đầu tiên đặt chân vào phòng làm việc của anh, nàng như chết lặng người đàn ông không thuộc về thế gian này, đàn ông biết nhường nào. Rắn rồi biết nhường nào.

Và giờ đây... sẽ thật là nhục nhã nếu anh phát hiện ra rằng, chỉ cần anh ngoắc ngón tay về phía nàng, nàng sẽ chạy ngay đến với anh. Anh bật cười khe khẽ - tiếng cười khàn đục, kiêu ngạo, đàn ông.

“Tốt”.

Anh ôm lấy eo nàng bằng bàn tay to lớn của mình và giục nàng đi vòng qua để đến trước cánh cửa máy bay đang mở rộng cách đó một mét. Nàng cứng đờ người vì sự tiếp xúc đó. Nỗi khát khao bàn tay đó lướt lên lướt xuống trên da thịt nàng chứ không phải trên lớp quần áo. Chúa ơi, anh cứ làm bất kỳ điều gì cũng được.

Liệu nàng có dám mơ không? Liệu nàng có dám buông thả mình dù chỉ là trong thoáng chốc, mà không cảm thấy dần vật như từ trước đến nay? Nàng có thể đắm chìm trong một cơn mộng tưởng lạnh mạnh không?

Nàng giật tay ra, biết chắc chắn một điều: tan chảy vào một vũng lầy khát khao không phải là điều nàng nên làm ngay lúc này. “Nhưng... chính xác thì ông muốn tôi làm gì? Nàng gắng hỏi, thận trọng lùi lại một bước khi đối mặt với anh. Cặp lông mày của anh giao vào nhau trong một cái cau mặt. Có vẻ như anh không thích nhìn thấy nàng lùi lại. “Điều này rất quan trọng đối với ông, đúng không?”, nàng tiếp tục.

“Senor Allende, pueden bajar por favor?” Giật nảy mình vì giọng nói vọng lên từ dưới đường băng, Virginia bước xuống bậc thang. Marcos nhanh chóng chiếm lấy chỗ của mình bên cạnh nàng. Họ bước theo hai nhân viên mặc đồng phục về phía một tòa nhà một tầng thô kệch, khôn lớn hơn là bao so với chiếc phản lực của

Marcos. Một tòa tháp kiểm soát không lưu nhỏ, trông có vẻ như đang bị bỏ không vào thời điểm này, đứng khuất nẻo phía bên phải tòa nhà. Một luồng gió khô và nóng cuộn lên xung quanh họ. Quét trên mặt bê tông và thổi tung những lọn tóc của nàng.

Virginia giữ mớ tóc lòa xòa bằng một tay và cặp nó lại phía sau gáy. Marcos giữ cánh cửa kính cho nàng. “Ngay bây giờ thì chưa cần phải giả vờ, cô Hollis”, anh nói. “Chúng ta có thể làm thế sau”.

Mắt anh tóe lên một ánh nhìn nguy hiểm với ý nghĩ nào đó. Một ý nghĩ đáng sợ. Một lời hứa hẹn. Một lời yêu cầu. Tim nàng rối tung, quay cuồng trong lồng ngực. Nàng cảm thấy như có ngọn gió ào đến cuốn tung bốc mũi chân nàng lên khỏi mặt đất. Nàng cảnh giác bước qua chiếc cầu được tạo bằng cánh tay anh. Tiếng vọng đầy ám ảnh của một từ ngân vang trong đầu nàng. Và đối với nỗi kinh hoàng đang trĩu nặng trong lòng nàng, đó có thể xem như một bản án tử hình.

“Sau”. Mười lăm phút sau, họ ổn định chỗ ngồi sau một chiếc Mercedes Benz màu bạc sau câu chào ‘Bienvenidos a Mexico’ đầy hồ hởi từ các nhân viên hải quan. Hành lý được xếp ngay ngắn trong thùng.

“A Garza Garcia, si?”, tay tài xế mặc đồng phục hỏi khi anh ta đã ngồi ngay ngắn sau tay lái.

“Por favor”, Marcos nói. Bàn tay anh râm ran. Bàn tay anh vừa chạm vào nàng. Bàn tay đã vươn ta khum lấy đường cong quyến rũ eo nàng và khiến nàng phải lùi lại, để tránh sự đụng chạm của anh.

Anh cau mày nhìn đồng hồ - đã quá nửa đêm được mười phút. Ham muốn chưa bao giờ mãnh liệt đến nhường này. Anh có thể muốn một chiếc đồng hồ, hoặc một ngôi nhà, tiền bạc, nhưng khát khao người phụ nữ này thì hoàn toàn không phải là một thoáng bốc đồng như thế. Đó là một nhu cầu, một ham muốn bị kìm nén quá lâu, một điều được nâng niu đến nỗi anh ngại ngần sở hữu, phá vỡ, làm vấy bẩn hay tổn thương.

Chiếc xe ngoặt ra con đường cao tốc vắng tanh. Virginia gí sát mắt vào cửa sổ, lơ đãng mê mẩn những viên ngọc trai quanh cổ.

“Chuyến đi của ông vui vẻ chứ, thưa ông Señor Allende?”, tài xế của họ hỏi. “Ừ”, anh vừa nói, vừa duỗi chân ra hết cỡ có thể mà không là va đầu gối của mình vào ghế trước. Cách đó nhiều dặm, khu trung tâm xa xa của Monterrey rực rỡ ánh đèn. Bầu trời trong trẻo và phủ một màu xám xám, bóng đêm bị xé vụn bởi một dòng bất tận những bóng đèn đường.

“Ồ đây đẹp quá”, Virginia đặt chiếc ví xuống dưới chân nàng rồi gõ gõ một ngón tay lên cửa sổ. “Hãy nhìn những đỉnh núi kia mà xem”. Làn da nàng trắnng ngằn rức rờ dưới sự vuốt ve của những ánh đèn đường, còn trong những khoảng tối mắt nàng như sáng bừng lên lấp lánh thật khác thường. Chúng thật long lanh vì phấn khích.

Anh cảm thấy một cơn co thắt trong lồng ngực. “Mai trời sáng tôi sẽ đưa cô đi quanh một vòng”, anh nói cụt lủn. Mắt cô quay sang phía anh, đôi mắt lấp lánh vẻ biết ơn. “Cám ơn ông”. Một cảm giác anh hùng gợn lên trong lòng anh, và anh vội gạt nó qua một bên.

Trong khoảng lặng yên kéo dài sau đó, người lái xe bật radio lên và tiếng nhạc êm dịu ngập tràn trong xe. Virginia vẫn ngồi nép phía bên kia đầu ghế.

Không đủ gần. Anh đắm đắm nhìn thân hình nàng, mắt dán chặt vào khuôn ngực tròn trịa nhô lên dưới lớp váy bó sát của nàng, đường cong uốn lượn từ đùi lên hông và cái eo thon nhỏ của nàng, những lọn tóc đen lòa xòa phủ trên vai nàng. Đôi chân dài thon thả của nàng trắng nõn nà như lụa, như đang mời gọi anh quần chúng quanh cơ thể mình để dốc hết bao nhiêu ngày, bao nhiêu tuần, bao nhiêu tháng khát khao dồn nén vào trong nàng.

Anh thì thầm bằng một giọng rất trầm mà người lái xe không nghe được, “cô sợ tôi à?”

Nàng lạnh người. Đôi mắt màu xanh nhạt như ngọc bích hướng lên nhìn anh trong giây lát trước khi hàng mi khẽ chớp. “Không ạ. Tại sao ông lại hỏi thế?” Vẻ e thẹn của nàng làm kẻ đi săn trong anh thức giấc, và phải cố gắng lắm anh mới kiểm soát được phần đó trong con người mình. Hãy cư xử với nàng thật từ tốn... tìm anh bắt đầu đập dồn dập. Anh vỗ nhẹ vào chỗ bên cạnh mình. “Cô có thể ngồi gần hơn một chút được mà.”

Cúi mặt để giấu cơn thẹn thùng, nàng vuốt hai bàn tay dọc theo vạt trước của chiếc váy. Rồi nàng búng nhẹ khỏi nó một sợi vải nhỏ xíu. “Chỉ là lâu lắm rồi tôi không đi công tác”.

“Cô luôn co rúm người khi bị bất kỳ ai chạm vào hay chỉ tôi thôi?”

Nàng chớp chớp mắt. “Co rúm người à? Tôi sẽ không bao giờ co rúm người nếu ông... chạm vào tôi”. Những từ “chạm vào tôi” lơ lửng giữa họ như một bí mật đen tối vừa được xổ tung, một lời mời gọi tội lỗi và khi cuối cùng Marcos đáp lại lời mời gọi đó, nỗi thèm khát trong giọng anh không thể lẫn vào đâu được.

“Cô tránh khỏi người tôi khi tôi giục cô ra khỏi máy bay. Và khi tôi giúp cô bước vào trong xe”.

“Tôi chỉ bất ngờ thôi”. Nàng khó nhọc thốt lên trong khi nuốt khan. Ánh mắt nàng xoăn vào mắt anh trong bóng tối. “Tôi đã nhắc ông bảo tôi phải làm gì rồi mà”. Nàng đang thì thầm, nên anh cũng thì thầm đáp lại.

“Và tôi vừa yêu cầu cô xích lại gần hơn ngay lúc này”.

Một khoảng khắc căng như dây đàn trôi qua.

Trong yên lặng, Marcos một lần nữa vỗ vỗ xuống chỗ bên cạnh, lần này với vẻ đầy ý nghĩa hơn. Sau một lúc đấu tranh, dường như Virginia nhanh chóng đi đến quyết định. Cầm hếch lên một góc đầy kiêu hãnh, nàng bắt đầu nhích về phía anh. “Nếu ông nghĩ rằng tôi không giỏi làm việc này, tôi sẽ cho ông thấy rằng tôi có thể giả vờ như bất kỳ ai”.

Mùi hương của nàng ủa vào phổi anh. Hai cánh mũi anh giật giật. Tim anh đập loạn lên. Nhiệt độ trong người anh tăng vọt. Cảnh giác, như đang vuốt ve một con sư tử, nàng kéo tay anh qua và đặt lòng bàn tay nhỏ nhắn, mát dịu của nàng lên tay anh. Nàng rón rén đan ngón tay mình vào ngón tay anh. Nỗi thèm muốn bùng lên giằng xé trong lòng anh vì sự đụng chạm bất ngờ này. Đầu anh ngả ra sau lưng ghế, một tiếng rên dâng lên trong cuống họng. Bị tra tấn trong cơn khát khao, anh buột ra một tiếng thở hổn hển, gấp gáp, nhắm nghiền mắt lại.

Nàng nhích lại gần hơn chút nữa, xiết chặt bàn tay đang nắm. Môi nàng mơn man hơi thở sát bên tai anh. “Như thế ngài đã hài lòng chưa, thưa Điện hạ?” Anh cố không để lộ cảm xúc đang quấy đạp trong lòng anh, nhưng nó khiến anh run rẩy bầy. Anh hồi hã nói, “Lại gần hơn nữa đi”.

Anh chỉ muốn chồm lên người nàng. Anh khát khao tất cả những gì thuộc về nàng ngay tại đây, ngay lúc này. Anh hít một hơi thật sâu, lồng ngực như nổ tung với mùi hương ngây ngất của nàng. Mùi hương đàn bà ngọt ngào, tinh khôi. “Gần nữa”, anh nói, nghe rõ tiếng gầm gừ trong những lời nói của mình.

Nàng không làm theo, anh liếc xuống hai bàn tay đan vào nhau của họ. Bàn tay nàng nhỏ nhắn và thanh tú, gần như bị lấp kín trong bàn tay to lớn của anh. Anh miết ngón tay cái của mình dọc theo lưng ngón tay của nàng, lên tận viền đốt ngón tay, trượt xuống triền dốc mịn màng. Cảm giác chạm vào nàng thật tuyệt vời. Và anh cảm thấy như mình đang sống lại tuổi mười tám. “Mịn quá”, tiếng thì thầm của anh buột ra như bị thôi miên.

Chết lặng người, nàng trân trối nhìn chuyển động của ngón tay anh, ngực nàng làm căng lớp vải đang che phủ chúng khi nàng hít một hơi thật sâu. Anh cúi đầu xuống và khẽ kháng cự mũi lướt qua những lọn tóc loăn xoăn, mượt mà của nàng. Lạ Chúa. Cảm giác như ăn được vậy. Tất cả những gì của nàng. Anh ngửi thấy cả mùi dầu gội đầu của nàng, thèm khát được lùa cả mười đầu ngón tay vào trong tóc nàng, nâng mặt nàng lên và hôn lên cặp môi kia. Thật nhẹ nhàng để anh có thể tận hưởng hơi thở của nàng, lòng kiêu hãnh thật sâu bên trong cái miệng xinh xẻo đó.

Cúi đầu xuống để người tài xế không nghe thấy anh thì thầm, “Em có thể cố làm ra vẻ thích thú với sự đụng chạm của tôi mà”. Cơ thể họ tạo ra hơi nóng hừng hực, một cảm giác gần gũi đen tối trong không gian chật chội của chiếc xe, chưa kể hơi nóng của những tiếng thì thầm. “Marcos...”

Tay anh lật lại, chụp lấy tay nàng trong khi nàng cố rút nó về. “Virginia”. Mắt họ dính chặt vào nhau. Như họ vẫn nhìn nhau từ hai đầu phòng làm việc của anh, vượt qua chòm đầu những người khác, trong thang máy. Đôi mắt trong veo, sâu thẳm thẳm đó luôn lòng kiêu hãnh ánh mắt anh. Để nhận ra an cũng đang nhìn lại. Những ngón tay nàng cọ vào nhau khi chuyển một cốc cà phê, một tập hồ sơ, chiếc điện thoại. Khi đụng chạm, cơ thể họ dường như bùng cháy giống như que diêm - căng thẳng, dồn nén, nóng rực căn phòng. Ngay

cả khi có một bức tường ngăn cách giữa họ, cảm giác của anh về nàng vẫn leo thang lên mức báo động. Và suốt nhiều tháng qua, chưa bao giờ nàng thấy bồn chồn khi ở bên anh đến thế.

“Chúng ta đang giả vờ mà, nhớ chứ?”, anh nói, một lời nhắc nhở khản đặc. Giả vờ. Đó là cách duy nhất Marcos có thể nghĩ ra được để không làm rối bởi cảm xúc của nàng, hay của anh. Cách duy nhất để họ còn có thể - chết tiệt, chuyện này là thế nào nhỉ? Nó đã kéo dài đến nỗi tưởng chừng như họ đã phải đầu hàng để cuối cùng không làm tổn thương ai. Để không làm thay đổi cuộc sống của họ, không đổ vỡ hay rẽ theo những lối khác nhau vì nó.

“Vâng, tôi biết”.

“Vậy thì hãy thả lỏng ra cho tôi nhờ”. Nhẹ nhàng giữ lấy những ngón tay nàng giữa những ngón tay của mình, anh ấn ngón tay cái của mình vào giữa lòng bàn tay nàng với cái vuốt ve thật sâu, thật mạnh, cảm nhận rõ hơi thở hỗn hển thành tiếng của nàng. “Tốt lắm”, anh thì thầm. “Tôi tin là em muốn tôi”

“Vâng”. Giọng nàng chỉ còn là tiếng thì thào, cho thấy những cái vuốt ve nhẹ nhàng, êm ái của anh tác động đến nàng đến nhường nào. “Ý tôi là... tôi đang cố... làm rra vẻ như thế thật”.

Nhưng dường như nàng có vẻ hoang mang và bối rối như một con chuột không biết phải chạy lối nào. Và Marcos thì không sung sướng gì hơn đóng vai con mèo. Anh muốn chơi đùa, dồn con mồi vào góc tường và nhăm nháp.

Anh ngược nhìn lên, “Đừng có nghiêm khắc với mình quá thế, hừm.” Những ngón tay mỏng manh, ấm áp của nàng run rẩy trong tay anh. Cảm giác hao hức đến một giọt nước mới đã biến mất khỏi mắt nàng, thay vào đó là một nỗi khát khao hoang dại và dữ dội. “Tôi đang cố gắng để không thấy... buồn chán”.

Ngón tay ấn sâu vào giữa rồi từ từ thả lỏng ra. “Hừm. Đúng rồi. Tôi có thể thấy là cô đang cố cưỡng lại một cái ngáp dài”. Ánh mắt anh lướt lên dọc theo đến tận đỉnh đầu nàng, chiêm ngưỡng mái tóc óng ả của nàng. “Tóc cô đẹp quá. Tôi có thể chạm vào nó được không?”

Và anh làm thế thật. Mái tóc của nàng thật mềm mại và óng mượt dưới những ngón tay anh, thôi thúc anh lùa ngón tay vào sâu hơn, chạm tới tận da đầu nàng. Từ cổ họng nàng bật ra một âm thanh, như một tiếng rên. Nỗi thèm khát tột tột nhất, đau đớn nhất dấy vò trong anh. Cái cách nàng nhìn anh đắm đắm với đôi mắt to tròn như nói lên rằng anh là một thứ gì đó không thuộc về thế giới này. Đúng là một phép màu khi anh có thể cưỡng nổi nàng lâu đến thế.

“Một người đàn ông”, anh khàn giọng bắt đầu vừa vuốt ve sau gáy nàng vừa thềm thuồng ngắm nhìn những đường nét quyến rũ, “sẽ thật may mắn khi có được em”. Mắt nàng nhắm nghiền tưởng chừng như nàng đang vật vã trong cơn đau đớn, nàng hơi oằn người trên ghế, và chẳng thể nào tin nổi, lại nhích vào gần hơn. “Ông không cần phải thuyết phục tôi. Tôi đang giả vờ đây còn gì nữa”.

Ngực nàng áp vào người anh, và hơi nóng từ cơ thể mềm nhũn của nàng truyền sang da thịt anh, xuyên qua cả những lớp vải. Anh tăng thêm sức mạnh cho những cái vuốt ve bằng đầu ngón tay. “Một người đàn ông sẽ thật may mắn khi có được em, Virginia”, anh nhắc lại.

Nàng chớp chớp mắt ngược nhìn lên, một đôi mắt to tròn, màu xanh nhạt, trong veo đầy vẻ ngờ vực. “Ông đang làm gì vậy?”

Bụng anh thắt lại. Trông như tôi đang làm gì chứ? Anh chỉ muốn kéo gập nàng vào lòng mình, vuốt ve ngược dần lên trên chiếc váy lót của nàng, và hôn nàng đến khi đôi môi nàng đỏ rực. Khuôn mặt nàng mờ đi trước mắt anh. Với nỗi thèm khát trong anh. Anh phải cố ép mình để cho mái tóc nàng được yên.

Nàng hỗn hển thở ra, đứt đoạn. Rồi phần nào trấn tĩnh lại, nàng nhích sang chiếc ghế bọc da, nhìn thẳng vào anh. Nụ cười trên môi nàng vụt tắt. “Chúng ta đang lừa ai đây, Marcos, với cái màn kịch này?”

“Marissa Galvez, chủ của Allende Transport”.

Và có thể cả em nữa. Tôi thì chắc chắn rồi.

Anh lấy lại tay nàng khỏi nơi nó đã lần tới để kéo gấu váy và nắm chặt cổ tay của nàng trong tay mình, rồi nâng nó lên. Anh lật ngửa nó lại và đặt một nụ ôn dịu dàng, thật lâu vào lòng bàn tay nàng. Nàng bật ra một tiếng rên khẽ.

“Chúng ta phải tập luyện”, anh thì thầm và đắm đuối nhìn vào đôi mắt sâu thăm thẳm như không đáy của nàng. “Ôi”. Nàng run rẩy. Không nhích ra, và cũng không nhích lại gần hơn, nàng để mặc anh lướt môi mình dọc theo lòng bàn tay xòe mở của nàng. Nàng nhìn qua hàng mi, môi nàng mấp máy, run rẩy, hơi thở gấp gáp.

“Tại sao chúng ta lại phải đánh lừa cô ta?” nàng buông câu hỏi một cách tự nhiên. “Vì cô ta muốn tôi”, anh trả lời giọng khàn khàn. Nàng mới thật thánh thiện biết bao. Làn da của nàng thật mịn màng và láng mịn dưới môi anh, và anh đoán chắc từng xentimet vuông còn lại khắp trên cơ thể nàng cũng thế. Hoàn mỹ. “Sĩ nhục cô ta chẳng được lợi lộc gì”. Qua khoe miệng và làn môi của mình, anh cảm nhận cơn run rẩy dữ dội đang lan dọc theo cánh tay nàng. Mạnh bạo hẳn lên vì phản ứng của nàng, thêm khát nhiều hơn, anh hé miệng ra và dịu dàng cà răng dưới cườm tay nàng. “Trở trêu thay tôi lại muốn một người khác”.

“Tôi chắc chắn” nàng mấp máy, nuốt khan nghe đánh ực một tiếng. “Tôi chắc chắn ông có thể có bất kỳ ai ông muốn”. “Nếu tôi muốn cô ấy đến phát điên và dốc mình vào đó, đúng vậy”. Môi anh mím lại và mở ra, áp vào tay nàng. Trước khi kịp ngăn mình lại, anh đã liếm nhẹ lòng bàn tay nàng từ lúc nào. Cảm giác mê mẩn lan tỏa khắp người anh. “Và càng ngày tôi càng muốn cô ấy...đến phát điên”, anh gắng gượng nói thành tiếng, nuốt ực vào trong một tiếng gầm gừ.

“À, vậy ra...” tay nàng vặn vẹo khi nàng cố rút nó ra. “Tôi không nghĩ...”

“Suýt”.

Anh giữ chặt cổ tay nàng trong một cái xiết dịu dàng và ngừng đầu lên. Trước mặt anh, nét mặt nàng dịu xuống, tan rã. Anh lướt đầu ngón tay dọc theo lòng bàn tay ẩm ẩm của nàng, làm nó ướt đầm. Anh đặt đầu ngón tay cái loang loáng ướt của mình lên môi nàng, giọng anh run rẩy trong nỗi thêm khát. “Hãy giả vờ là em thấy thích khi tôi làm thế này đi”.

Một âm thanh trào lên từ đáy cổ họng nàng trong khi anh không ngừng vuốt ve. Nàng ngây ngất gật đầu, môi nàng mấp máy mỗi lần chạm vào ngón tay anh. “Vâng, vâng, tôi đang giả vờ mà”, nàng hỗn hển.

Anh chưa bao giờ chứng kiến hình ảnh nào gợi tình hơn, trải nghiệm cảm giác nào phấn khích hơn khi chơi đùa cùng đôi môi hồng tươi run rẩy của Virginia Hollis trên băng ghế sau một chiếc xe đang chạy. “Ừm. Tôi cũng thế. tôi giả vờ như... cô là cô ấy”.

“Vậy ư?”

“Và tôi cực kỳ muốn cô ấy”. Chúa ơi, anh khoái trá tận hưởng vẻ bối rối của nàng, khoái trá tận hưởng cảm giác được nhìn thấy mắt nàng tròn xoe, hơi thở như lạc đi. “Đ...ược rồi”. Ngón tay anh tiếp tục lướt đi, vờn cọ, xoa nhẹ, đúng nơi anh muốn áp miệng mình vào. Anh ghé xuống để thì thầm, để đồng lõa cùng nhau, chỉ anh với nàng. “Chúng ta hãy giả vờ... chúng ta là một đôi tình nhân nhé, Virginia”. Giọng anh đứt đoạn với nỗi khát khao cháy bỏng, buột ra từng tiếng khản đặc vì ham muốn. “Hãy giả vờ là mỗi đêm hai đứa mình chạm vào nhau... và hôn... rồi cơ thể hai đứa mình cuốn vào nhau. Và khi chúng mình cùng nổ tung”.

“Dừng lại!” nàng tự đẩy mình lại với sức mạnh bất ngờ, miệng hớp hớp không khí với hơi thở gấp gáp. “Lạy Chúa, hãy dừng lại đi. Đủ rồi. Tối nay giả vờ thế là đủ rồi”.

Anh kéo ghì nàng lại gần hơn. Họ đang thở hỗn hển thành tiếng khó nhọc. “Em nên hôn anh đi chứ”, anh gần giọng.

4. Chương 4

“Hôn anh”. Nàng lơ đãng sờ vào cây thánh giá của anh thò ra khỏi nút áo sơ mi trên cùng. Anh vẫn lặng lẽ tiếp tục - cứ chỉ quá ngọt ngào, quá bất ngờ, quá đau đớn.

Những ngón tay chạm đến cổ họng anh, rồi lần xuống theo những mắt xích của sợi dây chuyền dày nặng.

Lúc này đã nhận ra điều đó, anh thả buông mái tóc nàng xuống và bóp chặt khuỷu tay nàng đầy ẩn ý. “Virginia. Miệng em. Trên miệng anh”.

Họ đã vuốt ve mơn trớn nhau thế này cả năm rồi, bằng mỗi ánh mắt, mỗi nụ cười, mỗi cái vén tóc của nàng. Nàng giật ra và bật cười, một âm thanh nắc nhen, căng thẳng. “Bây giờ ư?” dường như nàng không tin nổi mắt và tai mình, mụ mẫm không biết nói gì để từ chối anh.

Chiếc xe dừng lại trước đèn đỏ. Một vài chiếc xe dừng lại bên cạnh họ. Marcos ngừng lại, lặng lẽ liếc nhìn nàng đến khi xe của họ đi tiếp.

Anh chưa bao giờ khát khao được chạm vào một cơ thể như nỗi khát khao được chạm vào nàng lúc này. Và miệng nàng - anh sẵn sàng đánh đổi tất cả để được thưởng thức cái miệng xinh xắn đó, lần đầu tiên trong đời anh được liếm láp, được ích kỷ vì nó. Cái miệng hứa hẹn tất cả những gì thơ ngây mà anh đã từng có, niềm tin, vẻ đẹp và nỗi si mê mà anh từng trải qua.

Không nghĩ gì được hơn nữa, anh kéo ghì nàng sát vào mình. “Một nụ hôn thôi. Ngay bây giờ”. “Nhưng anh là ông chủ của em cơ mà”, nàng thở hổn hển, tay ghì chặt lấy cổ áo của anh. Nhưng đôi mắt xanh trong veo, sáng long lanh của nàng đang ngậy ngát nhìn anh, và đôi mắt đó nói vâng.

Cặp môi nàng căng mọng, hé mở, khát khao môi anh. Anh rút ngón tay của mình lại để cọ miết trên chúng. “Cứ giả vờ rằng anh không phải là hân”.

“Nhưng anh đúng là ông ấy mà”.

“Anh không muốn là anh, anh muốn chỉ là... Marcos thôi”. Mối quan hệ của họ đã bị vây bọc trong những quy tắc, hạn chế bởi chính những vai trò của họ. Giả như Virginia chỉ là một người phụ nữ? Và anh chỉ là một người đàn ông? Có lẽ nàng đã là của anh rồi, và vẫn đang là của anh. “Chỉ là Marcos thôi”.

Ánh đèn thành phố lướt qua hắt bóng nhảy múa trên mặt nàng làm nàng trở nên thật lộng lẫy, e thẹn, khao khát. “Một nụ hôn thì có hại gì đâu, Virginia.” Mắt anh mờ đi vì ham muốn khi anh choàng tay qua lưng ghé phía sau nàng và ngả đầu mình sang. Hơi thở của họ quyện vào nhau, miệng họ cũng hé mở. “Người ta vẫn hôn những con thú cưng, hôn lên má kẻ thù của mình, hôn lên một bức thư. Thậm chí người ta còn thổi vào không trung những cái hôn gió. Lẽ nào em không thể hôn anh?”

“Chuyện này bất ngờ quá”.

“Lạy Chúa, anh ghét là kẻ dễ đoán mà”. Cánh tay anh trườn khỏi lưng ghé và quàng qua vai nàng, nhẹ nhàng ôm ghì nàng vào người anh. Ngón tay anh đùa nghịch những lọn tóc mềm mại, óng mượt trên gáy của nàng. Giọng anh khàn đặc không thể nào chịu nổi, máu trong người anh như một cơn lũ trào dâng sôi sục. Phải tập trung lắm anh mới nở được với nàng một nụ cười để giải tỏa trạng thái điên rồ này. “Đừng suy nghĩ về điều đó nữa và hôn anh đi”.

Những lọn tóc của nàng bị hất tung lên với một cái lắc đầu. “Chúng ta đâu cần phải hôn nhau mới vờ là đang... cùng nhau. Em có thể đóng giả một cách thuyết phục mà không cần hôn cơ mà”.

Không hôn ư? Lạy Chúa, không. Anh đã mê mẩn trong mộng với cái miệng của nàng, đường cong thanh trên cánh môi trên, phần thịt căng mọng của cánh môi dưới. Anh đã hôn cái miệng đó bao ngày, bao tuần, bao tháng nay trong tâm tưởng.

“Em nhầm rồi, em yêu”. Anh hôn lên thái dương của nàng, cảm nhận rõ từng cơ bắp đang căng lên nóng bỏng dưới lớp quần áo. Da thịt anh như bùng bùng sốt với nỗi khát khao dồn nén trong khi nàng tiếp tục ghì chặt lấy áo anh. “Hai đứa mình phải hôn nhau chứ. Và phải hôn thật thuyết phục vào”.

“Em... lúc trước anh đâu có dă động đến chuyện này”.

Anh vuốt nhẹ gò má nàng bằng lưng một ngón tay và nhận ra nhịp đập hỗn hển, gấp gáp nơi cổ họng của nàng. Chúa ơi, một lần nữa nàng lại dán chặt mắt vào miệng anh, và anh chỉ muốn được trao nó cho nàng. Bây giờ. Ngay bây giờ. Hãy trườn nó lên miệng nàng đi, ép nó vào miệng nàng, ngấu nghiến tất cả những gì thuộc về nàng. “Hôn anh đi, Virginia. Hôn anh say mê vào”. Anh hầu như không còn kiểm soát được mình bằng khả năng tự kiềm chế tàn nhẫn mọi khi nữa.

Nàng lưỡng lự. Và rồi, trong một hơi thở gấp gáp, nàng nói. “Chỉ một nụ hôn thôi đấy”.

Tim nàng đập loạn vào lồng ngực anh khi nàng chợt nhận ra mình vừa đồng ý. Hôn anh. Ôi, lạy Chúa. Anh cố ép mình ngồi thoải mái ngả ra sau ghế và kiềm chế nỗi thôi thúc được chủ động chèo lái theo ý mình.

Tưởng chừng như anh sắp phát điên lên mất. Suýt chút nữa thì anh đã xé tung váy áo của nàng, giật tung chiếc vòng cổ nàng, cả áo sơ mi của anh, tất cả những gì ngăn cách giữa họ. Mặc dù vậy, anh vẫn muốn thật chắc chắn, chắc chắn là nàng muốn làm điều này. Muốn anh. Cùng anh.

Anh bật ra một tiếng rên và nói. “Hãy hôn đến khi nào hai đứa mình nghẹt thở”.

“Em... người lái xe có thể nhìn thấy chúng ta mất”. Giọng nàng lạc đi chẳng kém gì anh, và cảm giác gấp gáp đến hụt hơi trong giọng nàng càng xô anh chìm sâu hơn vào nỗi thèm khát điên rồ, hoang dã này.

“Hãy nhìn anh đây này, đừng nhìn anh ta”.

“Anh là tất cả những gì em đang nhìn mà, Marcos”.

Anh không biết ai đang thở dốc hơn nữa, ai đang quyến rũ ai ở đây. Nàng áp tay mình lên bụng anh. Anh rít lên ngậy ngất. Những múi cơ dưới lòng bàn tay nàng rắn đanh lại. Nỗi khát khao làm anh chặt căng đau đớn.

Tay nàng trườn dần lên ngực anh, một cái vuốt ve như gió thoảng. Bừng bừng sốt. nàng nâng cằm anh trong hai lòng bàn tay mát lạnh... và chờ đợi. Ngại ngần, vụng dại. Trong lời cầu khẩn rời rạc, nàng hỗn hển, “Anh nhắm mắt lại”.

Anh làm theo. Không phải vì nàng yêu cầu, mà bởi vì những ngón tay của nàng đang nồng nàn vuốt nhẹ thái dương anh, lướt dọc xuống hàm. Hai bàn tay nàng trượt xuống dưới và choàng quanh vai anh, xoa dọc theo những cơ bắp một cách kích thích đến nỗi anh nghiêng chặt răng lại. Thế này đúng là giết người. Nàng phải dừng lại. Nàng không được dừng lại.

“Làm đi. Làm ngay đi”. Sự hối hả bất lực trong giọng nói của anh khiến nàng thẳng thốt không khác gì những cảm xúc khác đang tuôn trào trong anh. Nỗi thèm khát giằng xé trong anh như một con quái vật đang sống.

Và rồi anh cảm thấy làn sương ẩm áp từ hơi thở của nàng trên mặt mình, cảm nhận sự gần gũi của đôi môi nàng đang hé mở, và anh nghe thấy tiếng thì thầm then thũng của nàng qua đôi tai đang lùng bùng của mình. “Lâu rồi tôi không thực hành...”

Anh không để nàng nói hết câu. Anh vươn người ra và lùa một tay vào mái tóc buông xõa sau gáy của nàng và ghì nàng vào người mình.

“Virginia”, anh nói giọng dứt quãng và trườn miệng mình lên miệng nàng. Virginia đã xác định đó sẽ là một nụ hôn chớp nhoáng. Chỉ là nếm thử một chút thôi. Nếm thử một chút để thỏa mãn trí tò mò, nỗi khát khao của nàng. Nếm thử một chút thôi vì nàng không thể, không bao giờ có thể từ chối người đàn ông này. Nhưng khi anh ghì nàng xuống và miệng anh, mạnh mẽ, dữ dội, chạm vào môi nàng, không còn gì có thể ngăn được cảm giác đang xâm chiếm nàng lúc này.

Họ đã trêu đùa, cười cợt, anh đã chọc ghẹo nàng, đã kéo nàng vào lòng anh. Việc giả vờ thật là dễ dàng, nhưng giờ... giờ thì cái miệng này, người đàn ông này, đôi bàn tay này đang ôm ghì sau gáy nàng, tất cả đều quá thật. Thô ráp. Sống sượng. Hủy diệt.

Nàng rên lên một tiếng bất lực khi anh nghiêng đầu, thì thào điều gì đó không thể nào hiểu nổi vào tai nàng, và cái lưỡi nóng bỏng của anh lần đến tai nàng, trong khi nỗi đam mê trong anh mỗi lúc một lớn và dữ dội hơn phía dưới. Nàng sưng sờ nhận ra rằng anh thực sự muốn nàng.

Anh bắt đầu cắn nhẹ từng cái một, và đôi môi thêm khát, quyết liệt đó miết chặt vào môi nàng khiến nàng cảm thấy chói với bên trong, đầu nàng ong ong như có pháo hoa. “Sabes a miel”.

Anh nói giữa hơi thở gấp gáp đầy thèm khát trong khi vẫn ghì chặt lấy môi nàng. Nàng ghì cứng lấy cổ anh và cố gắng để không rên lên khi hơi thở ẩm áp của anh lướt trên da thịt nàng, thiêu đốt nàng như một cơn sốt.

“Te quiero hacer el amor”, anh hỗn hển, lướt hai bàn tay xuống dọc theo hai bên sườn nàng, những ngón tay của anh miết qua những đường cong trên ngực nàng, ngực anh dồn dập với nỗi khát khao bị kiềm chế đến cùng cực.

“Toda la noche, te quiero hacer el amor”. Nàng hoàn toàn không hiểu anh nói gì nữa, nhưng những từ đó vang vọng trong nàng như một cơn sóng khoái cảm dữ dội. Ngực nàng căng lên nặng trĩu, hai đầu ngực đau đớn, nàng phải ép chúng sâu hơn vào ngực anh rồi nàng há hốc miệng, nhích người ép sâu vào anh theo bản năng. Nàng biết chuyện này thật sai lầm, quá sai lầm, sẽ không bao giờ được xảy ra nữa, và chắc chắn đó chính là lý do tại sao nàng kích động để nó xảy ra như lúc này. “Anh đang nói gì với em... nàng thì thảo vào tai anh”.

Hơi thở của anh nóng rực và gấp gáp phả vào nàng. “Anh đang nói là anh muốn được yêu em. Cả tối nay, cả đêm nay”. Anh buột ra một tiếng rên và xoắn lười anh quanh lười nàng khi đôi môi họ khóa vào nhau trong sự gần gũi dữ dội, mê đắm, tuyệt đối.

Nàng há miệng hớp vào một hơi khi hai lòng bàn tay anh trườn lên hai đầu ngực căng cứng của nàng. Nỗi thèm khát của anh thể hiện trong từng sợi cơ cuộn lại, qua cách hai bàn tay anh đang mê mải miết, những cái thọc lười tham lam khi miệng anh ngấu nghiến trườn lên miệng nàng.

Anh rên rỉ, dường như hoàn toàn mất kiểm soát lần đầu tiên kể từ khi nàng biết anh. Anh mân mê bầu ngực nàng bằng hai ngón tay cái của mình và lướt môi dọc theo gờ má nàng. Nàng nghiêng tai về phía cặp môi ngấu nghiến của anh, rùng mình run rẩy khi anh thì thầm với nàng, “Hơi thở của em làm anh tan ra từng mảnh”.

“Marcos...”

Người nàng nóng rực và bùng bùng cháy.

Anh xoay hông làm một động tác như đang say, và hai đùi nàng tự động mở rộng ra khi anh cố tình cọ cái biểu tượng đàn ông khỏe khoắn của anh vào người nàng. Lười anh liếm sâu vào dưới tai nàng, nóng rực và ẩm ướt. “Hãy ngăn anh lại đi, Virginia”. Bàn tay anh quả quyết và thành thạo luồn qua khe xẻ chữ V trên chiếc váy và trườn lên ngực nàng. “Virginia. Hãy ngăn anh lại đi, Virginia.”

Anh tham lam bóp xiết lấy da thịt nàng, và khi lòng bàn tay anh miết mạnh vào đầu ngực nàng, hai mắt nàng mở to vì choáng váng. Cảm giác thật mê ly, thật sai trái, thật tuyệt vời làm sao. Nàng giấu khuôn mặt bùng bùng sốt của mình vào trong cổ anh và gần như nấc nghẹn vì những âm thanh đang ứ lên từ dưới họng nàng. Cảm giác mê mẩn xâm chiếm lấy toàn bộ cơ thể nàng, đầu óc nàng vật lộn để nhận ra rằng chuyện này đang thực sự xảy ra với Marcos Allende.

“Khách sạn ở phía trước ạ, thưa ngài”. Vừa lầm bầm rửa thầm, Marcos vừa ghì nàng lại sát hơn. Hơi thở đứt quãng của anh làm thái dương nàng như nổ tung. Anh ôm xiết lấy nàng. “Lên phòng chúng ta sẽ tiếp tục”.

Virginia vuốt lại mái tóc rũ rượi của mình. Lên phòng ư? Chúa ơi, họ đã làm gì thế này? Cố nhin cười trước vẻ mặt của nàng, Marcos áp chặt môi anh lên trán nàng trong khi bàn tay dịu dàng của anh vuốt ve nhẹ sau gáy, hơi run run. “Lẽ ra anh phải biết trước là chúng ta dễ bắt lửa đến thế”, anh thì thầm.

Chiếc Mercedes rẽ vào lối đi rộng thênh thang với những hàng cọ trồng hai bên của khách sạn. Virginia lục tìm ví trong lúc Marcos bước ra và đi vòng sang phía nàng, nhào người vào trong xe giúp nàng đứng lên.

Đôi mắt đen lấp lánh của anh không rời khỏi khuôn mặt nàng, không một giây nào. Hai đứa mình đã hôn nhau, đôi mắt đen thăm thẳm của anh như muốn nói điều đó. Anh đã chạm vào em. Anh biết em cũng muốn anh.

Và trong một giây điên rồ, tất cả những gì nàng muốn là quên đi tại sao nàng đến đây, quên mình là ai và để mặc bị cuốn theo người đàn ông này, buổi tối hôm nay, trong cái thành phố này.

Như đang cố đọc những suy nghĩ của nàng. Marcos đỡ một nửa khuôn mặt nàng trong lòng bàn tay ấm áp của mình, và ánh mắt anh dữ dội, long lanh đến nỗi gần như khiến nàng lóa mắt. “Lên phòng”, anh nhắc lại.

Lời hứa hẹn đó đâm vào nàng như một mũi dao trong khi anh đi ra bàn bạc gì đó với người lái xe và Virginia đứng đó như một người đang ở trong trạng thái bị thôi miên, ngây người nhìn đôi bàn tay to lớn, rám nắng của anh đang buông thõng hai bên sườn. Đôi bàn tay mà nàng đã cảm nhận trên người mình.

Nàng nghiến chặt răng, cố cưỡng lại nỗi thèm khát còn râm ran khắp người. Anh đang chơi đùa với nàng thôi. Anh đang giả vờ. Anh là một người sẵn sàng làm bất kỳ điều gì để chiến thắng - và anh muốn Allende.

Marcos dường như không để mớ xỉa gì đến nỗi thất vọng của nàng khi anh quay lại, chậm rãi vòng tay phía sau nàng, những ngón tay anh xòe ra đặt trên lưng eo nàng khi anh dắt nàng bước lên những bậc thang.

Nàng bước theo anh, và không, nàng cố không tưởng tượng ra hình ảnh anh khóa thân, đang vuốt ve nàng, đang hôn nàng giống hệt những gì anh vừa làm - không, không, không. Nàng chăm chú ngắm nhìn khách sạn đẹp lộng lẫy và những cây cọ trồng trong chậu dẫn đến cánh cửa kính với vẻ tập trung của một nhà khoa học đang nhìn qua kính hiển vi.

Tiền sảnh của khách sạn với trần uốn cong hình mái vòm làm nàng chệnh choáng. Thật là... thật là... Chúa ơi, cái cách mà anh vuốt ve nàng. Với bàn tay. Như thể ngực nàng là để dành cho anh và bàn tay anh thuộc về nó. Làm sao anh có thể đóng kịch giỏi đến thế? Nỗi khát khao của anh mãnh liệt đến nỗi anh có thể đập vỡ được cả bê tông bằng cái... cái... của mình.

“Em có thích không, Virginia?” anh vừa hỏi, vừa mỉm cười, khoát tay ra hiệu xung quanh.

Nàng ngắm nhìn cách bài trí trang nhã, vừa đơn giản. “Khách sạn ấy à? Đẹp thật”. Đôi mắt anh lấp lánh, nhưng bên dưới tất cả những vẻ đó, anh đang giấu ánh mắt thèm khát của một người đàn ông đã phải nhịn đói từ rất lâu và đang tận hưởng một bữa tiệc thịnh soạn ngay lập tức. Trông anh giống một người có thể làm với nàng những điều mà trong giấc mơ điên rồ nhất nàng cũng không tưởng tượng nổi, giống như một người đàn ông không muốn bị cự tuyệt một chút nào.

Và anh sẽ bị cự tuyệt. Anh phải bị cự tuyệt.

“Nó rất... quyến rũ”, nàng nói tiếp, bất kỳ điều gì để tâm trí nàng thoát ra khỏi cặp môi, cái miệng và ánh mắt của anh. Họ đi sâu hơn vào gian tiền sảnh ốp đá cẩm thạch của khách sạn. Một bình hoa lớn trang điểm những bông hướng dương to đẹp nhất nàng từng nhìn thấy được đặt trên chiếc bàn tròn gần khu vực lễ tân.

Virginia vẫn không thể nào giải thích, không thể nào hiểu nổi rằng nàng vừa mới hôn anh xong. Nàng ngờ nghệch đến thế thảm, với người bạn trai cuối cùng từ thời đại học - lại đi hôn Marcos Allende. Nhưng chính anh đã âu yếm nàng, thì thầm những lời thật hư hỏng đến nỗi nàng gần như không chịu nổi sức nóng trần trụi mà chúng toát ra. Bất kể nàng có cố dựng lên bao nhiêu bức tường phòng thủ đi nữa, anh vẫn là thứ gợi tình nhất trên lục địa này, chơi đùa bằng một kiểu trò chơi người lớn mà nàng chưa biết phải gọi tên như thế nào, và suýt chút nữa thì nàng đã tan chảy.

Dù sao thì tất cả cũng chỉ là giả vờ thôi mà. Đúng không?

Đúng thế.

Cố gắng trấn tĩnh lại, nàng ngưỡng mộ ngắm nhìn tấm lưng rộng của anh khi anh bước đi. Đôi vai anh căng lên dưới lớp vải áo sơ mi màu đen. Anh bước tới bàn lễ tân và dựa người đầy tự tin, tỏ vẻ điềm nhiên như thể anh là cố đông chính của khách sạn vậy. Hai người phụ nữ lẳng xăng sau quầy lễ tân bằng đá hoa cương phục vụ anh như thể họ đồng ý với điều đó.

Virginia lặng lẽ bước lại bên cạnh anh, môi nàng vẫn còn nguyên cảm giác thô ráp và mẫn cảm. Nàng liếm môi một, rồi hai lần. Một lọn tóc đen như gỗ mun rủ xuống trán Marcos trong lúc anh ký giấy nhận phòng và đẩy nó qua mặt quây. “Tôi đã đăng ký giấy nhận phòng suite gồm hai phòng ngủ - tôi sẽ yên tâm hơn nếu biết cô được an toàn. Như thế có vấn đề gì không?” Quay mặt với nàng, anh cài chiếc bút Montblanc của mình vào túi áo sơ mi, nhìn nàng với ánh mắt bình tĩnh, dò xét.

Nàng nhìn thấy trong đó vẻ bao bọc, sự quan tâm, và mặc dù những tế bào thần kinh của nàng phản đối bằng cách vận vẹo bên trong, nàng vẫn đáp, “Không sao”. Chết tiệt. Cứ phải giả vờ như thế này một tuần liền thì đúng thật là địa ngục.

“Tốt lắm”. Trong thang máy, khi họ đi lên tầng chín - tầng trên cùng của tòa nhà thấp, xây trải rộng, thân hình anh nhìn thật to lớn và lừng lững trong không gian chật chội. Sự im lặng như đang thì thầm, hai đứa mình vừa hôn nhau.

Trong đầu, trong tim, trong dàn đồng ca lý trí của nàng, tất cả đều đang nói, hôn, hôn, hôn. Không tốt, không tốt một tẹo nào. Chẳng hay ho gì cái mớ bùng bùng cảm xúc mà nàng đang sa lầy vào lúc này, chẳng hay ho gì cái thế giới đang nghiêng ngả của nàng, chẳng hay ho gì cái thực tế là chưa gì nàng đã nghĩ, đã háo hức, đã bắn khoả, rằng cảm giác hôn anh lần nữa sẽ như thế nào.

Hoàn toàn tự do. Hoang dã. Không kiểm soát. Nàng sẽ phải lánh tránh. Kiềm chế. Phớt lờ anh. Lạy Chúa. Nếu như nàng gây ra điều gì đó làm mất đi công việc, nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho mình. Và không gì bị mất một cách tồi tệ hơn là chuyện yêu đương. Và nhờ may nàng đánh mất trái tim thì sao? Nàng gồng người lên, dứt khoát gạt phắt ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

Mẹ nàng đã yêu cha nàng với tất cả trái tim của bà - với tất cả lỗi lầm, tất cả thói hải hước quái đản, với tất cả những đêm say khướt của ông, với tất cả những niềm vui và nỗi buồn, mặc dù nỗi buồn thì bao giờ cũng nhiều hơn. Mẹ nàng đã yêu với sự dâng hiến nhiệt thành, mù quáng, đến nỗi trong thâm tâm Virginia cảm thấy...thương hại mẹ.

Vì mẹ nàng đã phải nhỏ nhiều nước mắt vì một người đàn ông nhiều hơn tất cả những gì một người có thể khóc được. Thật kinh khủng khi một người đàn ông có thể có nhiều quyền lực đến thế với một người phụ nữ, có thể lấy đi trái tim cùng tương lai của nàng và sẵn sàng chà đạp chúng không một chút bận tâm, áy náy.

Ngay cả khi hấp hối, bà mẹ ngọt ngào, xinh đẹp và tận tụy của nàng vẫn nắm chặt tay Virginia, và dường như bà đã bầu víu lấy cuộc sống của mình chỉ để tiếp tục cố gắng cứu vớt chồng. “Hãy chăm sóc bố nhé, Virginia, ông ấy cần có người chăm lo cho mình. Hứa với mẹ nhé, con gái yêu? Hãy hứa với mẹ là con sẽ chăm sóc bố chứ?”

Virginia đã thề m hứa, đã kiên quyết tự nhủ với mình rằng nếu có khi nào đó nàng trao đi trái tim mình, thì đó cũng là dành cho một người thật đáng tin cậy, và cũng là người yêu thương nàng hơn những quân bài, những trò chơi của anh ta và hơn cả chính bản thân anh ta.

Dù cơ thể cũng như bản năng của nàng vừa mới đáp lại Marcos mê mẩn đến nhường nào đi nữa thì anh ta vẫn là tất cả những gì mà nàng nên cảnh giác. Từng trải, phức tạp, tàn nhẫn, một người đàn ông theo đuổi những thách thức, nguy hiểm và sự nghiệp của mình. Không bao giờ nàng có thể tưởng tượng nổi rằng Allende lại là một người đàn ông của gia đình, bất kể anh ta có tỏ ra hào phóng đến đâu đi nữa trên cương vị một ông chủ.

Cu ối hành lang, người nhân viên khách sạn hiện ra từ thang máy dành cho bộ phận phục vụ, nhưng Marcos đã tự dùng chìa khóa của mình, mở cửa cho nàng vào. Anh bật công tắc điện và cả căn phòng sáng bừng lên chào đón. Những bức tường dán màu vàng tươi, thảm trải sàn êm ái màu nâu sẫm, khu vực phòng khách mở rộng ra thông với một phòng ngủ ở mỗi phía. “Gracias”, anh nói, và boia cho người phục vụ ở cửa phòng rồi tự mình đẩy cả hai chiếc vali vào trong.

Virginia nhìn thấy cơ man nào là thứ đồ ăn hấp dẫn đến ứa nước bọt được bày trên bàn, những khay dĩa tây nhúng sô - cô - la, hoa quả gọt sẵn, pho mát nhập khẩu. Một tờ báo đặt cạnh những chiếc khay bạc và cái từ “muerte” (chết) in đậm trên hàng tít lớn. Bức ảnh màu chụp một đồng cao ngất xác người không nguyên vẹn từng từng nhìn thẳng vào nàng.

Marco chốt cửa lại. Âm thanh đó suýt làm nàng giật thót người. Và nàng chợt nhận ra chỉ còn lại hai người với nhau. Chỉ còn anh. Và nàng.

Cùng kế hoạch của họ. Bỗng nhiên và với tất cả sức mạnh của mình, Virginia ước ao biết được anh đang nghĩ gì lúc này. Anh có nghĩ là họ sẽ lại hôn nhau không nhỉ? Nhờ may anh muốn nhiều hơn một nụ hôn thì sao? Nhờ may anh không muốn?

Cảm thấy da thịt mình đang nóng ran lên, nàng tránh ánh mắt của anh, đi luồn qua bộ bàn ghế và kéo những tấm rèm trong suốt qua một bên. Thành phố lấp lánh ánh đèn. Bên ngoài cửa sổ, bể bơi của khách sạn tĩnh lặng đến kỳ lạ, những dãy núi rừng im lìm, mặt trăng cũng đứng yên. Nàng ngắm nhìn những đường dốc thoải thoải, chậm rãi và những đoạn dốc thẳng đứng trên núi, đưa tay lên để lần theo chúng trên mắt kính. “Anh có thường đến đây không?”, nàng khẽ khàng hỏi - bên trong nàng thì không hề tĩnh lặng chút nào.

“Không”. Nàng nghe thấy những tiếng bước chân nhẹ nhàng của anh trên mặt thảm khi anh tiến lại gần - nàng cảm thấy, hơn là nhìn thấy, anh đứng sát lại sau lưng nàng. “Chẳng có lý do gì cả”.

Có lẽ anh đang thốt lên điều gì đó với cách anh nói gần gũi đến thế. Bên trong, một sợi dây khao khát kéo căng buộc chặt quanh dạ dày của nàng đến nỗi nàng tưởng như mình sắp ngất. Việc gần gũi với cơ thể đàn ông vạm vỡ, cứng rắn của anh làm một cơn lũ nóng bỏng lan tỏa khắp người nàng, cơ quan bụng nàng thất lại vì ham muốn. Cơ thể anh không hề chạm vào nàng; chỉ có mối đe dọa của sự đụng chạm, sự hiện diện kéo theo nỗi thêm khát về nó.

Trong bóng tối phòng ngủ của mình, giữa đêm khuya, nàng đã bao lần tự hỏi không biết Marcos có tàn nhẫn trong tình yêu giống như khi anh ta làm ăn không. Và không biết nụ hôn của anh ta... có đen tối và có sức tàn phá khủng khiếp như những gì hứa hẹn trong ánh mắt của anh ta.

Mà là đúng thể thật. Ôi, lạ Chúa, đúng là thể thật.

Cả không gian xung quanh như đang gào lên bắt nàng phải quay sang và hôn anh.

Khuôn ngực vạm vỡ của anh áp sát vào lưng nàng, mùi hương của anh, cả hai cùng tấn công dữ dội vào giác quan của nàng. Anh đặt tay lên vai nàng, những đầu ngón tay nóng bỏng như lửa đốt. “Đây là một khu vực an toàn - anh sẽ không rời mắt khỏi em đâu, Virginia”.

Nhưng mối nguy hiểm không hề rình rập bên ngoài. Nó hiện hữu ở bên trong nàng. Chính là anh.

Nàng khóa chặt cơ thể mình, sợ không dám vươn người, cử động sợ lực hút như nam châm của anh, sợ không thể cưỡng nổi nỗi khao khát được quay sang, đụng chạm. “Thành phố này như thế nào hồi anh còn nhỏ?”, nàng dịu dàng hỏi.

Bàn tay anh vuốt ve nàng. Lửa bùng bùng cháy trên da thịt nàng khi anh lướt những ngón tay lười nhác dọc theo phía sau cánh tay nàng. “Hồi đó thì không nguy hiểm bằng bây giờ. Tôi lớn lên trên đường phố - tôi suốt ngày trốn đi với các nhân viên của cha tôi, tìm kiếm những cuộc phiêu lưu”.

Chẳng lẽ anh vừa cử động? Nàng có cảm giác anh đã trở nên to lớn, cứng hơn, gần hơn. Nàng cảm thấy nỗi thêm khát trong anh đang trỗi dậy, tiếng đập dồn dập trong ngực anh gần như chạm vào lưng nàng. Hay nàng đang nghe thấy chính tiếng tim mình đập?

Anh ghé môi xuống và hôn phớt, như một tiếng thì thầm, lên cổ nàng. “Giờ thì ngay cả thuê vệ sĩ cũng không an toàn nữa”, anh thì thầm trên da nàng. “Thay vào đó người giàu lại có xe bọc thép và vũ khí”.

Nàng nhắm mắt lại, những cảm giác mê mê lan tỏa khắp người. “Như một nơi vô chính phủ?” Đó là chỉ là một tiếng thở gấp gấp. Tiếng chiếp chiếp của một con chim nhỏ không thể cất nổi cánh, đang bị cuốn vào vòng thôi miên của con mèo.

Anh bật ra một tiếng rên đau đớn, cơn run rẩy của anh truyền cả sang người nàng. “Lúc em hôn anh cũng là em đang giả vờ à?”

Ôi. Lạ Chúa tôi. Họ lại đang động đến chuyện này.

Cái gật đầu của nàng như của một con rối.

Marcos lưỡng lự, rồi khàn khàn thì thào, “Em có muốn...?”

Nàng cắn chặt răng vào môi dưới để ngăn mình không buột miệng nói câu gì đó ngu ngốc, như vâng chẳng hạn. “Muốn gì cơ?”

Tiếng thì thầm của anh dội vào tai nàng. “Em biết là gì mà”.

“Em không biết ý anh là thế nào”. Nhưng tất nhiên là nàng biết. Ôi, trời ơi, nàng biết chứ. “Hôn...” khàn đặc và cụt lủn, giọng anh đặc quánh vì thêm khát. “Vuốt ve...”

Run lẩy bẩy như một chiếc lá trong cơn bão, nàng giằng ra và đi vòng qua người anh, trong lòng rối bời. “Em đã bảo anh là em có thể giả vờ như thật còn gì”. Bước về phía chiếc ghế sofa và thả người xuống, nàng lại chăm chú ngắm nhìn chỗ đó lần nữa nhưng kỳ thực nàng chẳng hề nhìn thấy gì cả. Nàng

có nên tỏ ra vững vàng và cương lại điều cơ thể cũng như trái tim nàng khao khát trong khi nàng có cơ hội để có được nó? Hay nàng phải nói không, không và không?

Marcos lại lừa bàn tay của anh vào tóc nàng. “Đó chỉ là giả vờ thôi sao?”

“Tất nhiên”. Nghe giọng anh như bị sốc và trông anh có vẻ tự ái đến nỗi suýt nữa thì nàng đã không nhin được cười. Thay vào đó, giọng nàng trở nên tỉnh không. “VẬY là anh ra đi. Còn cha anh ở lại đây? Ở thành phố này?”

Trong một thoáng, anh bật cười cay độc, và khi anh đã dần tỉnh lại, anh thô bạo quệt mu bàn tay ngang miệng mình như thể anh không chịu nổi khi nhớ lại việc họ đã hôn nhau. Anh gắng gượng gạt gù. “Cô giỏi lắm, cô Hollis, tôi phải công nhận đấy”.

“Điều gì khiến anh rời khỏi đây?”, nàng vừa hỏi, vừa nháy mắt.

Anh nhướn một bên lông mày lên và lần này khi anh bật cười nàng biết mình đã thành công khi buộc anh phải nói chuyện. “À”. Dựa một bên vai vào tường và khoanh tay lại trước ngực trong tư thế tỏ ra thoải mái, Marcos toát lên vẻ quyền lực tối thượng như chế ngự toàn bộ căn phòng. “Allende Transport bị chiếm mất. Bởi... người phụ nữ của cha tôi. Hoặc là cô ta hoặc là tôi - và ông ấy đã chọn cô ta. Nhưng tôi đã tự hứa với mình là khi tôi quay lại... công ty vận tải đó sẽ là của tôi”.

Giọng anh. Có những lúc nàng nghe giọng nói ấy, không phải là nội dung trong đó, mà là những tiếng trầm, âm sắc. Marcos là kẻ kiêu ngạo nhất trên đời, kiêu ngạo ở mọi góc độ khác nhau, và Virginia có thể tự lừa phỉnh mình thế nào tùy thích, nhưng sự thật là nàng sẽ không ngốc khi quên mất vị trí của mình. Và nàng phải đảm bảo rằng những gì xảy ra trong xe sẽ không bao giờ được lặp lại.

“Marcos, những gì xảy ra ở đây và trong xe...”.

“Chỉ là sự bắt đầu”.

Nàng giật thót mình. Bắt đầu của cái gì chứ? Của kết thúc à? Nàng nghiêng chặt hàm, cố gắng bình tĩnh lại. “Chúng ta đang giả vờ mà”.

“Thế ư?”

“Vâng”, nàng nói một cách dứt khoát. “Chỉ thế thôi”.

“Được rồi, cô Hollis. Cô muốn nói sao cũng được”.

“Ông yêu cầu tôi phải giả vờ, đó là lý do tại sao tôi có mặt ở đây. Đúng không nào?” Sự im lặng của anh kéo dài đến nỗi nàng cảm thấy hoang mang. Chẳng lẽ nàng lại đang ở đây vì một lý do khác? Một lý do nằm ngoài những gì mà anh đã yêu cầu ở nàng? Một lý do hư hỏng, mưu mô, nhạy cảm?

Chỉ cần nhìn cái cằm nghiêng chặt của anh nàng cũng đủ hiểu là anh có những ý đồ giấu kín, bây giờ thì anh sẽ không đời nào chịu thú nhận điều đó. Cố rũ bỏ những cảm xúc mâu thuẫn trong mình, nàng tập trung sự chú ý vào đồ ăn. Mùi thơm của chanh, bánh mì nóng, pho mát và hoa quả tra tấn lỗ mũi nàng, nhưng dạ dày nàng đang quặn thắt đến nỗi nàng chẳng cảm thấy thèm ăn chút nào. Bình thường nàng sẽ ăn ngấu nghiến những trái dâu tây ngon lành, nhưng giờ thì nàng buông thõng tay xuống hai bên sườn và trưng ra vẻ mặt thích hợp nhất của một cô nàng thư ký. “Tôi phải thức dậy vào mấy giờ sáng mai ạ?”

“Chúng ta sẽ ăn trưa muộn, không cần phải thức dậy khi mặt trời mọc đâu”, anh nói. Nàng ra hiệu về phía cả hai đầu của căn phòng chỉ muốn mau chóng trốn thoát khỏi anh, ước ao giá như nàng có thể trốn thoát khỏi chính mình. “Vậy phòng của tôi thì sao?”

“Cứ chọn phòng nào cô muốn”.

Nàng cảm thấy ánh mắt của anh dán chặt vào nàng, cảm nhận nó như một cái liềm bóng rắt trên da thịt nàng.

Nàng bước tới và thò đầu nhìn vào một phòng ngủ: một chiếc giường đôi rộng lớn, chăn đệm màu trắng và xanh da trời. Tuyệt đẹp. Nàng đi sang phòng bên kia, cảm thấy ánh mắt anh đang dõi theo. Ánh điện trong phòng hắt một thứ ánh sáng dịu dịu huyền ảo lên mặt anh. Trông anh như một thiên thần vừa trốn thoát khỏi địa ngục, như một thiên thần mà nàng muốn sa ngã.

“Tôi nghĩ là phòng nào cũng được”, nàng thú nhận.

Nàng nhón miệng mỉm cười với anh ở ngưỡng cửa và mặc dù anh đáp lại nụ cười đó, cả hai nụ cười dường như trống rỗng. Và trong khoảnh khắc đó Virginia chợt nhận ra hai điều cùng một lúc: trong đời mình nàng chưa bao giờ khát khao bất kỳ điều gì mãnh liệt như người đàn ông đang đứng trước mặt nàng, và nếu như môi anh lại trườn lên môi nàng, nếu tay anh chạm vào nàng, nếu ánh mắt anh tiếp tục nhìn nàng say đắm, nàng sẽ không bao giờ làm chủ được trái tim mình nữa.

Nàng khẽ nói, “chúc ngủ ngon”. Và không nghe đợi câu trả lời của anh. Căn phòng nàng chọn là phòng có chăn đệm màu hồng san hô và đầu giường bọc nhung. Nàng nghi ngờ, chỉ cần nhìn qua là đủ thấy, về việc anh sẽ muốn mình và “người yêu” ở chung một phòng. Nhưng nàng khẽ khàng vặn khóa cửa lại sau lưng mình.

Vừa thay quần áo, nàng vừa nghĩ đến những gì mình đã đọc về Marcos và Monterrey. Nàng xếp quần áo vào chiếc tủ lớn, mỗi món đồ trên một chiếc mắc, mê mải ngắm nhìn và vuốt ve những thứ anh mua cho nàng.

Nàng trườn người vào chiếc áo ngủ bằng vải cotton êm ái, bỏ qua những chiếc váy ngủ quyến rũ hơn bằng lụa, rồi satin và đăng ten, và trèo vào giường. Ý nghĩ về cảm giác gần gũi khi anh ở ngay phòng bên cạnh làm hai cánh tay nàng bất giác nổi da gà. Một chiếc quạt treo lơ lửng trên trần, quay tít. Những lời anh nói len lỏi trong nàng, làm xương nàng như tan chảy. Anh sẽ giả vờ rằng... em là cô ấy.

Nàng cố nhắm mắt lại, ngực nàng đau quặn thắt. Đó không phải là mày đau, Virginia, nàng kiên quyết tự nhủ.

Nàng sờ một ngón tay lên cặp môi nhạy cảm của mình, cảm thấy cảm giác dê mê còn vương vấn. Và trong sâu thẳm con tim mình, nàng biết nàng chính là người đó. Nàng chính là người đó, người phụ nữ mà Marcos thêm muốn. Nàng đã mơ về anh một mình, nhưng những giấc mơ mới thật vô hại biết bao cho đến khi chúng đến trong tầm với.

Marcos Allende.

Thèm muốn anh ta là cảm giác ít an toàn nhất, ngây ngất nhất và đáng sợ nhất nàng từng trải qua.

Và có một điều nàng biết chắc chắn là đối với nàng, Marcos Allende còn nguy hiểm hơn cả cái thành phố Monterrey xinh đẹp, chết chóc của anh anh. Giấc ngủ trốn tránh anh. Đồng hồ đã điểm qua một giờ sáng, và Marcos đã vò chiếc gối của mình thành một quả bóng tã tơi. Anh đã đập tung những tấm chăn, anh đã nguyên rửa và rồi anh lại nguyên rửa mình thêm nữa vì đã nghĩ rằng một nụ hôn sẽ là đủ để anh rũ bỏ nỗi ám ảnh về nàng.

Trong khi Allende vẫn đang còn ở kia. Anh phải lên kế hoạch, phải trù tính, phải không được phép xảy ra sai lầm. Anh phải thỏa mãn nỗi căm thù của anh đối với Marissa, phải sẵn sàng nghiền nát cô ta một lần và mãi mãi.

Nhưng anh không còn có thể nghĩ được bất kỳ điều gì. Ký ức về những nụ hôn trong xe hành hạ anh: cách miệng anh trườn lên miệng nàng đầy ngấu nghiến và sự đáp lại tham lam của nàng, những tiếng rên nàng buột ra khi anh chạm vào nàng, lưỡi anh tìm đến lưỡi nàng, đã khiến nàng phải vật vờ thốt lên những âm thanh khổ sở đó.

Anh nằm tỉnh như sáo, mắt trừng trừng nhìn lên trần nhà. Anh đang đếm số bước chân để sang phòng nàng. Hai mươi chẳng? Có lẽ không đến. Nàng đã ngủ chưa nhỉ? Nàng mặc gì để đi ngủ? Liệu nàng có đang nhớ như anh không? Chúa ơi, thật là một cơn ác mộng.

Lẽ ra anh không nên đề nghị nàng đến đây.

Anh không thể nào nghĩ được gì về Allende, không nghĩ được gì về ngày mai, mà vẫn chỉ vật vờ mãi không thôi về cách nàng hôn anh, và cảm giác giờ đầu khi anh vẫn muốn hôn nàng.

Anh ngồi bật dậy, trừng trừng nhìn cửa phòng mình, anh muốn nàng phải đầu hàng. Muốn một thứ của nàng, một phút giây vụng trộm, một điều nàng không có ý định trao cho anh, nhưng cuối cùng thì không còn cách nào khác ngoài việc phải buông xuôi. Xét về bản chất nàng là người thận trọng. Nàng e sợ phá

hồng mọi thứ, tất cả những gì nàng đã nỗ lực để có được, tất cả những gì nàng cố gắng giành được. Một công việc ổn định, cảm giác an toàn, sự tôn trọng. Liệu anh có thể đảm bảo điều đó sẽ còn nguyên vẹn khi họ xong việc? Liệu họ thậm chí còn có thể tiếp tục là việc cùng nhau - khi lúc nào họ cũng chỉ chực cháy bùng như những ngọn đuốc lúc này?

Nụ hôn của họ đã đẩy ra ngoài không gian vũ trụ, một điều hiển nhiên là cho đến giờ anh vẫn chưa thể suy nghĩ tỉnh táo trở lại. Trong chiếc quần dài rút, anh lồm cồm trèo ra khỏi giường và khoác áo lên người.

Anh định kiểm tra lại những con số của mình một lần nữa, biết chắc rằng con số mà anh dự định đưa ra cho Allende là thấp, nhưng đủ hợp lý để bảo đảm thành công.

Ấy thế mà anh chẳng ngó ngang gì đến tập hồ sơ. Và chợt nhận ra mình đang đứng bên ngoài cánh cửa phòng ngủ của cô nàng trợ lý, anh đưa tay lên cầm lấy nắm đấm cửa, tim đập loạn nhịp đập điên rồ của một con mèo rừng.

Anh vặn nắm cửa, mỉm cười vì điều anh chắc chắn về nàng, rằng nàng lúc nào cũng... cẩn thận, thế nào cũng khóa chặt cửa để ngăn anh. Tim anh dừng đập khi anh nhận ra rằng cửa phòng của Virginia Hollis không hề khóa. Giờ thì tất cả những gì ngăn cản anh khỏi Virginia Hollis là cái lương tâm chết tiệt của anh.

5. Chương 5

“Ngủ ngon chứ?”

“Tất nhiên. Ngon tuyệt vời. Còn ông thì sao?”

“Tuyệt”.

Đó là nội dung câu chuyện của họ trong bữa ăn sáng ngày hôm sau. Khi Marcos bắt đầu gấp tờ El Norte của anh lại anh chợt hỏi Virginia, “Cô làm hộ tôi một việc được không, cô Hollis?”

Virginia ngẩng lên khỏi bữa sáng của nàng và chăm chú nhìn khuôn mặt đẹp trai được cạo nhẵn nhụi của anh. Một nụ hôn, nàng thầm nghĩ với nỗi quặn thắt khó chịu trong dạ dày. Một cái vuốt ve. Chúa ơi, nụ hôn thứ hai để rũ bỏ những ký ức ám ảnh của nụ hôn thứ nhất.

Những suy nghĩ đưa đẩy thế nào lại làm hiện lên trước mắt nàng hình ảnh anh Marcos Allende đang hôn nàng, cảm giác da mặt mình đang bốc cháy. Nàng lật qua lật lại miếng bánh mì nướng kiểu Pháp của mình. “Tôi đoán là không có gì quá dữ dội chứ à?”, nàng nói, chút cảm giác ngại ngùng đã len lỏi vào giọng nàng từ lúc nào.

“Dữ dội à?”, anh nhắc lại, và đặt tờ báo buổi sáng qua một bên.

Nàng nhún vai. “Ồ, ông biết đấy... giết người chẳng hạn. Tổng tiền. Tôi không nghĩ là tôi có thể trốn thoát với những tội ác đó.” Ánh mắt lấp lánh vẻ thích thú, anh lắc đầu, và nụ cười trên môi anh vụt biến mất. anh tỳ khuỷu tay lên mặt bàn và nghiêng người về phía trước. “Cô nghĩ tôi là loại ông chủ kiểu gì vậy?”

Người mà em muốn, nàng nghĩ. Người đã hôn em.

Những cơ bắp vạm vỡ, nở nang dưới lớp áo của anh dường như thuộc về một chiến binh. Đơn giản là Chúa không còn tạo ra những người đàn ông như vậy nữa. Nàng đã nói dối. Cả đêm nàng không hề chợp mắt.

Nếu như nàng cấm trại ngoài trời, giữa đêm đen, trần trụi, ngay bên cạnh một con sư tử đang đói mồi, có khi nàng vẫn còn có thể ngủ được. Nhưng không. Nàng dễ nằm cách người đàn ông trong mơ của mình có vài bước chân, trong khi môi nàng vẫn còn tê dại vì nụ hôn của anh, còn cơ thể nàng dường như đang gào thét vì tất cả ngần ấy năm nàng không hề ngó ngang đến việc để cho ai đó yêu thương nó.

Sau khi nằm vật vã trên giường không biết bao nhiêu tiếng đồng hồ, không hiểu vì lý do quái gở nào mà nàng đứng bật dậy và lục tung những thứ anh đã mua cho nàng... và mặc lên người một món đồ thật sexy. Một chiếc váy ngủ bằng lụa trắng mềm mại nhẹ nhàng ôm khít lấy da thịt nàng. Tim đập rộn ràng vì phần khích, nàng đã vặn mở khóa cửa. Quay trở lại giường. Và chờ đợi. Mắt dán chặt vào cánh cửa.

Tay nắm cửa đã bắt đầu xoay. Hai mắt nàng mở to, và mạch đập loạn ngoài quỹ đạo bình thường. Nàng chờ đợi từng phút, từng phút, và rồi tay nắm cửa lại trở về vị trí cũ. Chẳng có gì xảy ra. Vậy là anh đã đổi ý? Tim nàng đập mạnh, rồi nàng giữ tung tấm chăn và bước ra khỏi giường.

Phòng khách vắng tanh - bâng bặc dưới ánh trăng. Bị giằng xé giữa nỗi khát khao không thể gọi tên và bản năng tự bảo vệ mình, nàng khẽ khàng quay trở về giường. Và bây giờ trong dáng vẻ của một tỉ phú quyền rũ, nghỉ ngơi thoải mái, anh đang hỏi nàng coi anh là loại ông chủ gì. “Loại không bao giờ cần tôi”, nàng buột miệng, rồi chỉ ước tự đá cho mình một phát vì cái cách nàng thốt ra những lời đó. Cứ như một lời mời mọc vậy. Giống... hơn. quý tha ma bắt anh đi.

Anh bật cười, và Virginia vội vàng đứng lên khi nàng đã hoàn toàn mất cảm giác ngon miệng. Anh cũng đứng lên theo nàng, cử chỉ chậm rãi nhẹ nhàng như lúc nào cũng thế.

“Tôi thích chiếc váy”, anh vừa nói, vừa chăm chú nhìn lớp vải đang ôm khít lấy những đường cong của nàng. Quả là một chiếc váy rất đẹp. Màu xanh lá cây, rất hợp với màu mắt của nàng, của một nhà thiết kế mà ngay cả đức Hoàng đế cũng phải hài lòng.

“Cám ơn ông, tôi cũng thích nó”.

Ánh mắt anh xoắn xuýt nhìn vào da thịt nàng đến nỗi nàng cảm thấy như đang bị lột trần. Cả hai cùng im lặng. Tim nàng đập một nhịp. Hai nhịp. Rồi ba nhịp. Nàng không thể chịu nổi đến nhịp thứ tư.

“Hãy nói đề nghị của ông đi”, nàng yêu cầu. Vấn khóa chặt ánh mắt nàng với vẻ chăm chú đến nao lòng, anh đi vòng quanh bàn và rồi mùi hương từ cơ thể anh bao bọc lấy nàng - không phải là mùi nước hoa cologne nhẹ nhàng và chắc chắn không phải mùi hương ngọt ngào nhưng mê hoặc đến nỗi nàng chỉ muốn hít thật sâu cho đến khi những lá phổi của nàng nổ tung trong lồng ngực.

Thật dịu dàng, anh giữ lấy cằm nàng giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ của mình, ghé sát mặt anh vào mặt nàng. Một vẻ đen tối không thể nào gọi tên toát ra từ ánh mắt của anh, trong khi giọng anh quện chặt trong tiếng khàn đặc mà từ trước đến giờ nàng chưa từng nghe thấy. “Hãy nói, Em đồng ý,”

“Marcos.”

Hơi thở của nàng như nghẹt lại. Giọng nói của anh trong buổi sáng nay thật gợi tình đến nức cười. Virginia giật ra khỏi cái vuốt ve của anh và phá lên cười. “Ông thật là”, nàng trách móc, cảm giác râm ran vẫn còn nhảy múa trên da thịt nàng. “Tôi thậm chí còn không biết mình đang đồng ý với đề nghị gì nữa cơ mà”. Hai cánh tay anh ôm quanh người nàng, chậm rãi, từ từ như một con trăn đang cuộn mồi, như những mớ xiềng xích khổng lồ. “Cô không đoán được sao?” Có một thứ vừa nổ tung trong cơ thể nàng, và đó không phải là nỗi sợ hãi. Cảm giác thèm khát. Ham muốn. Tất cả những gì nàng không muốn cảm thấy.

Hơi thở của anh thật nóng bỏng, và ngậy ngất phả lên mặt nàng, làm bật ra một tiếng rên mà nàng không thể kiềm chế nổi. Ôi, lạy Chúa. Cảm giác như chỗ nào trên người anh cũng rắn như đá, chẳng hề giống với bất kỳ người đàn ông nào nàng từng biết.

Giọng anh thật dịu dàng khi anh nâng cằm nàng lên. “Đồng ý ngủ chung giường với anh trong một tuần, Virginia. Hãy nói vâng đi”.

Anh mất trí rồi sao? “Oai”, nàng thốt lên, suýt nữa thì chết nghẹn vì choáng váng. “Tôi chưa bao giờ nhận được một lời mời sẵn sàng đến thế”.

Vẻ quyết tâm hiện rõ trên mặt anh, chẳng có chút gì là hối hận. “Anh không muốn đùa giỡn với em”. Anh ngấm nhìn vầng trán, cái mũi, rồi cái cằm xinh xắn của nàng. “Anh chỉ định làm em vui lòng. Anh không thể nghĩ đến bất kỳ điều gì khác. Hãy nói cho anh biết đi”, anh vừa thúc giục, vừa vuốt ve khuôn mặt nàng như thể đó là một bức tượng gốm. “Em có muốn không?”

Muốn ư? Nàng đang cháy bừng bừng, nàng đang kinh hoàng, bối rối và hoảng sợ, và nàng ghét nghĩ, ghét nhận ra rằng nàng không xứng với anh. Lẽ ra nàng phải biết rằng nếu như Marcos có lúc nào theo đuổi nàng, anh sẽ làm như xưa nay anh vẫn làm - mạnh mẽ, như một con bò tót điên cuồng đang hùng hục lao đi. Ngực nàng căng lên và ép chặt vào ngực anh khi nàng hỗn hển tìm hơi thở. Chân nàng yếu ớt đến nỗi không còn có thể đỡ được nàng, và sở dĩ nàng còn đứng được là nhờ cái bầu vú chét chóc của mình vào cánh tay anh. “Một tuần?”

“Bảy ngày. Bảy đêm. Với niềm vui nằm ngoài sự tưởng tượng của em.”

“Thế... thế nếu nhờ may em không thể mang lại cho anh niềm vui mà anh muốn thì sao?”

“Anh sẽ đón nhận bất kỳ niềm vui nào em có thể cho anh, Virginia. Và em sẽ nhận niềm vui từ anh”. Không thể lẫn vào đâu được nữa. Giọng nói gợi tình, trầm đục của anh là điều quyến rũ nhất nàng từng được nghe. “Vậy nếu như em nói rằng em không quan tâm?”

Anh khẽ mỉm cười - âm thanh khàn khàn, ngọt ngào, đàn ông - làm tan chảy những hàng rào phòng thủ của nàng. “Nếu như đó là ý muốn của em”. Ánh mắt anh xuyên thấu tâm can nàng, như thể đang lùng kiếm những điều bí mật, những nỗi sợ hãi sâu kín. “Em chưa bao giờ băn khoăn về chuyện của chúng ta sao?” Anh cúi đầu xuống và hôn phớt qua môi nàng, đủ để khiêu khích và làm nàng run bắn trước khi anh rút về. “Đêm qua em đã không khóa cửa phòng, và suýt chút nữa anh đã mở nó ra mà em không hề hay biết”.

“Ôi, lạy Chúa”, nàng thở đầy khó nhọc.

Cặp môi anh lướt qua môi nàng. “Em muốn anh vào đó, em muốn anh vào trong phòng em, trên giường của em”.

“Em... em không thể làm được chuyện này”. Tay anh lướt dần xuống dưới eo lưng nàng và kéo ghì nàng vào thân hình rắn chắc, ấm áp của mình. “Em làm được cơ mà. Cơ thể em đang nói với anh điều đó. Nó thật mềm mại khi áp vào cơ thể anh, nó đang hòa vào cơ thể anh. Hãy thừa nhận điều đó đi”.

Không có cách nào để thoát khỏi ánh mắt đầy sức mạnh của anh, thoát khỏi cảm giác đang vùng vẫy trong nàng. “Em không thể, Marcos”. Mặt tối sầm lại, anh giật ra và trong một thoáng sững sờ nàng cứ tưởng anh sẽ dừng dừng lao ra khỏi phòng, trông anh có vẻ cực kỳ thất vọng. Nhưng thay vào đó, anh chậm rãi lê thân hình hơn một mét chín mươi bảy testosterone, ham muốn và giận dữ của mình tới cửa sổ và dựa người vào khung cửa. “Lần đầu tiên nhìn thấy em, hình bóng em đã luôn in đậm trong tâm trí anh. Anh phát điên mất vì đã có lần, Virginia, đã có lần anh chắc chắn rằng em đang phát điên lên vì anh. Phát cuồng. Em không thể giấu được qua cái cách em nhìn anh, em yêu. Có thể những người khác không nhận ra, nhưng anh thì có. Tại sao em lại cố cưỡng lại anh?”

Nàng chớp chớp mắt nhìn anh và nàng biết chắc rằng cảm giác bồn chồn trong nàng đang hiện rõ mồn một trước anh. Cơ mặt anh đan lại. “Sao em không trả lời”, anh gặng hỏi.

Nàng mỉm cười, lắc đầu ngờ vực. “Anh đang đề nghị chúng ta lẫn lộn giữa công việc và tình cảm đấy”. Anh đang thêm muốn nàng để n tuyệt vọng, nàng nhận ra điều đó. Giống như nàng chưa từng được một người đàn ông thêm muốn đến thế từ trước đến giờ. Và nàng có thể sung sướng cho phép mình được anh thêm muốn như thế này.

Và rồi, với cảm giác bồn chồn quặn lên trong ngực trái, nàng nói, “Em sẽ suy nghĩ về chuyện này trong bữa trưa”.

Phần trang trí hoa trong gian tiền sảnh đã được thay thế bằng cơ man nào là hoa đồng tiền đỏ, và hoa loa kèn màu cam rực rỡ nổi bật trên nền lá màu xanh. Họ đi vòng qua đó, tay Marcos vẫn đặt trên lưng nàng.

“Nếu em muốn tất cả mọi người đều biết là em đang hồi hộp, xin cứ việc tiếp tục ngọ nguậy đi, chắc chắn rồi”.

“Ngọ nguậy à? Ai đang ngọ nguậy cơ?” Anh nắm chặt lấy bàn tay run rẩy của nàng và đan ngón tay mình vào ngón tay nàng, nụ cười của anh trông giống một cái nhăn nhó hơn. “Giờ thì không có ai nữa rồi. Mỉm cười, ngoan nào. Hãy giả vờ là em thích anh”.

Mạch nàng đập loạn lên khi cảm thấy tay anh áp vào tay mình, nhưng nàng sẽ không từ chối cái vuốt ve đó và vẫn để yên. Chuyện này sẽ dễ thôi mà. Dễ thôi, nàng tự nhủ. Chỉ cần nhìn qua là ai cũng nghĩ rằng nàng đang yêu anh.

Nàng ngây ngất hít thật sâu mùi hương của anh, cảm thấy an toàn và được che chở một cách thật kỳ lạ. Họ đã có một buổi sáng tuyệt vời, nói tất cả mọi chuyện chẳng đâu vào đâu khi anh thấp thòm nàng tới khu mua sắm bên kia đường phố. Buổi sáng trôi vèo trong những câu chuyện vu vơ, như thể kể ra cũng tốt, nhất là khi đêm hôm trước tưởng chừng như dài vô tận đối với nàng.

Bây giờ họ bước vào nhà hàng. Qua lối vào có mái vòm uốn cong của tiền sảnh. Virginia nhìn thấy một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp mà nàng chưa từng thấy từ trước đến nay. Cao ráo, thon thả, với mái tóc vàng và vẻ đẹp lộng lẫy. Cặp môi cô ta đỏ tươi, móng tay sơn màu đỏ. Cô ta diện một chiếc áo khoác da ngắn cùng với váy ngắn màu trắng và một đôi guốc cao gót mà Virginia tin chắc rằng chỉ có một nghệ sĩ xiếc mới giữ được thăng bằng ở trên đó. Nét mặt cô ta bừng lên như một tia nắng khi nhìn thấy Marcos, để rồi tối sầm lại khi nhìn thấy Virginia.

Cô ta đứng dậy bước về phía họ, dáng đi của cô ta duyên dáng như vẻ thướt tha của một cây liễu. Ánh mắt của tất cả những phụ nữ khác trong nhà hàng đều dán vào Marcos.

“Trông anh lớn hơn”. Mắt cô ta hơi nheo lại, cảnh giác khi họ bước về phía cô ta. “Và anh không... chỉ có một mình”.

Chỉ liếc qua một cái, Marissa đã nhận ra chiếc váy hàng hiệu màu xanh ngọc bích dài đến ngang đầu gối của Virginia.

Marcos kéo nàng lại gần mình hơn và hướng đôi mắt bí hiểm của mình vào nàng. Cái nhìn của anh ánh lên vẻ quan tâm, âu yếm. “Virginia Hollis, đâu là Marissa Galvez”.

Anh trao cho Virginia cái nhìn đầy y về sở hữu và nồng nàn đến nỗi nàng cảm thấy khắp cơ thể mình như bừng tỉnh. Với vẻ hồi hộp, nàng gật đầu với người phụ nữ và mỉm cười. Bàn tay thon thả của Marissa đeo kín nhẫn. Họ bắt tay nhau và ngồi vào ghế của mình.

Cảm giác gương gạo mang đến một bầu không khí thật kỳ lạ - chậm rãi và nặng như chì. Bên chiếc bàn chan hòa ánh nắng, Virginia ngáp ngừng luồn tay mình vào tay Marcos, cảm nhận rõ anh kín đáo mỉm cười, và rồi nàng cảm thấy anh bóp nhẹ tay nàng với vẻ biết ơn mà Marissa có lẽ đã tưởng nhầm là âu yếm. Bầu không khí im lặng kéo dài, mỗi lúc một nặng nề hơn. Ngón tay Marcos bắt đầu vuốt ve mu bàn tay nàng, làm cảm giác râm ran như kiến bò lan dần dọc trên cánh tay nàng. Những khoái cảm khát khao dâng lên như sóng triều, hết đợt này đến đợt khác. Không biết cảm giác sẽ như thế nào nếu chuyện này là thật nhỉ? Nàng đang ngồi đây với một người đàn ông tuyệt vời và biết rõ anh đã gọi đầu bằng đầu gọi gì hay anh đang dùng loại nước hoa gì?

Đôi mắt màu xanh của Marissa long lên hẳn học. “Tại sao anh không đến với ông ấy? Ông ấy đã cầu xin anh đến cơ mà”.

Lưng Virginia cứng đờ. Ái chà chà. Đúng là một lời mào đầu đầy thù địch. Nhưng xét cho cùng nàng cũng đã biết gì đâu?

Marcos lạnh lùng trả lời, ngả người thoải mái trên chiếc ghế bọc nỉ của mình. “Tôi đến rồi còn gì”.

“Muộn mất một ngày”. Khóe môi anh nhếch lên tạo thành một nụ cười lạnh như băng. Bầu không khí căng thẳng đến nỗi gần như ngộp thở. “Nếu ông ấy thực sự cho gọi tôi, chắc tôi đã đến sớm hơn rồi nhưng cả hai chúng ta đều biết rằng ông không phải là người cho gọi tôi đến”.

Vẻ ngạc nhiên hiện lên trên nét mặt người phụ nữ tóc vàng. “Tại sao ông ấy lại không cho gọi con trai mình lúc đang trên giường hấp hối cơ chứ?”

“Bởi vì ông ấy là một người nhà Allende”. Cô ta thốt lên một tiếng ừ hừ hững hờ, những chiếc nhẫn lấp lánh khi cô ta chống cằm lên bàn tay phải. Ánh mắt cô ta lướt xuống nhìn những bàn tay đang đan vào nhau của Virginia và Marcos trên mặt bàn, và cuối cùng người phụ nữ nhún vai. “Ông ấy ra đi với niềm kiêu hãnh nhưng tôi có thể thấy là ngày nào ông ấy cũng ngóng ra cửa. Ông ấy muốn gặp anh. Lần nào tôi vào ông ấy cũng...” Giọng cô ta ngáp ngừng, nỗi đau đớn vụt hiện lên trên mặt khi cô ta bỏ tay xuống. “Ông ấy ngoảnh mặt đi”.

Marcos đang mê mải chơi đùa với những ngón tay của Virginia. Không biết anh có nhận ra điều đó không? Có vẻ như nó đang khiến anh sao lãng hay làm anh thoải mái cũng nên. “Ông ấy không muốn nhìn thấy cô sao, Marissa?”

Đôi mắt cô ta trở thành hai cái khe màu xanh tóe lửa. “Những ngày cuối cùng ông ấy không còn là chính mình nữa”. Cô ta cười khẩy. “No se que le paso, estaba muy raro”.

Ngay cả khi Marcos trả lời với giọng bình tĩnh, đầy tự chủ, Virginia vẫn cảm thấy sự thù hận ngùn ngụt trong đó, không thể lẫn vào đâu được, không một chút nhân nhượng. “Cô tự hủy hoại cuộc đời phụ nữ của chính mình tôi đoán là thế nào cô cũng phải hối hận. Và lại còn hành động kỳ quặc nữa chứ”, anh nói thêm, như đang ám chỉ đến những lời mà cô ta vừa nói bằng tiếng Tây Ban Nha.

Một người bồi bàn mặc đồ đen và trắng đến nghe họ gọi đồ. Virginia gọi món mà Marcos dùng, trong bụng thầm ước giá như nàng có thể thử tất cả mọi thứ có trong menu mỗi thứ một chút nhưng lại ngượng ngùng sợ bị coi là một kẻ tham ăn. Khi người bồi bàn đi khỏi, ánh mắt của Marissa hứng hờ lướt sang nhìn nàng. Cô ta gõ gõ một móng tay dài màu đỏ chót lên khoe cặp môi cũng đỏ chót của mình.

“Trông cô chẳng có vẻ gì là mẫu người của Marcos cả”, cô ta thản nhiên buông một câu nhận xét.

Virginia phải quay sang nhìn anh để tìm kiếm gợi ý cho một câu trả lời, còn anh thì nâng tay nàng lên để mơn trớn những đốt ngón tay bằng cặp môi của mình, miệng thốt lên một lời thì thầm tinh nghịch mà dường như chỉ có nàng mới nghe được, “Nghe thế em có thấy thích không, amor?”

Nàng run rẩy trong cảm giác sung sướng trước cái vuốt ve dịu dàng của môi anh, và bất giác nàng lướt những ngón tay của mình dọc xuống mặt anh. “Anh không gặp mặt cha anh khi ông qua đời sao?”, nàng khẽ khàng hỏi.

Đôi mắt anh tối sầm lại vì xúc động. “Không”, anh nói, và lần này khi hôn lên mu bàn tay nàng, anh làm thật chậm rãi, nắn nắn, mắt không rời ánh mắt nàng. Nhiệt độ cơ thể nàng tăng lên dữ dội, làm sao anh có thể làm điều đó với nàng?

Khoảnh khắc khi anh xòe mở bàn tay nàng ra để lòng bàn tay nàng đỡ lấy cằm anh, cảm giác dường như chỉ còn có họ bên nhau. Không còn một ai khác trong nhà hàng, trong khách sạn, trên cả thế giới này.

“Em sẽ không bao giờ bỏ cha mình”, anh thì thầm trong lúc vẫn khóa chặt lấy ánh mắt nàng, tay áp chặt tay nàng vào mặt mình. “Anh khâm phục điều đó”. Ngực nàng chuyển động như thể đang bị kéo bởi một sợi dây vô hình về phía anh. Đã bao giờ nàng nhận được lời nịnh đầm nào ngọt ngào hơn thế chưa nhỉ? Nỗi đau của anh xuyên thấu vào trong mắt nàng như chính nàng đang đau đớn, và nàng khát khao có thể làm cho anh thấy dễ chịu hơn. Nàng muốn được hôn anh... hôn khắp mọi nơi trên người anh.

Thay vào đó nàng chỉ vuốt ve ngón tay trên cái cằm thô ráp của anh, không thể ngăn mình lại được. “Có lẽ cha anh biết là anh yêu ông, và ông cũng hiểu là anh giữ lòng kiêu hãnh của mình, giống ông”, nàng an ủi.

“Marcos ư? Yêu à? Anh ta chẳng bao giờ biết yêu là gì ngay cả khi nếu nó xô thẳng vào anh ta”, Marissa giễu cợt và nhả mắt nhìn Marcos, rồi nghiêm nét mặt trở lại khi thấy anh quay ngoắt sang và ném cho cô ta một cái nhìn lạnh như băng. “Dù sao thì đó cũng là lỗi của tôi, tôi đã khiến anh ra đi. Tôi đã phải trả giá đắt cho sai lầm của mình, tôi có thể khẳng định điều đó”, cô ta nói thêm.

Anh không đáp lại. Ánh mắt anh đang tập trung vào nơi mà ngón tay anh đang vuốt ve, đó là mu bàn tay của Virginia. Anh làm nàng không thể tập trung vào câu chuyện đang diễn ra. Có vẻ như anh thích vuốt ve như vậy hơn làm bất kỳ điều gì khác. Anh tiếp tục vuốt ve, mân mê, lướt qua từng chỗ trên bàn tay nàng. Rồi anh đan tay nàng vào bàn tay mình, rồi đặt nó trên đùi, hoặc là kẹp dưới cánh tay anh. Cảm giác ham muốn dội lên trong nàng mỗi lần anh dịch chuyển nó theo ý muốn của mình. Dường như anh đang thực sự... muốn làm điều đó. Chẳng lẽ anh lại đang giả vờ? Khi ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt nàng, nàng thấy trong đó đầy áp cảm giác ấm áp và sôi sục... chẳng lẽ cả điều đó cũng là giả vờ?

Marissa vừa nhắc đến Allende, và Marcos đã chuẩn bị cho cuộc thảo luận, đáp lại ngay lập tức. Giọng anh vuốt dọc xuống sống lưng Virginia mỗi lần anh cất tiếng. Phản ứng của nàng lần nào cũng thế: một cái rùng mình, một cái run rẩy, một cảm giác đau nhói. Và nàng không muốn điều đó chút nào. Nàng không muốn mình phản ứng, nàng không nên thì đúng hơn.

Trong khi người bồi bàn xếp đặt đồ ăn của họ, nàng nghĩ đến cha mình. Không biết bao nhiêu lần ông đã làm nàng thất vọng và tức giận, và nàng nghĩ chắc nàng sẽ đau đớn vô cùng nếu không còn gặp ông nữa. Nhiều lúc nàng chỉ muốn bỏ đi, coi như ông không hề tồn tại đối với nàng và những lần đó nàng lại cảm thấy mình là đứa con gái tồi tệ vì đã có những suy nghĩ như vậy.

Marcos không phải là một người tàn nhẫn. Anh luôn gần gũi em trai mình, cho dù anh ta có làm gì đi nữa.

“Em trai tôi là một con người, Allende thì không”, anh đã nói với nàng như vậy. Nhưng cha anh cũng là một con người. Ông đã làm gì với Marcos khiến cho anh áp ủ một nỗi căm hận đến thế?

Mười lăm phút sau nàng đã có câu trả lời cho mình, sau khi nàng đã ăn xong món chile relleno cay nhất toàn lục địa và nuốt hết cả năm cốc nước đầy để chứng minh điều đó. Nàng đứng lên cáo lỗi để vào toa lét và khi đang quay trở lại bàn thì nàng nghe thấy lời khẩn cầu của Marissa từ chiếc bàn gần đó vọng ra hành lang hẹp. “Nếu... chỉ cần anh cho em một cơ hội...”

“Tôi đến đây để bàn về Allende. Không phải những trò ông ẹo của cô trên giường của cha tôi”. “Marcos, hồi đó em còn quá trẻ, mà ông ấy thì quá... quyền lực, quá quan tâm đến em theo cách mà anh không bao giờ làm được. Anh thậm chí còn chưa bao giờ cầu hôn em, chưa bao giờ!”

Anh không đáp lại. Virginia không nhận ra rằng nàng đã chết lặng cho đến khi một người bồi bàn bước lại hỏi xem nàng có ổn không. Nàng gật đầu, nhưng vẫn không đủ sức lê chân bước về bàn. Ngực nàng đau nhói như vừa có người giật tung phổi nàng ra ngoài. Marissa Galvez và Marcos. Vậy hóa ra là vì một người phụ nữ, vì cô ta mà Marcos không bao giờ nhìn mặt cha mình nữa?

“Anh chưa một lần nói là anh có quan tâm đến em hay không, trong khi... ông ấy thì luôn luôn. Ông ấy muốn em hơn bất kỳ điều gì khác”. Giọng Marissa lạc đi như thể cô ta nhận thấy Marcos không quan tâm chút nào đến những gì cô ta nói. “Vậy còn người phụ nữ này là ai? Cô ta hơi tầm thường so với anh đúng không?”

Anh cười phá lên, cười thực sự. “Virginia ấy à? Tầm thường?” Virginia nghe thấy chính nàng đang thì thầm câu trả lời, nhỏ đến mức không thể nào nhận ra, và rồi nàng nghe thấy câu trả lời của anh, cũng quá nhỏ, và một cảm giác khủng khiếp ủa vào trong nàng, làm mất nàng hoa lên. Những lời nói như có móng vuốt cắm sâu vào tim nàng. Nàng nhớ lại cảm giác khó khăn đến nhường nào khi nàng còn là một cô bé phải đối mặt với những lời thầm thì. “Bố nó suốt ngày cờ bạc... người ta bảo ông ta bị điên”.

Giờ thì họ đang nói về nàng. Không phải cha nàng. Về chính nàng. Nàng không nghe thấy anh nói gì, hoặc cô ta nói gì, chỉ cảm thấy nỗi đau đớn và bẽ bàng đang khoét sâu trong lòng mình. Cha nàng đã đẩy nàng vào hoàn cảnh này một lần nữa. Không, chính nàng đã tự đẩy mình vào thì đúng hơn. Giả vờ chuyện yêu đương với một người đàn ông mà nàng khao khát đến tuyệt vọng... và rồi trở thành con ngốc trước mặt một người mà nàng biết chắc chắn đã từng là người yêu thực sự của anh.

Cơn ghen trào lên trong nàng. Nàng không có quyền gì để cảm thấy như vậy cả, chưa từng có điều gì được hứa hẹn, ấy vậy mà nàng vẫn cảm thấy ghen thật khổ sở. Nụ hôn của họ hôm qua càng trở nên lung linh trong tâm trí nàng và nàng đã bắt đầu mơ tưởng rằng Marcos muốn ở bên nàng cả tuần liền. Ngu xuẩn. Thậm chí nàng đã tự nhủ mình rằng có khi nàng thích nằm cùng giường với anh cả tuần tới.

Nàng cảm thấy mệt rũ rời và người cứng đờ một cách kỳ lạ khi về đến bàn. Nàng lặng lẽ ngồi xuống. Nàng cố tập trung vào món tráng miệng, cố gắng nhấm nháp và thưởng thức nó, tuy nhiên cơn giận dữ trong nàng vẫn tiếp tục dâng lên, như thể nàng thực sự là người yêu của anh vậy, cứ như nàng thực sự có tư cách để khẳng định chủ quyền của mình đối với anh.

Khi anh lần tới tay nàng, nàng phải cố gắng lắm, huy động hết mọi ký ức về việc nàng đến cầu xin anh giúp đỡ tối hôm đó, để không rút tay ra. Giả như không đang ngồi trong tình cảnh như thế này thì nàng đã tự đá vào mình vì sự dễ dãi. Nàng hỗn hển hít sâu và để yên khi anh đưa bàn tay mình lên miệng và cẩn nhẹ nhàng lên những ngón tay nàng bằng cặp môi của mình.

Trái tim đang đập loạn của nàng cầu xin thêm nữa, nhưng nụ hôn của Marcos không rõ ràng như đêm hôm trước, có lẽ chỉ là một tiếng thì thầm lướt qua trên da nàng. Với mỗi nụ hôn nhấm nháp, anh lại khiến cho mỗi khớp ngón tay nàng cảm thấy như là một cái vuốt ve sâu thẳm trong tâm can nàng.

Một cái tát vào mặt.

Người ta nói cha nàng bị điên...

Có một điều chắc chắn, Virginia sẽ rút tay nàng chỉ trong vài giây nữa thôi. Nhưng nàng lại muốn... nhiều thêm nữa. Thêm những hơi thở nóng bỏng và cặp môi ấm áp trên mu bàn tay nàng. Thêm cảm giác thiêu đốt giữa hai chân nàng. Một nơi thật nóng bỏng và ẩm ướt đến nỗi nó chỉ có thể được làm dịu đi bằng...

Thứ gì đó chuyển động.

Điện thoại của anh reo.

Mọi anh dừng lại trên tay nàng trong một giây như ngừng thở trước khi anh đặt tray nàng trở lại lòng nàng và thì thầm, “Điện thoại của văn phòng. Anh phải nghe đã”.

Virginia thốt lên một âm thanh lí nhí, lẽ ra đó phải như một lời đồng ý nhưng lại giống tiếng của một người đàn bà đang sắp chết vì thèm khát. Nàng ngơ ngẩn nhìn bóng người thắm tối của anh di chuyển giữa những chiếc bàn và biến mất dọc hành lang trong nháy mắt. Chưa gì nàng đã thấy nhớ anh rồi. Nàng nhìn một vòng xung quanh mình. Tất cả mọi người đang ăn uống, trò chuyện với nhau.

Nàng ngồi ngã lại ra sau ghế, khó chịu khi nhận ra Marissa đang quan sát nàng. Nàng đưa tay lên miệng, bàn tay mà anh đã hôn, và nhắm nghiền mắt lại khi nàng nhá nhá môi lên đúng những chỗ mà cặp môi của anh đã chạm qua.

Đôi mắt mở to để đón lấy ánh mắt chăm chăm sững sờ của người phụ nữ kia, nàng ngồi thẳng dậy, chỉnh lại gấu chiếc váy dài đến ngang đầu gối, và lăm bằm rửa cái trò giả vờ này từ đây lên đến tận Alaska và rồi lên đến tận Sao Hỏa. Chẳng lẽ anh đang quyến rũ nàng thật? Hay tất cả những trò này chỉ vì Marissa?

“Vậy là”, Marissa nói. “Cô yêu anh ấy”. Virginia đã định nhảy dựng lên phản đối, cuống cuống tự cứu mình khỏi lời buộc tội này, điều mà tất nhiên sẽ chỉ nói lên rằng nàng thật ngu ngốc, cần được điều trị tâm thần và còn hơn thế, và rồi nàng nhận ra rằng anh đang mong nàng giả vờ là đúng thế thật.

Rằng nàng yêu anh. “Tôi...” môi nàng không sao thốt lên thành lời. Tôi yêu anh ấy. Lưỡi nàng dường như đông cứng lại. Dường như nàng chỉ muốn nói một điều, đó là “Tôi căm ghét anh ta”.

Nàng căm thù anh cùng cái kế hoạch ngu ngốc này, và căm ghét cả cách anh vuốt ve nàng cũng như cách anh giả vờ ham muốn nàng mới trơn tru làm sao. Nhưng thay vào đó nàng chỉ gật đầu, và mặc xác Marissa muốn nghĩ sao thì nghĩ. Mùi hương nồm nồm của anh phả vào nàng từ rất lâu trước khi anh ngồi lại xuống ghế bên cạnh nàng. Virginia nhìn thẳng về phía trước như một con ngựa đã được bịt miếng che mắt hai bên. Về để ngăn không lộ ra thêm bất kỳ biểu hiện nào của cơn căm hận đến mờ mắt đang dâng lên trong nàng, nàng nhét hai bàn tay của mình xuống dưới đùi. Đấy. Để xem giờ thì anh ta làm thế nào để có thể vuốt ve những khớp khớp ngón tay của nàng.

Nàng yên lặng trong suốt phần còn lại của bữa ăn. Nàng nghe thấy Marissa mời họ tới dự một bữa tiệc vào ngày hôm sau trong khi cô ta suy nghĩ về đề nghị của Marcos.

Nàng tự nhủ với mình rằng nàng chẳng thèm quan tâm anh đã đưa ra đề nghị kiểu gì nữa.

Có điều gì đó đã thay đổi. Virginia đã thay đổi. Nàng đã khác, vậy mà với anh thì tất cả vẫn y nguyên như vậy. Vẫn là cảm giác khát khao giằng xé trong lòng, tiếng đập đến loạn óc của trái tim nàng, cảm giác ngứa ngáy nơi bàn tay, nỗi thèm khát trở dậy trong cơ thể.

Cảnh giác, thông minh, nhạy cảm và hồn nhiên... giờ thì cô nàng trợ lý của anh dường như đang vật lộn để hiểu những gì nàng vừa chứng kiến khi họ về đến phòng mình.

Họ đã có một quãng thời gian tuyệt vời sáng nay, lúc đó anh đã chắc chắn rằng anh biết tối nay họ sẽ đến đâu.

Giờ thì anh không còn chắc nữa.

Anh chẳng còn chắc chắn về bất kỳ điều gì nữa, chẳng giống một người nhà Allende chút nào. Anh đưa nàng vào đến giữa phòng khách và cứ đứng sững ở đó, một tay cầm áo khoác, dăm dăm nhìn nàng. Mỗi cơ bắp trên người anh đều cứng đờ, và đau nhức, lửa nhục dục hành hạ anh không một chút xót thương, và chỉ cần anh cử động một chút thôi, cảm giác ngứa ngáy vì thèm khát lại lan tỏa khắp người. Anh đặt áo khoác của mình qua một bên, cảm thấy như thể không khí đang bị ép khỏi hai lá phổi của mình. Chẳng lẽ nàng thất vọng vì anh là một thằng con trai bất hiểu với cha mình? Anh đã đánh mất sự khâm phục của nàng? Cùng sự tôn trọng của nàng nữa?

Ruột gan anh thắt lại vì ý nghĩ đó. anh bước lên phía trước, về phía nàng, những ý nghĩ rối bời, đan chằng chịt vào nhau như dây leo. Sức nóng từ những hơi thở giận dữ của nàng phả ra làm ruột gan anh căng lên

trong nỗi thèm thường được uống, được cảm nhận, được vuốt ve nó. Nó đẩy bản anh vào một trạng thái si mê mụ mẫm mà anh không thể biết đâu là tận cùng, lại càng không thể hiểu nổi lý do. Vẫn chăm chú nhìn nàng trong im lặng, anh giật cà vạt của mình, lột nó ra khỏi cổ, thở phì phì giận dữ.

“Anh phải nói là mọi chuyện suôn sẻ đấy”.

Nàng ngược nhìn lên, ánh mắt dữ dội, ánh mắt nhìn anh với vẻ đầy ghê tởm. “Cô ta không hề tin lấy một chút nào rằng chúng ta...” Nàng ngoảnh đi với vẻ khó chịu. “Cô ta không tin đâu”.

Anh nheo mắt lại - chăm chú nhìn ngực nàng đang nhô lên hạ xuống như trên người. Không biết được chạm vào chúng sẽ như thế nào nhỉ? Chắc chắn là rất mềm mại. Đúng thế, lạ Chúa, mềm mại và nhỏ nhắn. Tràn căng nữa chứ? Đúng, cả như thế nữa. Nước miếng ứa ra trong miệng anh. “Giờ thì việc cô ta có tin hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì”.

Mắt nàng ánh lên vẻ hằn học. “Anh muốn em làm cho cô ta ghen”.

“Ghen”, anh lặp lại, bối rối trước lời buộc tội của nàng. “Đó là điều em tin sao?”

Nàng vuốt ngược ra phía sau những lọn tóc lòa xòa trước trán. “Vâng, đúng thế đấy. Và em rất tiếc đã làm anh thất vọng, Marcos”. Máu trong người anh trào lên trong cơn điên giận nóng bỏng và hoang dại. Anh chưa bao giờ nhìn thấy nàng như thế này. Gần như hoàn toàn mất kiểm soát, khấn khoản nài xin... cái mà anh muốn trao cho nàng. Bỗng nhiên anh chỉ muốn đánh đổi bất kỳ điều gì để được nghe nàng thốt lên tên anh bằng cái giọng gấp gáp, hãy yêu - em đi. Anh sẵn sàng làm bất kỳ điều gì để được... chôn vùi cảm giác đau đớn này vào trong nàng.

“Anh nhìn cô ta và không hề cảm thấy bất kỳ điều gì - cả tức giận cũng không còn nữa. Anh không muốn thấy cô ta phải ghen, nhưng anh cũng không muốn cô ta tự cho mình cái quyền được mò lên giường anh”.

“Bởi vì đúng là anh muốn cô ta lên đó còn gì. Nếu không anh đã không cần em đứng chắn giữa hai người!” Anh chụp lấy tay nàng và giật mạnh, bị thôi thúc bởi tất cả những thèm khát âm thầm chứa trong lòng quá lâu. “Nghe em nói kia!” Nàng đổ rầm vào người anh với hơi thở hỗn hển. Mắt nàng bùng bùng cháy trong cơn phấn uất và cơ thể anh như găm lên hồi tỉnh, bị đánh thức bởi vẻ đẹp mơn mớn, cái miệng xinh xắn của nàng ngay kề cận. “Chỉ có duy nhất một người phụ nữ anh muốn trên chiếc giường của mình - một người thôi. Và anh đã khát khao cô ấy từ lâu, rất, rất lâu rồi”.

“Vậy hãy đi mà tìm cô ta!”

Anh đẩy nàng lùi lại về phía phòng ngủ. “À, anh sẽ làm thế - và anh sẽ có cô ấy ở đúng nơi mà anh muốn cô ấy. Anh kéo nàng lại gần hơn và giật vấy nàng tụt khỏi bộ ngực, mùi hương của nàng, ngọt ngào và nồng nàn, ủa tới phả vào các giác quan của anh. Anh giữ lấy một đầu ngực của nàng bằng hai ngón tay, áp chặt ngực nàng vào miệng và mút.

Anh ngừng lại trong thoáng chốc hỗn hển thốt lên, “Ý nghĩ về em đã hành hạ anh suốt bao lâu nay. Anh muốn được thưởng thức em, được em trao cho anh đôi môi của em, được cảm nhận cơ thể anh trong em. Anh muốn em lên đến tận cùng của cảm xúc cùng anh và tên anh được thốt ra trên môi em nhiều lần, hết lần này đến lần khác”.

Nàng ghì chặt lấy đầu anh và rên lên. Anh có thể nhận ra nỗi thèm khát, những cảm xúc ham muốn đang dâng lên trong nàng. Trong đôi mắt nàng như có những cơn bão cuồng nộ. Anh túm chặt lấy cổ tay nàng, đưa chúng lên đầu nàng và giữ ở đó. “Hãy chung giường với anh đi”.

Nỗi khát khao đến mụ mẫm trào lên khắp cơ thể anh, làm bùng lên cảm giác đau đớn quằn quại ở chỗ đàn ông đang cương cứng. Giọng anh khàn đặc đi, dữ tợn, má anh áp sát má nàng và anh hỗn hển thì thầm vào tai nàng. “Anh sẽ không van xin, kể cả với em cũng không, anh sẽ không đề nghị lần nữa đâu, Virginia. Anh khát khao em... nỗi khát khao đó đang trở nên điên cuồng không thể nào kiểm soát nổi. Em cũng chung nỗi thèm khát này. Em thèm khát anh, em thèm khát anh và em đang run rẩy vì sức mạnh của nó kia kia. Đừng cự tuyệt chúng ta. Đừng cự tuyệt anh”.

Hơi thở của anh đứt đoạn, gấp gáp, còn hơi thở của nàng như điên cuồng. Vẻ thách thức tất lịm trong mắt nàng khi nàng chăm chăm nhìn vào môi anh. Nụ hôn của anh được sinh ra từ nỗi đam mê sôi sục, đặc quánh niềm khát khao nhục dục. Cơn thèm muốn lồng lộn đe dọa hủy hoại lý trí và sự tỉnh táo của anh. Anh như

nổ tung vì nụ hôn, vì cảm giác ngọt ngào của nàng. Đầu óc anh quay cuồng, nổi thèm khát nàng quét qua người anh như một cơn bão. Sự đón nhận của nàng thật nồng nàn, dữ dội, làm cho anh gần như quy ngã. Miệng nàng đang mời gọi, thôi thúc, tay nàng nắm lấy cái mà muốn trao cho nàng. Anh cuống cuống tìm kiếm sự kiềm chế, nhưng chỉ thấy ở đó nỗi si mê. Đã bao lần anh tự nhủ phải thật nhẹ nhàng, nhưng cũng bấy nhiêu lần câu trả lời của nàng lại là giục giã, lại là đòi hỏi nhiều hơn. Anh ghì chặt lấy nàng và xô nàng vào giường, làm nàng nảy tung lên, trong khi anh cuống cuống xé tung áo sơ mi của mình.

Nàng loạng choạng gượng quỳ trên đầu gối, hai bàn tay đặt lên chiếc váy, lóng ngóng cúi nó ra.

Anh giật tung áo sơ mi ra khỏi người, đón lấy ánh mắt xanh long lanh của nàng, như muốn lột tung tất cả. “Em có muốn anh không?”

“Có”.

Anh cởi khóa thắt lưng và vứt nó đập chát xuống sàn phòng. “Hãy nằm xuống”.

Tim anh đập như sấm dồn khi anh đợi nàng nằm xuống. Anh cảm nhận rõ nỗi khát khao đã cứng đờ của mình đang vươn lên trước mắt nàng, nghe rõ tiếng nàng thở hổn hển. Nàng lùi lại, chiếc váy được lột lên để lộ chiếc quần lót màu thiên thanh. Và nàng mới thật là... không có từ nào để diễn tả điều đó. Chất vải thêu ren màu thiên thanh trông thật hấp dẫn trên người nàng... anh chỉ muốn dùng miệng mình để lột nó ra... không, anh không thể nào đợi thêm được nữa; anh phải cảm nhận làn da của nàng.

Anh ngã đè lên nàng và giữ chặt lấy nàng dưới người anh, giật phắt hai cánh tay nàng lên, hông anh ép chặt vào nàng. “Em sẽ đón nhận những gì anh có thể mang đến cho em, tất cả, amor”.

“Vâng”. Nàng vật lộn chống lại anh, nhưng anh đã dùng miệng mình để thuần phục nàng, khóa chặt nàng bằng sức nặng, bằng thân hình duỗi căng không còn gì vướng víu phủ trên người nàng. Anh nắm chặt lấy mái tóc nàng, những sợi tóc mượt mà như lụa giữa những ngón tay anh và giữa nàng nằm yên. “Anh sắp được tận hưởng chuyện này cùng em”.

Nàng thở ra một hơi thật sâu và dụi vào người anh như một con mèo. “Em sẽ giả vờ là thích nó”. Giọng nàng cũng lạc đi, khản đặc vì khao khát, mời gọi anh đến với mình. Anh hứng lấy những khối tròn căng đầy của bộ ngực phủ dưới lớp áo lót đăng ten của nàng, kéo rãnh qua khoảng da thịt ngọt ngào đó, mê mải liếm đường cong mềm mại giữa cổ và vai nàng. “Ồi, chắc chắn em sẽ thích. Anh sẽ bảo đảm là em sẽ thích cho mà xem”. Đầu ngực nàng rần đanh lại, và anh thậm chí còn cầu nhẹ để kéo nó vươn lên cao hơn nữa. “Cái đầu ngực nhỏ nhắn này giả vờ mới giỏi làm sao”.

Nàng nằm ngửa ra sau, tất cả làn da cùng mái tóc và tất cả những gì phụ nữ nhất, hút anh vào hơi nóng hừng hực của mình. Cánh tay nàng ôm chàng quanh anh, hai bàn tay bám sau lưng, bầu chặt lấy những múi cơ đang gồng lên căng cứng. Anh rùng mình run rẩy. Anh có thể đánh mất mình trong đôi mắt đó, trong cơ thể này, và anh đòi hỏi, “Em nói Marcos đi. Hãy thì thầm tên anh đi nào”.

“Marcos”. Nàng cũng không biết từ đâu trong nàng đã bùng lên nỗi khát khao mãnh liệt này, sự liều lĩnh hay thèm muốn đến tuyệt vọng này, nàng chỉ biết nàng cần anh. Anh đã hủy diệt lý trí, sự tỉnh táo của nàng. Nàng đã không hề nhận ra nàng sẽ làm gì, sẽ đấu tranh như thế nào để được ở bên người đàn ông này cho đến khi nàng gặp Marissa.

Nàng còn chưa thốt xong tên anh, cái tên buột ra từ tiếng rên xiết điên dại đang lồng lộn trong nàng, thì anh đã găm gờ tiếng “Virginia” và chiếm lấy miệng nàng trong một cái hôn dữ dội. Như thể một đàn bướm vừa bay vút lên trong lòng nàng khi môi họ gặp nhau. Đầu nàng quay cuồng vì ngọn lửa nhục dục rừng rực lan đi, lưỡi anh thọc sâu một cách chính xác, mạnh mẽ, dữ tợn vào trong, cảm giác thèm muốn tan chảy xèo xèo khắp người nàng, hút hết sức lực của nàng, chế ngự nàng.

Vừa găm gờ, anh vừa ấn sâu nụ hôn của mình và giật tung chiếc nơ thắt bên hông nàng, và nàng nhận rõ sợi vải trên chiếc váy trượt đi cho đến khi nó mở tung ra hai bên. “Điều quan trọng là cơ thể của em phải trở nên quen thuộc với những cái vuốt ve của anh. Tất cả trên cơ thể em. Em muốn Marissa tin chúng ta, đúng không? Nếu em muốn người khác tin thì bản thân em cũng phải tin đã. Cơ thể em phải biết đáp lại khi anh chạm vào nó”.

Một âm thanh nắc nhen vang lên trong yên lặng, và trong sâu thẳm Virginia, nhận ra chính nàng đã phát

ra âm thanh đó. Anh hứng trọn lấy một bên ngực vẫn bọc trong lớp vải ren thêu đăng ten. Ôi, thật tuyệt vời biết bao. Thật tồi tệ. Thật tất cả mọi cảm giác. Nàng sẽ ngăn anh lại sau một phút nữa... sau một phút nữa... không, nàng sẽ không ngăn anh lại, không phải đêm nay, có thể là không bao giờ.

Vẫn hoàn toàn chiếm hữu cặp môi của nàng, anh trườn bàn tay còn lại dọc qua bề mặt phẳng lì trên bụng nàng rồi xuống sâu hơn nữa. “Điều quan trọng là anh phải biết rõ những đường cong của em... cảm giác khi chạm vào làn da của em...”

Nàng cảm nhận rõ từng thớ cơ bắp của anh đang ép chặt vào người nàng. Những ngón tay của anh... đang trượt dần xuống dưới. Những góc sâu thẳm, bị lãng quên trong nàng đang rên xiết, căng thẳng chờ đợi được anh chạm đến. Miệng há to, nàng đưa lưỡi lên quấn chặt lấy lưỡi của anh. “Marcos”.

“Em đây rồi. Ướt sũng”. Giọng anh đã khản đặc. Nỗi thèm khát run rẩy trong đó. Bàn tay anh bắt đầu luồn xuống dưới làn vải quần lót giữa hai chân nàng. Nàng uốn cong người lên một cách vô thức khi anh lướt nhẹ một ngón tay ngang qua điểm mềm mại, ẩm ướt ở nơi cặp đùi giao nhau. Tất cả phần cơ thể màu hồng nhạt đang căng như sắp nổ tung của nàng tan chảy dưới ngón tay vuốt nhẹ của anh. Nàng rên lên trong cổ họng và chìm sâu hơn xuống giường trong khi anh vuốt ve nàng mỗi lúc một có chủ ý hơn.

Nàng chưa bao giờ biết rằng một cái vuốt ve lại có thể mang lại cảm giác như lửa đốt, lan tỏa khắp người nàng cho đến khi từng milimet trên cơ thể nàng căng lên rần rật và bỏng rát. Hoàn toàn vô thức, nàng uốn hông lên, lấp đầy lòng bàn tay của anh bằng sự mềm mại ướt đẫm như sương giữa hai chân nàng.

“Marcos...” đó là một lời van xin, và nó mang trong mình nỗi kinh hoàng nàng đang trải nghiệm về những cảm giác anh có thể gây ra cho nàng. “Suýt”. Môi anh nhăm nháp thái dương nàng. “Hãy mở ra đón nhận anh”. Bàn tay kia của anh tụt bỏ chiếc áo nịt ngực của nàng để lộ bầu ngực trái trước mắt anh. Ánh mắt bàng hoàng của nàng thoáng nhận ra trong giây lát cái đỉnh màu hồng nhạt là đầu ngực của mình trước khi nó vụt biến mất giữa cặp môi của anh. Một cơn co giật đầy kích thích lan tỏa khắp người nàng khi hơi nóng ẩm ướt từ miệng anh bao bọc lấy nàng. Đầu nàng ngửa hẳn ra sau trong một tiếng rên.

Theo bản năng, nàng với tay ôm ghì lấy đầu anh, vuốt ve anh với sự dịu dàng đắm đuối khi anh mê mải mút ngực nàng. Anh rên lên một tiếng từ rất sâu trong cổ họng và tiếp tục dùng miệng để mơn trớn nàng, môi anh cắn nhẹ, lưỡi anh không ngừng xoáy lượn, miệng anh say sưa mút.

Bàn tay anh lướt đi thật nhẹ nhàng, thành thạo, những ngón tay điêu luyện vuốt ve nàng qua làn quần lót. Những cơn run rẩy nóng bỏng nối tiếp xô nhau trong nàng. Một ngón tay dài bắt đầu mơn trớn sự ẩm ướt của nàng, bắt nàng hé mở bằng những cái chọc nhẹ nhàng. Nàng quặn quai trong cảm giác ngứa ngáy, một phần vì đau đớn, như muốn tìm sự giải thoát cho cảm giác bỏng cháy đang bùng lên trong nàng. “Em đau quá”. Như mù quáng, miệng nàng há ra tìm kiếm hơi ấm từ cặp môi của anh. Anh đi vào trong nàng. Bằng cái lưỡi của mình. Bằng ngón tay. Nàng uốn cong người và bật ra một tiếng thét, choáng váng vì cảm giác sung sướng đến mù mẫm. Trước mắt nàng như bùng lên một cơn phun trào đầy màu sắc. Miệng anh quện chặt hơn vào miệng nàng. Cơ thể nàng bùng bùng cháy, ngứa ngáy.

Da nàng cảm giác thật ẩm ướt nhưng từng tế bào trong cơ thể nàng nóng bỏng và nhói râm ran. Với một tiếng gầm gừ trầm đục, anh lùa một bàn tay vào mái tóc nàng và kéo đầu nàng ngửa ra sau, miệng anh lướt đi trên cổ nàng. Cảm giác ẩm ướt và êm ái lan tỏa trên da thịt nàng. Anh mê mải liếm như thể da nàng là nguồn sống duy nhất của anh. Anh hôn hển rên vào tai nàng, “Anh sẽ lấp đầy em”.

Nàng thốt lên một tiếng “Vâng” tắc nghẹn và áp chặt vào cổ họng anh. “Em khát khao được anh lấp đầy”. Những ngón tay của anh thọc sâu đẩy dút khoát, mạnh mẽ cơ thể anh áp chặt vào nàng cứng đến không thể nào tin nổi. “Em cần anh lấy đi cảm giác đau đớn này”.

Khoái cảm xé toang khắp cơ thể nàng, lưng nàng uốn cong lên một cách tuyệt vọng trong khi nàng rên rỉ. “Anh làm em trở nên mù quáng, Marcos, anh làm em...”

“Bùng cháy”. Anh hé miệng. Thổi vào nàng hơi thở ẩm ướt của mình. “Anh không tin nổi là em lại sẵn sàng đến nhường này. Thật quyến rũ biết bao. Em đang giả vờ đây à? Đúng không, amor?”

“Không”.

Anh đẩy lưỡi mình vào trong nàng. Nàng có thể nghe thấy những âm thanh ướt đầm mà sự va chạm của anh tạo ra, trong nàng bùng lên đồng thời một mớ lộn lộn cảm giác vừa xấu hổ vừa ham muốn.

“Suyt. Hãy nhận lấy ngón tay của anh”, anh thì thầm trong hơi thở đứt quãng, ngón tay anh lướt nhẹ qua như sương khói và cảm giác râm ran lan ra khắp vùng đó của nàng, đề mê đến nỗi nàng rên rỉ đòi được thêm lần nữa. “Chỉ lát nữa thôi anh sẽ cho em hai ngón tay. Em có muốn hai ngón không?”

“Không”, nàng nói dối. Giờ thì cơ thể nàng hoàn toàn bị thống trị, gào thét, run rẩy sát bên cơ thể anh.

“Hừm”. Anh cho ngón tay đầu tiên, rồi ngón thứ hai, vào thật sâu. “Anh sẽ giả vờ rằng em đã trả lời là có”.

Những ý nghĩ trong đầu nàng rối tung lên. “Marcos, xin anh...”

“Lạy Chúa tôi, em đáp lại thật nồng nhiệt biết bao”. Hai bàn tay anh vẫn tiếp tục với phép ảo thuật của chúng trong khi anh ngậy người ngắm nhìn nàng. “Em đã nổi cơn ghen vì anh”.

Ngọn lửa thiêu đốt mỗi lúc một bùng lên. Cảm giác quặn thắt trong bụng nàng đã vượt quá ngưỡng chịu đựng. “Vâng”, nàng thở gấp, mắt nhắm nghiền.

Tiếng rên rỉ của anh nghe như một tiếng gầm gừ. “Anh thích em như thế”.

“Marcos”.

Anh đang ngắm nhìn nàng, tận hưởng những gì anh làm với nàng. Mỗi lần nàng thở dốc, hoặc buột ra một tiếng rên khe khẽ, vẻ mặt anh càng đanh lại vì phấn khích - và đáp lại, có gì đó bóp chặt bên trong nàng. Nàng chưa bao giờ biết nỗi ham muốn trong nàng lại dữ dội đến thế và ngạc nhiên vì mình đón nhận khoái cảm từ anh một cách trơ trẽn đến thế.

Thật nhẹ nhàng, anh gỡ những ngón tay nàng ra khỏi cổ mình và dặt bàn tay nàng xuống giữa cơ thể họ. “Hãy chạm vào anh đi”.

“Vào đâu cơ? Em phải chạm...?”

“Đây”. Anh nhích lại gần nàng. Tầm ga trải giường trượt đi thật êm dưới hông anh, và tất cả bộ phận trên cơ thể họ, từ vai xuống hông, thẳng hàng với nhau một cách hoàn hảo. Phần cứng nhất trên cơ thể anhấn chặt vào tay nàng. “Hãy cảm nhận anh đi”, anh hỗn hển. “Hãy cảm nhận anh muốn em đến nhường nào. Đây không phải là dành cho cô ấy, Virginia, tất cả là dành cho em”.

Hông anh miết chặt vào hông nàng một cách ngang ngược. Khi nàng buông tay ra, cả chiều dài cứng ngắc của anh trượt qua nơi ướt sũng của nàng qua lớp quần lót. Cả hai cùng rên rỉ vì sự đụng chạm đó. Anh ép chặt người lại gần hơn, miết người vào nàng mạnh hơn, tất cả là cảm giác thật dài thật to ép chặt vào nàng. Nàng chỉ muốn chết ngay giây phút này.

Qua những nhịp thở hỗn hển và dồn dập trong ngực anh, Virginia ngỡ ngỡ nhận ra rằng, mặc dù to lớn và mạnh mẽ hơn nàng, anh cũng yếu đuối trước phản ứng hóa học si mê này chẳng kém gì nàng. Dưới những ngón tay nàng, làn da của anh thật ẩm áp và hơi ẩm ướt. Với vẻ thẹn thùng, nàng tiếp tục khám phá anh, lùa những ngón tay qua những lọn tóc đen nhánh sau gáy anh, ngờ ngàng vì cảm giác mềm mại của làn da.

Hai tay anh vẫn phủ lấy ngực nàng. Những vết chai trên lòng bàn tay anh gợn lên rõ rệt qua làn vải ren, và ngực nàng căng lên chín mọng dưới sự nhào trộn của anh. Quay má áp vào gối, nàng để mặc cho đôi mắt của mình khép dần lại trong khi nàng vật lộn chống cự với tất cả sự gần gũi, cố cưỡng lại cảm giác dịu dàng đang xâm chiếm khi anh chạm vào nàng. Thật khó mà tưởng tượng được rằng anh không phải là người yêu của nàng và nàng cũng tuyệt nhiên, hoàn toàn, chắc chắn không phải người yêu của anh.

Vùi mặt mình vào giữa hai bầu ngực nàng, anh ngấu nghiêng gặm cái nơ bướm nhỏ xíu ở giữa chiếc áo nịt. Nàng cảm nhận rõ ràng hàm răng anh đang nhấm nháp trên da nàng. Anh dùng chúng để cào nhẹ trên phần căng lên cao nhất của ngực nàng và một tiếng rên rỉ quặn quại buột ra từ nàng.

Miệng anh nhích dần lên phần chỏm, nhọn hoắt và nhô cao rõ mồn một dưới làn vải, và anh liếm nhẹ. Cảm giác ẩm ướt nóng bỏng từ lưỡi của anh thấm vào da nàng. Nàng bắt giác rung mình. Một luồng nhiệt kỳ lạ lan tỏa ra từ sâu thẳm trong nàng. Anh vòng tay qua người nàng và gỡ khuy cài chiếc nịt ngực. Khi anh lột nó ra khỏi người nàng, theo bản năng, nàng lấy tay che mình lại.

“Anh muốn ngắm”. Anh gỡ tay nàng ra và đặt chúng lên vai. Đôi mắt đen sâu thẳm dưới hàng mi dày của anh dán vào mỗi bên ngực của nàng với vẻ trầm trồ ngây ngất. Hơi thở của anh phả vào một núm ngực lồ lộ. “Đẹp quá”.

Nàng cố hít lấy một hơi đứt quãng khi anh miết nhẹ ngón tay cái qua chồi nụ nhỏ xinh. Nó săn lại dưới ngón tay anh. Đôi mắt anh thậm chí càng trở nên huyền ảo hơn. “Em có muốn miệng anh ở đây không?”

“Có”.

Anh liếm thật nhẹ nhàng. “Như thế này”.

“Vâng”.

Anh cà nhẹ răng. “Hay như thế này”.

Nàng bóp chặt lấy vai anh, toàn thân bắt đầu run lấy bầy. “Cả h...ai”.

Anh dùng môi mình để nhảy nhót nhẹ rồi kéo áp chặt vào miệng mình. “Hừm. Như quả mâm xôi vậy”.

Mắt nàng nhắm chặt. Nỗi khoái cảm vì được anh ăn ngấu nghiến làm nàng như tan ra. Anh làm ơn nói gì đó thật hư hỏng được không? Anh có thể dừng liếm... như thế này được không? Hai bàn tay anh có thể nhỏ hơn, bớt tỉ mỉ, bớt nóng bỏng, bớt thành thạo đi được không?

Vừa quay ang mút ngực bên kia của nàng, anh vừa trượt một bàn tay xuống giữa hai chân nàng và lặn vào trong quần lót. “Anh muốn cả miệng của mình vào đây nữa”, anh thì thầm, mê mải lần kiếm những nếp gấp mềm ướt của nàng bằng những ngón tay mạnh mẽ, sành sỏi của mình.

Nàng thở hổn hển và oạt đầu, quần quai trong mớ hỗn độn xấu hổ và khoái cảm khi anh thành thạo tìm thấy, mở toang và đi vào trong nơi sâu kín nhất của nàng. “Kh...ông... dừng cho miệng vào đó”.

“Nhưng anh chạm vào được không?”

Run bắn bật và nóng bừng bừng, nàng cảm thấy anh đang vừa chăm chú nhìn nàng vừa nhẹ nhàng luồn một ngón tay vào cái vùng căng cứng, ẩm ướt đang làm anh phát điên vì thèm khát.

Nàng cố nuốt vào trong cả một dòng cảm xúc mãnh liệt đang trào lên. “Vâng”.

“Chiquita”. Đó là một tiếng thì thầm sùng kính, đầy vẻ choáng ngợp khi anh duỗi thẳng nàng ra. “Chiquita mia”. Nàng uốn cong người, như đang tự dâng hiến một cách trơ trẽn. Trong khi anh tiếp tục cú đột kích vào trong nàng, một áp lực kỳ diệu đang dâng lên từ sâu thẳm tâm can nàng.

Hai lỗ mũi anh mở rộng. “Một phút thôi”, anh vừa thở dồn dập vừa sục sạo dưới làn váy để tìm sợi dây quần lót mềm như lụa của nàng. Người nàng như trở nên không trọng lượng trên giường khi anh lột chiếc quần khỏi chân nàng. “Và anh sẽ đưa cả hai đứa mình ra khỏi nỗi khổ sở này”.

Vòng ngực trần của anh lấp lánh khi anh cúi người trên người nàng, hai vai anh gồng lên vì căng thẳng khi anh ôm ghì lấy hai bắp chân nàng.

Anh đắm đuối nhìn sâu vào mắt nàng, vẻ mặt đánh lại khi anh dẫn dắt chân nàng quắp quanh hông mình. “Bám chặt vào anh. Đừng buông anh ra nhé”. Cái cách anh cầu xin nàng giữ chặt lấy anh khiến nàng nghĩ rằng nàng sẽ không bao giờ buông anh ra, nàng sẽ làm cho anh phải yêu nàng, nàng sẽ giữ chặt lấy anh không rời.

Anh kéo nàng áp chặt vào hông mình và nàng cảm thấy anh, nóng bỏng, căng đầy, ép chặt vào nơi nàng vừa mềm mại vừa ẩm ướt. Một cảm giác hoang dại vùng vẫy trong nàng khi anh cúi đầu xuống mút mạnh một bên ngực nàng, đồng thời ấn cái của anh vào trong nàng. Nàng uốn cong người lên đón nhận anh, dùng cả tay và chân để kéo anh vào sâu trong nàng.

Cả hai cùng đồng thanh hòa chung một tiếng rên đầy khoái cảm khi anh đi vào trong, hơi thở của họ hòa vào nhau khi anh nghiêng đầu kề sát với đầu nàng, môi họ gần kề đến nỗi tất cả những gì anh phải làm là quay đầu đi một chút ngón tay để trườn lấy miệng nàng và bịt lấy tiếng rên rỉ buột ra sau đó khi anh đã hoàn toàn ở trong nàng.

“Đúng rồi”, anh gầm gừ.

“Vâng”, nàng hồ hẩn hẩn. Một cảm giác đầy ắp xâm chiếm nàng, kéo theo cảm giác bức bách bị kéo căng quá sức chịu đựng. Và rồi khi anh bắt đầu chuyển động trong nàng cảm giác bức bách đó bỗng chuyển thành khoái cảm. Tầng tầng lớp lớp những cơn khoái cảm xô vào nhau.

Và trong kho ảng khắc đó nàng yêu biết bao những gì anh làm với nàng, cách anh làm cho từng nguyên tử trong người nàng như bừng tỉnh, cách anh mang đến cho nàng cảm giác hoàn toàn buông mình. Buông mình cho nỗi khát khao này.

Nàng đã thèm khát cảm giác buông mình đó hơn bất kỳ điều gì khác. Trong lúc anh chuyển động trong nàng, vuốt ve và hôn nàng, nàng không ngừng bật ra những âm thanh đầy kích lệ, những âm thanh dường như tự xé toang để nổ ra từ trong nàng - và anh vẫn tiếp tục. Lấy đi. Ban tặng. Yêu nàng một cách cực kỳ điêu luyện.

Phủ phục trên người nàng, hai cánh tay anh nổi gân cuộn cuộn vì kích động cổ họng anh phồng căng lên, vẻ mặt như ngây dại trong nỗi ngất ngây khoái cảm. Tất cả đều được ghi lại trong tâm trí nàng.

Chếch choáng, trong trạng thái sung sướng đến mê mẩn của mình, nàng biết chuyện ái ân sẽ không bao giờ còn được như thế này nữa. Liệu có người đàn ông nào khác sánh được với anh lúc này không?

Một âm thanh hoàn toàn là của một con đực dội vào tai nàng khi anh kề miệng mình vào đó mà thì thầm, “Hãy đến vì anh đi”. Bằng những chuyển động đầy điêu luyện, anh đưa nàng mỗi lúc một lên cao hơn, miệng anh thì thầm những lời đầy nhục cảm không hiểu nổi bằng tiếng Tây Ban Nha nó tan chảy vào tận sâu trong xương tủy nàng giống như những cú thọc sâu vừa cứng như đá vừa mềm mại như lụa từ cơ thể anh. Mia. Suave. Hermosa. Mia. Mia. Mia. Mia.

Tất cả những gì Virginia có thể thốt lên là “Marcos”, như một lời khấn nài, một tiếng thì thầm, một lời rên rỉ. “Marcos”. Hết lần này đến lần khác. “Marcos”, trong khi anh tăng dần nhịp điệu, chuyển động mỗi lúc một nhanh hơn, gấp gáp hơn vào trong nàng. Trong trạng thái mơ màng nàng cảm nhận được hơi nóng từ anh tràn vào trong nàng, cùng những cơn co giật làm rung chuyển cơ người họ, trạng thái mê mẩn lan tỏa, làm anh thét lên, khiến nàng thét lên, thét mãi “Marcos”.

“Marcos”, khi anh hôn lên ngực nàng, lên môi, lên cổ nàng.

“Marcos” khi sức ép đó lan ra khắp nơi. “Marcos” khi nàng vỡ vụn thành từng mảnh.

6. Chương 6

Bóng tối: thật khó để dứt khỏi nó. Nhưng một mùi hương nồng nàn, quen thuộc phả vào mũi nàng. Quyến rũ. Mời mọc. Giục giã nàng tỉnh dậy. Cà phê. Đúng rồi. Đặc quánh, thơm ngào ngạt và đã sẵn sàng. Virginia vươn người trên giường. Đầu tiên nàng duỗi tay, rồi đến chân, và thở dài khi làm thế nào cũng cảm thấy đau một cách thật khoan khoái biết bao.

“... Trong một tiếng đồng hồ nữa... được... chúng tôi sẽ đến...” Virginia ngồi bật dậy trên giường khi nàng nhận ra cái giọng nam trung rất đặc biệt đó. Đầu óc nàng quay cuồng. Cặp môi ngấu nghiến ngực nàng, những ngón tay cầu véo, vuốt ve, cơn khoái cảm... những lời thì thầm... một cảm giác rần rật bắt đầu chạy giữa hai chân nàng. Nàng nhắm nghiền mắt lại và đưa chân xuống cho đến khi những ngón chân nàng chạm vào sàn nhà trải thảm. Hãy bình tĩnh. Nàng sẽ không được, không thể, hoảng sợ lúc này.

Ánh nắng chiếu sáng bừng căn phòng khách, làm nàng phải nheo mắt lại khi bước vào. Anh đứng bên cửa sổ trong chiếc áo sơ mi và quần dài. Mái tóc đen bóng loáng của anh trông có vẻ ẩm ướt vì vừa tắm xong. Anh vươn thẳng một cánh tay lên quá đầu, bàn tay rậm nắng của anh bám trên khung cửa sổ. Anh đứng lững lờ trong phòng. Sừng sững như một chú bò tót, đó là dáng vẻ của anh lúc này. Đó là hình ảnh mà anh luôn gợi lên.

“Chào anh”, nàng khẽ lên tiếng.

Anh quay lại, mỉm cười.

Nàng đặt tách cà phê của mình xuống một chiếc bàn nhỏ hình tròn bên cạnh bàn lớn và thả người xuống một chiếc ghế. Marcos bước lại và hôn lên trán nàng. “Anh cho gọi cả căn bếp lên đây đây à?”, nàng thì thầm.

Anh vuốt ve má nàng. “Anh muốn bảo đảm là anh cho gọi những gì em thích”.

Một cảm giác nóng bỏng đang lan tỏa trên cổ nàng vì nàng nhớ đến lúc nép mình vào người anh sau khi cứ luôn miệng thốt lên mãi, “Xin anh. Lạy Chúa, không.” Anh mắt anh đầy vẻ cảm thông, và hài lòng vì đã dành cho người yêu của mình một đêm yêu thương hết mình. Nàng nổi hết da gà khi nhận ra rằng anh đang nhớ lại tất cả những gì họ đã làm suốt đêm qua: hôn nhau, cười đùa, hôn nhau, ăn pho mát và nho trên thảm, rồi lại hôn nhau.

Họ đã làm tình cho đến khi Virginia nghĩ nàng đến bất tỉnh vì ngây ngất. Và vài tiếng đồng hồ trước khi thức dậy, khi nàng đã nằm cuộn tròn trong lòng anh, gác một chân ngang hông anh, anh lại chậm rãi, lười nhác làm tình với nàng lần nữa, và thì thầm với nàng những tiếng Tây Ban Nha mà nàng chỉ có thể nằm mơ mới mong tìm ra nghĩa của chúng.

Anh nâng cằm nàng lên, chăm chú nhìn nàng. “Đêm qua anh có làm em đau không?”

Vừa khẽ mỉm cười, nàng vừa trật cổ áo pyjama của mình xuống và cho anh xem vết cắn mà anh đã để lại. Trán anh cau lại. “Như thế chắc phải đau lắm”.

“Chỉ đau theo cách dễ chịu nhất thôi”.

Thư thái ngồi xuống, nàng nhấp một ngụm cà phê thật ngon lành, rồi lại đặt tách cà phê xuống. “Gì vậy?”, nàng hỏi. Anh đang chăm chú nhìn nàng với ánh mắt rất lạ lùng.

“Chuyện gì vậy anh?”

“Đêm qua em đã cầu xin anh yêu em”.

“Thì sao?”

“Anh thích như thế”.

Bụng nàng lại như thắt lại. Đột nhiên môi nàng lại căng mọng lên và râm ran khi nàng nhớ lại rằng anh đã hôn nàng say sưa đến nhường nào. “Marcos, chuyện này sẽ trở nên cực kỳ phức tạp ở Chicago”.

“Đâu nhất thiết sẽ như thế”.

Cả một nghìn con bướm đang đập cánh trong ngực nàng. “Anh nghĩ là bọn mình có thể duy trì được chuyện này sao?”

“Hai đứa mình đã chạm vào nhau. Hai đứa mình đã yêu nhau bốn lần trong một đêm. Em có nghĩ rằng đến thứ Hai bọn mình sẽ chấm dứt được sao?” Họ đã chạm vào nhau. Đôi bàn tay dài, râm rắng của anh đã ở đâu đó trong cơ thể nàng, và bàn tay của nàng cũng ở đâu đó trong anh. Nàng không dám nhớ lại. “Vậy theo anh... thì sao?”

“Chẳng ai phải biết về chuyện của chúng ta cả. Và theo anh thì chúng ta vẫn tiếp tục”.

Người nàng run rẩy. Những nơi chốn nhỏ nhắn râm ran và bứt rứt như thể đang nhắc nàng về nơi bàn tay anh đã tìm đến. “Tiếp tục”. Anh dựa vào cửa sổ và bàn tay anh chậm rãi nắm lại tì tít cao trên bậu cửa sổ. “Anh thề rằng anh chưa bao giờ nhìn thấy bất kỳ điều gì quyến rũ hơn em, trần trụi. Ngực em nữa”.

Nàng nhắm mắt lại, hồn hên hóp vào trong một hơi thở, cố ép mình không nhớ đến những gì anh đã làm ở đó. Cách anh bóp chặt hoặc mân mê hay... “Marcos”.

“Em đã buột miệng gọi tên anh khi anh ở trong em”.

Ôi, lạy Chúa. Vâng, đúng thế thật, đúng là nàng đã làm thế. Chẳng lẽ nàng không còn tí danh dự nào sao? Không còn chút tự trọng nào khi đứng trước anh? Không còn phẩm giá...

“Anh không thể nào ngủ được vì khát khao được yêu em lần nữa”. Anh buồn bã mỉm cười. “Em cứ cuộn tròn vào người anh và thế là anh không thể nào chịu nổi. Anh phải... đi tắm”.

Tự quàng tay ôm lấy thân hình đang run rẩy của mình, nàng hỏi, “Anh có muốn không?”

“Muốn gì cơ?”

“Yêu em lần nữa”.

Và anh trả lời... “Có”.

Bụng nàng nổ tung. Anh muốn nàng. Vẫn muốn. Nhiều hơn cả hôm qua? Marcos vẫn muốn nàng. Nhưng họ không thể tiếp tục khi quay về Chicago được. Họ không thể.

Tay anh buông xuống khi anh quay lại và làm nàng cứng đờ với một nụ cười. “Nhưng em phải ăn hết đi đã. Chúng ta sẽ đi tham quan”.

Nàng đặt tách cà phê của mình xuống trước khi nàng kịp làm nó sánh hết người mình. “Thật sao?”

“Tất nhiên. Thật chứ. Đầu tiên chúng ta sẽ bay một vòng khắp thành phố bằng trực thăng. Sau đó chúng ta sẽ đi ăn trưa ở trung tâm”.

“Trực thăng”.

“Em lo lắng à?”

“Thực sự là không. Mà là háo hức”.

Nàng tập trung vào món trứng, những chiếc bánh quế rồi đến trà.

Marcos đang chất đầy ú cả một đĩa như thể anh chưa được ăn gì từ hồi còn là một đứa bé chập chững đến giờ. “Em có muốn thăm quan Allende không?”, anh hỏi bằng giọng.

Allende. Nàng nhướn miệng cười. “Em cứ tưởng anh sẽ không bao giờ hỏi”. Nàng chợt nhận ra rằng anh chưa bao giờ hình dung là mình lại có thể tận hưởng một buổi sáng như thế này với Marcos. Một căn phòng khách sạn lịch sự, sang trọng đến nhường này, và một ngày đi chơi giữa trời trong xanh đầy nắng, một buổi sáng tinh khôi. Giống như một đôi vợ chồng. Trò chuyện. Mỉm cười với nhau. Vừa cười đùa vừa thưởng thức bữa sáng. Nhưng họ là ông chủ và trợ lý. Và họ đang dần sâu vào mối quan hệ rõ ràng là sai lầm. Không khí xung quanh họ như đặc quánh lại vì khao khát nhục dục. Thực sự nếu có sét nổ ra thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

“Cô ta... có đồng ý với đề nghị của anh không?” Virginia hỏi, phá vỡ sự im lặng. Nhìn anh ăn đường như trò hơi quá kích thích so với chịu đựng của nàng.

Anh bỏ tọt một quả nho vào miệng. “Cô ta sẽ đồng ý thôi”.

“Có vẻ cô ta thậm chí còn không mặn mà lắm với việc bàn bạc chuyện làm ăn”.

“Đó là một vấn đề”. Ánh mắt anh như bắt chặ nàng vào ghế của mình. “Cô ta muốn anh phải nài xin Allende nhưng anh sẽ không đời nào làm thế”. “Vậy anh định chơi trò này hết cả tuần sao?”

“Chắc là không”. Anh phết pho mát kem lên chiếc bánh sừng bò của mình. “Anh sẽ về với một lời đề nghị và để cho cô ta suy nghĩ”. Nếu anh là một người đàn ông khác, Virginia biết chắc rằng một người đàn bà như Marissa có thể dắt mũi được anh. Nhưng anh là Marcos. Không ai có thể suy nghĩ được một cách tỉnh táo khi ở bên cạnh anh và anh cũng bất kham như một con ngựa hoang trong tay một đứa trẻ con. “Nếu cô ta từ chối lời đề nghị của anh thì sao?”

Anh hướng sự chú ý của mình ra khỏi cơn thèm ăn cồn cào và chọn một tờ báo trong số ba tờ đang gấp lại, thần nhiên nói, “Cô ta sẽ không kiếm đâu ra một đề nghị tốt hơn đâu, cứ tin anh đi”.

Anh mở ra tờ El Norte ra. “Điều gì đã khiến em tức giận vậy? Hôm qua ấy?” Chiếc tách dừng lại giữa chừng trên đường đến môi nàng và lách cách quay trở lại đĩa lót. “Em nghe thấy hai người... nói chuyện về em. Lần nào nghe thấy như vậy em cũng rất khó chịu”.

Anh chậm rãi gấp tờ báo lại và đặt sang một bên. Anh nhìn nàng chăm chăm khiến nàng bối rối vặn vẹo. Đôi mắt anh như của dân di gan ấy, chúng như có ma thuật đối với nàng. Ma thuật đen tối.

“Em đang đỏ mặt kìa”.

“Đâu mà”.

Nhưng rõ ràng mặt nàng đang có cảm giác bỏng ran và một sợi cơ trên má nàng giật giật. “Là cảm giác bị chú ý phải không? Em không thích như thế này à?” Nàng hít vào một hơi thật sâu vì chẳng có túi đựng đồ ăn để cho nàng che mặt cả. Nàng phả giả vờ như thể anh đang gặp ảo giác. “Là vì chuyện người khác thì thăm sau lưng em”.

“Em không thể kiểm soát được những gì người khác thì thăm”. Anh cho tiếp một miếng bánh mì vào miệng và rồi lại cầm tờ báo lên.

“Anh nhầm rồi”. Sao anh lại có thể nghĩ như thế nhỉ? “Anh có thể kiểm soát những hành động của mình. Để người khác không có lý do gì để... để thì thăm”.

“Chẳng lẽ những chuyện ngồi lê đôi mách lại làm em tổn thương sao, Virginia?” Giọng anh dịu dàng đến nỗi nàng thực sự cảm thấy nó như một lời vuốt ve. “Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ bị tổn thương vì lời nói sao?” Một lần nữa, tờ báo được đặt xuống. Lần này ánh mắt anh như đốt cháy xuyên qua nàng. “Anh cũng nói điều này điều kia với cha mình. Anh nghĩ quả thật chúng đã khiến ông ấy bị tổn thương.”

Có điều gì đó làm nàng thấy nặng trĩu. Ánh mắt của anh. Giọng nói của anh. “Anh ước giá như anh có thể rút lại những lời đó?” Anh cau mày tư lự. “Không. Anh ước ông ấy hiểu chúng đúng như ý nghĩa của chúng. Những lời nói của một thằng con trai bị tổn thương với quyết tâm làm ông ấy phải suy sụp”.

Nàng chưa bao giờ biết rằng Marcos lại có thể tàn nhẫn đến thế. Nhưng anh có thể trở nên nguy hiểm. Anh là một loài thú dữ, và anh từng bị tổn thương. “Anh không có cơ hội nào để hàn gắn với ông ấy sao?”

Nụ cười của anh như một con báo đang nhe nanh, đi kèm với một tiếng rít. “Vì cô ta”.

“Marcos”, nàng nói sau một thoáng im lặng, thậm chí còn hoảng sợ khi thấy cảm anh bạnh ra dữ tợn và cái nhú mày đầy tăm tối. “Marcos, tại sao anh lại muốn phá hủy công ty đó? Anh có thể chấn chỉnh lại nó mà. Cứu vớt, khôi phục nó”.

“Như thế mất quá nhiều công sức”. Anh giơ tay lên vẫy hư gạt phắt đề nghị của nàng và quay lại với tờ báo. “Ấn nhanh lên, amor, anh háo hức cho em ngắm nhìn thành phố lắm rồi”.

“Anh chỉ đang háo hức được quay về và làm chuyện đó với em theo cách của mình thì có”, nàng trêu trọc.

Anh ngửa đầu ra sau và bật cười ha hả, nét mặt anh quyến rũ đến nỗi trái tim nàng đập loạn trong lồng ngực. “Thế là hai đứa mình hiểu nhau quá rồi”. Anh không thể nào dứt nỗi ánh mắt ra khỏi nàng. Nàng vẫn là người phụ nữ mà anh khát khao suốt bấy lâu nay, nhưng giờ đây dường như nàng đã trở thành một con người khác, một phụ nữ quyến rũ, duyên dáng và cởi mở.

Ánh mắt rạng ngời khi chiếc trực thăng đổ xuống mặt đất, Virginia gỡ chiếc tai nghe xuống cổ. “Đó là Allende sao?”, nàng hét lên trong tiếng cánh quạt gầm rú. Anh li ếc ra ngoài cửa sổ, tay vẫn bóp chặt những ngón tay nàng. Không thể nào, nhưng nỗi phấn khích của nàng đang khiến anh thêm khát phát cuồng. “Đúng thế, nó đây rồi”.

Khi họ đã bước xuống khỏi chiếc trực thăng, Marcos chăm chú nhìn tòa nhà trụ sở rộng lớn tọa lạc trên mảnh đất rộng cả hai trăm mẫu Anh. Nó nhỏ hơn so với những gì anh nhớ nhưng hồi đó anh trẻ hơn bây giờ rất nhiều.

Mặt trời chiếu rực rỡ trên đầu họ. Mái tóc đen mượt mà của Virginia lấp lánh. Và trong khoảnh khắc đó Marcos không còn nhận ra rằng tòa nhà cũ kỹ làm sao. Anh cũng không để ý thấy những vết dầu mỡ nhem nhuốc trên tất cả những chiếc xe tải và xe đưa hàng xếp thành hàng dài vô tận khắp bãi đỗ xe. Anh nhìn thấy chính mình và cha, đang bàn bạc lịch trình chuyển hàng. Một cảm giác nặng nề lạ lùng xâm chiếm làm trái tim anh trĩu nặng.

“Chúng ta có vào không?” Bị kéo khỏi những suy nghĩ, anh ngơ ngẩn nhìn cô nàng trợ lý của mình. Anh không hiểu tại sao nàng vẫn có thể đứng đó - quyến rũ và ngây thơ - trong khi anh cảm thấy rối bời đến thế.

Chuẩn bị sẵn sàng tâm lý cho bất kỳ điều gì chào đón mình bên trong, anh dẫn nàng bước về phía cánh cửa kính bên dưới tấm biển sắt mang dòng chữ Công ty Vận tải Allende.

Vài phút sau hai người bảo vệ ra mở cửa và dẫn họ vào trong. Marcos và Virginia được tự do thơ thẩn quanh những không gian cũ rộng thênh thang. Về ứng hồng quyền rũ ánh lên trên má nàng khi nàng háo hức say sưa ngắm nhìn những gì xung quanh mình.

Chẳng có điều gì để nói về tòa nhà, trừ một điều rằng nó chỉ là một bộ xương trơ trụi, lạc hậu và cổ lỗ. Kinh khủng. Việc xây dựng mới là điều bắt buộc. Cùng với việc bổ sung một đội hình những xe đưa hàng hiện đại hơn để củng cố vị trí của công ty là mắt xích nối với thị trường Mỹ. Mua mới...

“Chỗ này rộng khủng khiếp”, nàng thốt lên, tì một tay lên bức tường gạch đỏ có vai trò chia không gian trong phòng.

Marcos ghì mình lại. Anh đã nghĩ cái quái gì thế nhỉ?

Anh đâu có muốn khôi phục lại vinh quang cũ của công ty; anh muốn nó biến mất cơ mà. Anh cau mày sa sầm mặt trong khi Virginia uyển chuyển cất bước và bắt đầu thám thính hết phòng này sang phòng khác. Tất cả đều vắng tanh trong buổi sáng hôm nay theo yêu cầu của Marcos. Cuộc chạm trán với Marissa là điều cuối cùng anh muốn trong ngày hôm nay - và cũng may là cô ta đủ thông minh để tuân thủ.

Virginia vén tóc ra phía sau tai, trán nàng nhăn lại khi nàng ngược lên nhìn những thanh rầm trên trần nhà. Thay vì để ý đến lớp sơn đang bong tróc ra khỏi các bức tường và lên danh sách những chỗ cần sửa chữa vì đằng nào thì cô Hollis có lẽ cũng đã liệt kê sẵn cho anh rồi - Marcos tập trung theo phản ứng của nàng.

Một cảm giác ấm áp và mơ hồ trỗi dậy trong anh. Virginia hẳn sẽ là một tay chơi poker đáng thương hại. Về mặt của nàng hoàn toàn không thích hợp cho những toan tính ngầm - hơn nữa quá khứ của cha nàng càng khiến nàng cảm ghét trò cờ bạc đó.

“Văn phòng đầu tiên của anh đây”, anh nói, giọng không một chút cảm xúc. Nàng quay người lại trên ngưỡng cửa khi nghe thấy anh nói, mắt mở to. “Căn phòng này à? Trông ra cổng trước sao?” Anh bước theo nàng vào một không gian nhỏ bé và cố nhìn nó qua đôi mắt của nàng, cũ kỹ bẩn thỉu và bừa bộn, nhưng dù sao thì nó cũng phản ánh đúng thực trạng của nơi này: một nơi đầy hứa hẹn đang cần được chăm chút.

Marcos chỉ muốn đá cho mình một phát vì trong đầu anh vừa tự hình dung ra việc sơn sửa lại nơi này. Không. Quỷ tha ma bắt nó đi, không.

Anh sẽ không đời nào làm thế.

Tất cả những gì anh muốn làm là hủy diệt nó, giống như xóa sạch nó khỏi quá khứ của mình bằng một cú bổ nhào. Soạt một phát. Mất tiêu. Ừm ba la! Nhưng căn cứ vào vẻ hứng thú ngập tràn trong mắt Virginia, có thể thấy là nàng thích thú với nơi này. “Không hiểu sao em thấy nó hợp với anh”, nàng nói. “Thô ráp, hăm hở”.

Họ cùng chia sẻ một nụ cười.

Cảm giác ngáy ngất trong anh lớn dần lên mức không thể nào tin nổi. “Công ty này có bao nhiêu phương tiện vận tải tất cả”, nàng nói. “Áng chừng ấy?”

Anh chăm chú ngắm nàng lướt tới bên cửa sổ. Anh nhìn theo nàng trong giây lát rồi cũng bước theo.

Nàng đang nhìn qua những tấm màn cửa, chăm chú quan sát bãi chất hàng rộng mênh mông, còn anh đang tiến lại phía sau nàng. Anh vùi mặt mình vào cổ nàng và ôm choàng lấy nàng trong hai cánh tay của mình, cố kìm lại một tiếng rên. “Có hai nghìn không trăm bốn mươi chiếc xe đưa hàng - cùng với hàng trăm xe nhỏ hơn để vận chuyển các loại hàng đơn giản hơn”. Nàng ngửi thấy một mùi hương dịu dàng, gây gây, tóc nàng cũng thoang thoang mùi dầu gội đầu đi đường của anh. Sự kết hợp đó bốc thẳng lên đầu anh như một thứ thần dược tình yêu.

Anh chưa bao giờ hình dung được rằng những ngày họ ở bên nhau sẽ như thế này. Đúng là cảm giác đam mê và thèm khát liên tục dày vò anh hừng hực, nhưng ngoài ra còn cảm giác yên bình thư thái và sung sướng khi có nàng ở bên.

Thật dịu dàng, anh kéo nàng vòng qua đối diện với mình. “Ngay khi chúng ta hạ cánh xuống Chicago, anh sẽ cho chuyển tiền vào tài khoản cá nhân của em. Anh muốn những kẻ kia biến khỏi cuộc sống của em và cha em để em có thể yên tâm. Đồng ý chứ?”

Về sa sầm, bao trùm đôi mắt nàng. Nụ cười của nàng dần biến mất.

Anh nâng mặt nàng lên giữa hai lòng bàn tay của mình. “Như thế có gì không ổn à?” Rõ ràng là có. Nàng nhìn lảng đi chỗ khác và cắn môi dưới của mình. “Cảm ơn anh, không, mọi chuyện đều tốt mà. Đó là thỏa thuận của chúng ta mà, đúng không?”

Nàng giả vờ, không nói ra. Nhưng trong thâm tâm anh thừa hiểu. Khi không thấy Marcos phản bác gì, Virginia cúi mặt xuống và ngoảnh đi chỗ khác, bỗng nhiên trông nàng thật trẻ con và dễ tổn thương đến lạ. Nàng tự ôm chặt lấy mình. “Em quên mất là em đang được trả tiền để làm việc này, và những thói xấu của cha em đã đưa em đến đây”.

Marcos biết rằng một người phụ nữ như nàng không dễ dàng ngã vào giường của một người đàn ông. Lẽ nào nàng đang hối hận vì đã làm thế? Hay chỉ là những hoàn cảnh đã xô đẩy nàng vào đó?

Bản năng nam giới trời dậy trong anh, thúc giục anh ôm lấy nàng, chiếm hữu nàng, dỗ dành nàng, thực hiện vai trò thiên phú của một người đàn ông và che chở cho nàng.

Với cảm xúc mạnh mẽ đang trào lên, anh chụp lấy vai nàng và dịu dàng bóp nhẹ. “Em lo là ông ấy sẽ không bỏ cờ bạc - rằng chuyện này sẽ chỉ giải quyết tạm thời vấn đề của em thôi phải không?”

Nàng gật đầu. “Vâng ạ”. Ngày nào Virginia cũng gọi điện cho cha nàng. Ruột gan anh quặn thắt bất bình khi thấy nàng phải khổ sở vì một người đàn ông lớn tuổi bất cần đời đang tự hủy hoại cuộc sống của mình. “Đã bao lâu rồi kể từ khi cha em có một công việc thực sự?” Họ lững thững bước trở lại hành lan, vai kề vai.

“Từ khi mẹ em qua đời. Cách đây nhiều năm rồi”. Họ bước vào phòng làm việc cuối cùng - phòng làm việc cũ của cha anh. Có lẽ Virginia cũng không biết đây từng là phòng làm việc của ông vì kích thước rộng thênh thang của nó, hoặc có thể nàng cũng ngờ ngợ, Marcos không biết nữa.

Tất cả những gì anh biết là anh không thể nào chịu đựng nổi khi nhìn lại nơi này nhưng đồng thời cũng không thể nào rời đi nổi. Anh đi qua sàn nhà lát gỗ, giờ được phủ một tấm thảm trắng bờm xờm. Anh vừa mân mê cửa sổ vừa đắm chiêu nhìn ra ngoài. “Ông ấy vẫn như thế này từ hồi ấy đến giờ à? Cha em ấy?”

“Gần đây mọi chuyện càng vượt khỏi tầm kiểm soát”. Đi vòng quanh chiếc bàn, anh vuốt ve ngón tay dọc theo cạnh bàn xù xì - anh vẫn thường ngồi đây và nghe cha mình nói chuyện qua điện thoại. Với vẻ mặt tự lự, anh hỏi, “Ông ấy đã bao giờ cố gắng tìm một công việc chưa?”

“Có chứ. Ông đã thử, nhưng tất nhiên là ông không tìm được gì cả. Ít nhất thì đó cũng là những gì ông nói, nhưng em cho là lòng kiêu hãnh không cho phép ông chấp nhận những loại công việc mà người ta đề nghị với ông”.

Anh cau mày. “Nhiều khi em phải chấp nhận những gì em có thể tìm được”.

“Em đồng ý”. Nàng di di những đầu vải lông của tấm thảm bằng mũi giày cao gót của mình. “Em chỉ cảm thấy là ông đang hy vọng ai đó sẽ cho ông cơ hội với những gì ông từng làm trước kia. Ông từng là một nhà quản lý giỏi, chỉ có điều ông đã làm hỏng cơ hội của mình”.

Những cơ hội thứ hai, Marcos trầm nghĩ. Người ta lúc nào cũng nói về chúng, nhưng trong thực tế thì chẳng có ai ban phát chúng cả.

Ngay cả chính anh cũng không dành một cơ hội như vậy cho cha mình. Như trong một đoạn phim quay chậm, anh để cho những thứ xung quanh mình lảng lẽ thăm thẳm vào tâm trí. Một bức chân dung Marissa bên cạnh chiếc máy tính im lìm. Những món đồ phụ nữ kiểu cách bày trên mặt bàn. Và tim anh nặng trĩu khi nhận ra rằng Marissa đã chiếm hữu phòng làm việc của cha mình.

Không có tấm ảnh nào của người đàn ông lớn tuổi đã nuôi anh khôn lớn. Những bức áp phích bóng đá - những tấm áp phích cổ điển mà ông già đã sưu tầm - không còn gắn trên tường. Cô ta, đồ phù thủy không có trái tim đỏ đã lấy đi tất cả mọi thứ. Tất cả mọi thứ!

“Đây là văn phòng của cha anh à?” Virginia chăm chú nhìn anh, và vẻ thương xót trong mắt nàng càng làm anh quyết tâm phá hủy nó. “Giờ thì hết rồi”. Anh nhếch môi cười khế, và chụp lấy tay nàng.

“Thôi nào, chúng ta đi thôi. Các nhân viên văn phòng sắp tới làm đây”.

Anh đưa nàng ra ngoài. Rồi bởi trong ý nghĩ rằng mọi chuyện đối với anh và cha mình mới thật quá muộn màng làm sao - nhưng có lẽ đối với nàng thì không. Người cha già của Marcos không phải là một tay cờ bạc, nhưng khát khao chinh phục một người phụ nữ đã khiến ông chà đạp chính người con trai của mình.

Có vẻ thật là không công bằng khi một đứa trẻ phải hy sinh hạnh phúc của mình vì một bậc cha mẹ, Marcos càng không thể vui lòng. Anh không bao giờ chấp nhận mẹ kế của mình lại là một người phụ nữ mới chỉ vài tháng trước đó còn là người yêu của mình, không bao giờ chấp nhận mẹ kế của mình lại là một người phụ nữ ngang nhiên dắt mũi cha mình như một thằng ngốc. Sau một loạt những cuộc tranh cãi nảy lửa mà trong đó Carlos Allende nhất định không chịu thừa nhận ý kiến của con trai mình là đúng, Marcos đã thu dọn đồ đạc của mình và ra đi. Nhưng còn Virginia?

Khi cha nàng lại một lần nữa rơi vào vũng lầy cờ bạc tăm tối đó, cái sinh linh rộng lượng và thủy chung này sẽ làm gì? Và anh sẽ sẵn lòng làm gì để giúp đỡ nàng? Nàng yêu Mexico. Có một điều gì đó thật trẻ nãi và ngọt ngào về quãng thời gian họ đã trải qua trong những ngày sau đó, lượn lờ qua những cửa hàng nhỏ, ăn uống ở các nhà hàng, đi dạo quanh thành phố.

Buổi chiều nay, khi đôi giày cao gót của Virginia nện trên sàn lát đá cẩm thạch của bảo tàng MARCO hoành tráng, nàng không khỏi há miệng hớp một hơi thật sâu đầy ngưỡng mộ. Đây là một trò xa xỉ mà từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ cho phép mình hưởng thụ. Nàng hiếm khi tự cho phép mình ra ngoài chơi để thư giãn hoặc kích thích trí óc của mình, lúc nào nàng cũng đắm chìm trong những mối lo toan bộn bề.

Giờ đây nàng đang thả bước qua những bức tranh được trưng bày, cảm nhận sự hiện diện của Marcos bên cạnh nàng, với cảm giác như thể nàng đã bước chân vào một thực tại hoàn toàn khác.

Nàng say mê ngắm nhìn mỗi bức tranh, mỗi bức tượng bằng đôi mắt của một người đàn bà vừa bất thành lĩnh được khai sáng về thị giác. Thính giác. Và xúc giác. Những màu sắc thật rực rỡ, và tất cả các chủ đề đều dữ dội. Thậm chí cả cái chết cũng thật dữ dội.

Đến đêm, Marcos đưa nàng ra ngoài ăn tại một quán ăn nhỏ chỉ cách trung tâm thành phố vài khối phố. Sau các món sa lát, bánh taco và thịt rán, họ tay trong tay bước đi giữa dòng người đông đúc.

Nàng chưa bao giờ có cảm giác an toàn đến thế. Nàng đang ở một thành phố nguy hiểm, xung quanh là thứ ngôn ngữ nàng không hiểu và giữa những người xa lạ, dị thường, vậy mà nàng cảm thấy hoàn toàn an toàn. Thế giới của nàng dường như ở một nơi xa thẳm. Những món nợ của cha nàng, những lời đe dọa, và thực tế rằng mọi chuyện có thể trở nên tồi tệ hơn.

Tất cả chẳng còn gì đáng bận tâm trong lúc hai cánh tay dài và cứng như đá ấy choàng quanh người nàng. Nàng cảm thấy lần đầu tiên trong đời nàng được bảo vệ. An toàn.

Trên đường quay trở về khách sạn, nàng bắt gặp Marcos đang ngắm nàng bằng đôi mắt cùng nụ cười đầy ý nghĩ đó. Và một giọng len lén thì thầm với nàng. Nó đi cùng họ về đến phòng, len lỏi vào đầu đó sâu thẳm trong nàng.

Tất cả những chuyện này là thật, đến mức không thể thật hơn được nữa, Virginia Hollis. Người không thể làm cho anh ấy nhận ra sao?

Không, nàng không tin là mình có thể. Anh nhìn thế giới với đôi mắt của một người đàn ông. Trong khi nàng, là với đôi mắt của một người phụ nữ. Trong lúc nàng vật lộn để thuần hóa những cảm xúc đang sôi sục của mình, Marcos véo lấy cằm nàng giữa ngón tay cái và ngón trỏ rồi ngửa đầu nàng ra phía sau. “Ông ấy cờ bạc với những ai? Em có biết không?”

Phải mất một lúc nàng mới đuổi kịp dòng suy nghĩ của anh. Nàng lắc đầu. “Em không biết”. Đã mấy hôm rồi mà Marcos vẫn chưa từ bỏ chủ đề về cha nàng. Như thể anh đang cố ý định lảng tránh chủ đề về chính người cha của mình và thay vào đó tập trung vào giải quyết những rắc rối của cha nàng.

Vừa nghiêng vai trút bỏ áo sơ mi trên người, anh vừa nhìn nàng đắm đắm dưới ánh đèn phòng, giọng anh trầm trầm êm ái. “Em nói rằng trò cờ bạc của ông ấy đã đẩy em đến nơi này. Trong chiếc giường ngay sau em kia. Giường của anh. Em nói vậy là thật sao?”

Nàng cân nhắc câu hỏi hồi lâu, và mặc dù đúng là nàng cần cứu cha mình bằng bất kỳ giá nào, nàng vừa khê khàng thú nhận, vừa cởi bỏ chiếc áo len ngắn tay của mình, “Em nghĩ tự em đã đưa mình đến đây”.

Nàng ném chiếc áo của mình sang một bên, rồi đến chiếc nịt ngực. Ngay cả trong bóng tối mờ mờ, nàng vẫn thoáng nhận ra cảm và cổ họng anh giật giật đánh lại. Cơ thể khỏa thân của nàng hành hạ anh khiến nàng thích thú mỉm cười và nhích lại gần anh hơn. Hai lòng bàn tay của nàng chạm lên lớp nhung êm ái trên ngực anh, những ngón tay của nàng lần dần lên phía trên. “Ngài nói sao về điều đó đây, ngài Allende?”, nàng thì thầm.

Với vẻ chậm rãi đầy chủ ý, anh quay đầu về phía đầu nàng. Trong khi những ngón tay liềm linh vuốt ve một cách trẻ nãi dọc theo lưng nàng, miệng anh day nhẹ trên má nàng và hơi thở nóng bỏng ngọt ngào của anh phủ lên da thịt của nàng. “Tôi nói rằng em là điều bé nhỏ quyến rũ nhất mà tôi từng thấy, thưa quý cô Hollis. Và tôi muốn cô hứa với tôi - bất kể chuyện gì xảy ra giữa chúng ta, cô sẽ tìm đến tôi nếu như cha cô có khi nào lại gặp rắc rối nữa”.

“Không, Marcos”.

“Có. Em phải đến. Anh chỉ muốn bắt em phải hứa với anh rằng em sẽ không đi trả những khoản nợ không phải của mình, nhưng anh biết sẽ là không công bằng nếu đòi hỏi điều đó ở em. Em cảm thấy có trách nhiệm đối với ông ấy, anh tôn trọng điều đó. Giờ thì hãy làm ơn hiểu cho rằng anh cảm thấy có trách nhiệm đối với em”.

Những ngón chân của nàng co lại vì vẻ chiếm hữu ánh lên trong mắt anh. “Nhưng anh đâu phải có trách nhiệm đối với em”.

“Em là nhân viên của anh”.

“Anh có đến hàng nghìn nhân viên cơ mà”.

Những đốt ngón tay của anh vuốt ve đầu ngực của nàng, cơ thể nàng bừng tỉnh vì sự đụng chạm đó. “Nhưng em là người duy nhất là người yêu của anh”. Những từ đó lơ lửng trong không trung trong một khoảnh khắc nóng bỏng. Nàng đã sẵn sàng từ bỏ tất cả. Nàng chỉ còn muốn hôn anh. Gần như có thể nghe rõ từng giây đang tích tắc trôi qua khi thời gian của họ bên nhau sắp hết.

“Không cãi nhau nữa à?”, anh hỏi, cảm nhận rõ chiến thắng của mình. Nàng chịu thua, lắc đầu, quàng tay của quanh người anh. “Không”.

Khi làn môi họ chạm vào nhau, thì nàng đã nín thở từ lúc nào, môi nàng hé mở để gặp môi đang mỉm cười của anh trùm lấy môi nàng. Anh dịu dàng bọc lấy chúng rồi bắt đầu dụ dỗ và tra tấn nàng bằng những cái day cắn và mút dịu dàng khiến nàng mê mẩn ngây ngất từ đỉnh đầu đến tận gót chân.

Khi anh đặt nàng xuống giường, miệng anh càng lúc càng đòi hỏi nhiều hơn, làm ngọn lửa khát khao lan khắp trong huyết quản của nàng. Và khi lưỡi anh sục sạo tham lam và nóng bỏng vào trong nàng, một bàn tay với những ngón tay dài và khéo léo cũng lần ngược lên phía ngực nàng để nhào bóp một bên nhũ hoa đang thổn thức, ngóng đợi. “Chiquita”.

Anh cọ những sợi ria của mình vào cằm nàng và nàng thở dài như hụt hơi. Nàng đã là người tình của anh một tuần rồi.

Nàng chẳng là gì hơn thế và cũng sẽ không bao giờ có thể là gì hơn thế.

Một tay chống người lên, anh dùng tay còn lại để cởi thắt lưng quần nàng. Anh kéo trễ chiếc khóa xuống và lột chiếc quần ra khỏi người nàng. Ngón tay anh chạm nhẹ lên cặp chiếc quần lót và tạo những vòng tròn chậm rãi, uốn éo trước khi trượt dần xuống.

Người tình một tuần. Tất cả chỉ là thế. Cởi bỏ xong chiếc quần lót, anh hối hả đặt nàng xuống giường và phủ lên khắp cơ thể nàng một trận mưa những nụ hôn đầy bất ngờ. Trên vai, trên bụng nàng, rồi mở tiệc trên một bên nhũ hoa. Virginia trượt tay xuống và hồ hững vuốt ve phía sau mái tóc đen nhánh của anh trong khi nó vẫn mê mải chuyển động, trong đầu nàng băn khoăn không biết cảm giác cho con bú sẽ như thế nào. Đứa con của họ.

Lúc nào nàng cũng khát khao một gia đình.

Virginia, người tình một tuần!

Khi anh hôn trượt dần xuống dưới bụng nàng, đột nhiên một cảm giác đau quặn thắt ập tới khi nàng chợt nhận ra rằng nàng chưa bao giờ cảm thấy ước mơ của nàng về một gia đình lại nằm xa tầm với đến thế. Thoạt đầu nỗi khát khao đã bị gạt sang một bên để giúp cha nàng thoát khỏi nỗi đau khổ của ông. Giờ thì nó lại đang trỗi dậy trong tâm trí nàng và cười nhạo nàng.

Bởi vì nàng đã trở thành người tình của người đàn ông này.

Người đàn ông Tây Ban Nha tóc đen quyền rũ này.

Và tất cả những người đàn ông trong tương lai của nàng đều sẽ bị mang ra thăm so sánh với Marcos Allende. Mỗi chiếc giường mà nàng ngủ trên sẽ không giống như chiếc giường này. Và nàng hoảng sợ, nghi ngờ liệu có còn người đàn ông nào trên thế gian này hôn nàng như anh đã từng hôn nàng không nữa. Vuốt ve nàng như thế này, đúng như thế này.

Nhận ra miệng anh đang tiến gần xuống một nơi nguy hiểm, nàng oằn người dưới người anh. “Anh mà biết em đang nghĩ gì lúc này”, nàng ngửa mặt nói lên trần phòng, “anh sẽ rời khỏi phòng ngay”.

Anh nhìn thẳng lên và đón lấy ánh mắt của nàng, giọng anh nghiêm túc một cách đáng sợ. “Đừng trao cho anh trái tim của em, Virginia”. Ôi, lạy Chúa. Nàng nắm chặt mắt lại. Đừng đem lòng yêu anh, đừng phải lòng người đàn ông này. Nàng giữu cột, giắt tay mình ra khỏi tay anh khi nàng ngồi thẳng dậy. “Gì cơ? Anh nghĩ anh ghê gớm đến thế cơ à? Rằng em không thể cưỡng nổi anh chắc? Em nói cho anh biết nhé... trái tim em... không nằm trong thỏa thuận của chúng ta. Anh là ông chủ và em là... nhân viên. Còn đây chỉ là một... sự sắp đặt thôi”.

Một bàn tay chai sạn của anh vuốt ve lên xuống dọc chân nàng. “Ấy thế mà chúng ta vẫn dễ dàng quên mất chúng ta là ai ở đây, đúng không? Rất dễ lẫn lộn”. Nàng cau mày trước vẻ lo lắng trong giọng anh và ôm ghì lấy đầu anh, bướng bỉnh kéo môi anh vào môi nàng.

Người tình. Tất cả chỉ có vậy.

Tất cả những chuyện này là thật, đến mức không thể thật hơn được nữa, Virginia Hollis. Người không thể làm cho anh ấy nhận ra được sao?

Họ đã dần hiểu nhau. Có lẽ hiểu quá rõ là khác. Họ tâm sự, nhưng không phải là về tương lai. Họ tâm sự, nhưng không phải là về hai người. Họ giả vờ, như họ đã thỏa thuận như vậy.

“Cả tuần này em có thấy vui không?”

Trên đường ra sân bay phía sau chiếc Mercedes, Virginia ngồi nép mình bên cạnh Marcos và đặt má nàng trên vai anh. Tất cả thật kỳ lạ như bản năng mách bảo mà nàng lại tìm đến vị trí đó, và cũng như bản năng mách bảo mà Marcos lại choàng tay quanh vai nàng để chia vai mình ra cho nàng.

Nàng không thêm quan tâm liệu nàng có nên làm thế hay không nữa, chỉ biết rằng vài tiếng đồng hồ nữa thôi là nàng sẽ không dám làm thế nữa. Vì thế nàng phải làm ngay bây giờ.

“Thật là một tuần kỳ diệu”, nàng thú nhận và giọng nàng lạc đi khi anh lướt nhẹ miệng mình ngang qua thái dương nàng và đặt nụ hôn dịu dàng gần như không thể cảm nhận được lên đó. “Bắt ngờ... siêu thực và kỳ diệu”.

Anh ghì lấy nàng thật chặt, thật nồng nàn, và thì thầm vào mái tóc của nàng, “Lẽ ra chúng ta phải làm thế này từ trước rồi mới phải”. Thần người ngơ ngẩn vì hơi hướng thềm khát còn lơ lửng trong giọng anh, Virginia nghịch nghịch những chiếc cúc áo sơ mi của Marcos trong khi anh kiểm tra điện thoại và gọi một cú về văn phòng. Trong lúc anh nói vào điện thoại, nàng liếc trộm sang anh một cái.

Giọng anh ngân nga trong tai nàng, và cánh tay quanh người nàng đang lơ đãng đi lên đi xuống dọc cánh tay để trần của nàng. Suốt cả tuần qua nàng đã không thể nào ngăn được mình không chăm chú ngắm nhìn anh, và đã thầm sung sướng khi nhận ra rằng hầu hết các lần đó anh cũng đang ngắm nhìn nàng.

Khi đã ngắt máy, anh ngoảnh ra ngoài cửa sổ nhìn những ánh đèn pha lướt qua và nói. “Em sẽ tự chuyển tiền khỏi tài khoản của anh và giải quyết vấn đề của mình ngay đi nhé. Ngay lập tức, sáng sớm mai.”

Một mệnh lệnh. Như một người đàn ông độc đoán, và cũng là ông chủ của nàng. “Hiểu chưa?”

Nàng không nhận ra là nàng đã áp tay lên ngực anh cho đến khi bàn tay to lớn của anh đưa lên áp vào tay nàng. Nàng nhìn những ngón tay của họ đan vào nhau. Ngón tay của những kẻ yêu nhau.

Lạy Chúa, nàng vừa làm cái điều khinh suất nhất. Hãy nhìn nàng mà xem - xõa sượt trên người ông chủ của mình. Thử hình dung chuyện này mà lộ ra ngoài? Nếu mọi người mà biết? Tệ hơn tất cả là ruột gan nàng đang quặn thắt vì nàng căm ghét khi thấy nó chấm dứt. Mà nó phải chấm dứt - đêm nay. “Vâng, em sẽ giải quyết chuyện này ngay lập tức”, nàng thì thầm, và bất ngờ hít một hơi thật sâu mùi hương quen thuộc của anh.

“Anh nghĩ rồi”. Marcos lật tay nàng lại để ngắm soi và ngón tay cái của anh bắt đầu chậm rãi vẽ vòng tròn giữa lòng bàn tay nàng. “Anh muốn đề nghị cho cha em một công việc”.

“Một công việc?”

“Anh nghĩ nếu ông ấy nhận thấy mình vẫn còn có ích, ông ấy sẽ phá bỏ cái vòn lẩn quẩn mà ông ấy đang bị kẹt bên trong”. Nàng yên lặng nghĩ ngợi, vẫn đặt má mình trên ngực anh, cảm thấy hoàn toàn thư thái nhưng đồng thời lại hoảng sợ khi nghĩ rằng cảm giác này có thể bị thay thế bởi nỗi khó chịu. “Tại sao chứ?”, nàng hỏi.

Anh nhướn một bên lông mày, rồi nheo mắt lại. “Tại sao cái gì?”

Nàng sờ lên chiếc thánh giá nặng trĩu trên cổ anh. “Tại sao... lại... cha em?”

“Tại sao không?”

Nàng nhún vai, nhưng tim nàng bắt đầu đập rộn ràng khi nghĩ đến điều đó. “Có khi ông tuyệt vọng rồi”. Tuyệt vọng giống như nàng. Không biết nàng sẽ chịu đựng ngày thứ Hai ở văn phòng như thế nào đây? Nàng thêm khát người đàn ông này kinh khủng. Anh là một người tình đặc biệt, luôn làm nàng cảm thấy mình thật quyến rũ và hoang dã đến nỗi nàng chỉ muốn chấp nhận đánh liều tất cả cùng anh, giờ đây anh lại còn trao cho cha nàng sợi dây cứu sinh không thể nào tin nổi này sao?

“Có lẽ ông ấy tuyệt vọng thật”, Marcos cười khùng khục với vẻ đồng tình. Nhưng không, cha nàng không hề tuyệt vọng, không có ai tuyệt vọng cả. Một nụ cười sáng bừng trên mặt nàng. “Hoặc có thể ông ấy sẽ muốn có thêm một cơ hội”. Và biết đâu rồi cuộc nàng vẫn đương đầu ổn thỏa với thứ Hai.

Nàng vẫn sống sót từ trước đến giờ, vẫn giả vờ như không hề khao khát gì Marcos suốt bao ngày, bao tuần, và bao tháng qua đây thôi. Từ giờ nàng sẽ làm ra vẻ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra hết. Như thể khi anh nhìn nàng, ruột gan nàng không hề rối tung lên vì sung sướng, và khi anh mỉm cười với nàng, tâm can nàng không rung động.

Trong khi đó anh đang mỉm cười với nàng, gây ra tất cả những run rẩy trong cơ thể nàng, và vuốt ve má nàng bằng bàn tay ấm áp của mình. “Anh đã tìm hiểu về ông ấy rồi. Ông ấy từng là một người đàn ông thông minh, tận tụy và ông ấy hoàn toàn có thể lại là một người như vậy.

Virginia lặng yên nghe những lời anh nói, thầm cảm ơn vì Marcos đã bỏ qua những sai lầm của cha nàng và nhận ra ông còn là một người đàn ông chăm chỉ với công việc. Và một kế hoạch hình thành trong đầu nàng. Cha nàng từng điều hành một chuỗi cửa hàng lớn thành công và nếu mọi chuyện không xuống dốc sau cái chết của mẹ nàng, có lẽ bây giờ ông đã trở thành một CEO rồi.

“Anh biết không, Marcos”, nàng khẽ nói, cố làm vẻ mặt nghiêm túc giữa một cơn bùng nổ những cảm xúc. “Em nghĩ biết đâu ông lại thích đến Mexico”. Im lặng bao trùm. Chiếc xe rẽ về bên trái và đi vào đường dẫn nhỏ vào sân bay. Virginia nhớ lại vẻ mặt tối sầm lăm lăm lì của Marcos trong chuyến tham quan Allende của họ và nàng bồi thêm, “Có khi ông lại thích làm việc từ tại Allende”, nàng nói. Nàng giật môi từ từ, hy vọng sẽ gieo dỗi chút nghi ngờ trong anh để anh xem xét lại quyết định của mình về tương lai của công ty. Nhưng anh vẫn lặng thinh, và nàng gần như hối tiếc vì đã thử.

Anh đắm đắm nhìn nàng với vẻ mặt đầu tính toán, rồi quay sang nhìn chiếc máy bay đang chờ sẵn. “Có thể”.

Cả hai đều không nói một lời nào, nhưng khi anh kéo nàng sát lại, cúi đầu xuống và hôn nàng, nàng cố vùng vẫy chống lại một cơn đau nhói trào lên. Đây chính là nơi lần đầu tiên họ đã hôn nhau.

Có nghĩ rằng nó cũng là nơi họ hôn nhau lần cuối cùng.

Buổi sáng hôm sau nàng đang dọn dẹp văn phòng của anh thì Marcos dừng lại ở ngưỡng cửa. Hình ảnh Virginia đang loay hoay với chiếc máy pha cà phê làm anh đứng sững lại, rồi máu trong người anh trào lên sôi sục.

Khi nàng rót cà phê ra cốc - cà phê đen, đúng loại anh thích - chiếc áo sơ mi cài khuy gần đáy nàng mặc trên người hằn căng bộ ngực khiến cho anh chỉ ngắm nhìn cũng đủ phải khổ sở rồi.

“Xin chào”.

Nàng ngược lên với hơi thở khê hắt ra ngở ngàng. “Marcos - ông Allende”. Và đôi nhũ hoa của nàng lại chuyển động, chặt căng, khiêu khích và quyến rũ khi nàng hít nhẹ vào.

Tim anh đập dồn dập trong khi họ trân trân nhìn nhau, những từ đó lơ lửng trong không khí. Ông Allende.

Những từ được nói ra để xóa sạch tất cả những gì đã xảy ra ở Monterrey, Mexico. Không ngờ là nàng lại có thể làm được chuyện đó một cách dễ dàng như vậy, anh bước vào trong và đóng cửa lại sau lưng mình. “Xin chào, cô Hollis.” Anh thực sự có thể làm được.

Họ đã từng giả vờ là người tình của nhau.

Giờ họ sẽ giả vờ như chưa bao giờ là như vậy.

Nâng cốc cà phê đen lên ngang ngực, Virginia chăm chú nhìn anh với vẻ mặt cảnh giác đăm đăm của một người phụ nữ e sợ rằng một người đàn ông đã biết những bí mật của nàng. “Tôi có thể lấy cho ông thứ gì đó được không, ông Allende?”

Em. Anh cắn chặt từ đó lại, cởi bỏ áo khoác và lẳng nó lên chiếc ghế sofa - pha hình chữ L trước khi anh bước về phía bàn làm việc. Đầu óc anh quay cuồng với những ý nghĩ về nàng. Nàng ngược lên mỉm cười với anh từ nơi đang nằm trong lòng anh. Nàng bị ám ảnh vì sự ngăn nắp, và nó thể hiện rõ ràng. Phòng làm việc của anh sạch tinh tươm. Nàng là một cái xé hộp xếp đồ nhỏ nhắn, cô Hollis của anh. Ai có thể biết được rằng nàng có thể là một người phụ nữ bùng nổ như vậy trên giường? Phóng đảng nhường ấy? Sexy nhường ấy? Mê mẩn nhường ấy?

“Tôi nghe nói cô đã về nhà an toàn”, anh nói, bụng dưới rạo rục khi nhớ lại những lúc họ làm tình với nhau. Chết tiệt, đừng có quay lại đó, anh bạn.

“Vâng, cảm ơn ông”. Nàng nhoẻn cười với anh, nụ cười làm những suy nghĩ trong đầu anh rối bời. “Và tôi tranh thủ ngủ thêm được một chút”.

“Tuyệt. Tuyệt”.

Cơ thể anh thất lại vì câu nói của nàng, vì anh không hề chớp mắt được chút nào kể từ khi họ quay về. Anh nhớ nàng mãi không thôi, ngây thơ, cuộn tròn nép vào anh.

Diablos, anh chưa bao giờ hình dung được rằng lại có ngày anh hướng về Monterrey với nỗi khát khao. Giờ thì điều đó đã xảy ra.

Anh khát khao được ở đó với cô nàng trợ lý của mình một tuần nữa, nơi anh biết chính xác phải làm những gì với nàng. Môi mím chặt lại vì căm ghét những ý nghĩ nhục dục của mình, anh cầm cốc cà phê khỏi tay nàng khi nàng chuyển nó cho anh và vẫy tay ra hiệu cho nàng là mọi việc đã xong. Nấn ná chia tay cũng chẳng ích gì. “Tất cả chỉ có vậy thôi. Cảm ơn cô, cô Hollis”.

Và với cơn đau quặn quại của những cơ bắp tinh thần, anh dứt mắt mình ra chỗ khác và đẩy hình ảnh của nàng ra khỏi tâm trí mình.

Anh còn công việc phải lo toan.

7. Chương 7

Có cảm giác như Chicago đã thay đổi. Vẫn là những cơn gió đó, tiếng ồn, xe cộ, vậy mà tất cả có vẻ hoàn toàn khác. Hôm nay nàng đã lại phải đối mặt với Marcos tại văn phòng. Hôm qua, sự hờ hững mà họ dành cho nhau gượng gạo và giả tạo đến nỗi khi về tới nhà nàng cảm thấy thật nôn nao.

Sáng nay, không thể nào nuốt nổi cà phê, nàng bước ra ngoài sảnh chính. Cánh cửa phòng ngủ phụ nơi cha nàng vẫn ngủ suốt mấy tháng vừa qua vẫn đóng chặt, Virginia tì tay lên cánh cửa một hồi lâu, phân vân không biết có nên đánh thức ông dậy không. Để ông biết là nàng sắp đi làm. Rằng mọi việc đã được giải quyết ổn thỏa và khoản nợ của ông đã được trả xong.

Thay vào đó nàng quyết định sẽ gọi điện sau và mang chiếc túi nhỏ màu đen của mình ra ngoài nơi taxi đang đợi, trong đầu nhớ đến chuyện Marcos đã đề nghị cho cha nàng một công việc.

Khi đó mọi việc thật dễ dàng, đón nhận bất kỳ điều gì anh muốn dành cho nàng. Họ đã... dính líu vào nhau. Còn bây giờ, Marcos Allende có thể thản nhiên quên chuyện đó đi, cũng như anh đã quên hết những chuyện khác.

Điều tồi tệ nhất là nàng cảm thấy đau đớn.

Ngay cả khi nàng đã chờ đợi nó đến.

Khi Virginia đặt chân lên tầng thứ mười chín bận rộn đến lạ thường của Fintech, nàng hy vọng những nhân viên khác đang bị cuốn vào nhịp công việc quay cuồng của họ và không để ý rằng nàng đến muộn mười lăm phút.

Nhưng họ vẫn để ý đến nàng.

Với mỗi khoảnh khắc gót chân nàng chạm lên mặt thảm, một sự im lặng lại theo đó lan ra. Ngày thứ hai liên tiếp, mọi người ngược nhìn lên khỏi máy photo. Đằng sau bàn làm việc, những cái đầu lại ngẩng lên. Việc tất cả mọi người, tất cả mọi người trong cái khoảng không gian mênh mông này, biết và có khi đã bàn tán thực tế rằng nàng đã đi cả tuần với Marco sở Monterrey đã trở nên rõ ràng một cách tàn nhẫn. Sâu thẳm bên trong, nơi tất cả những nỗi sợ hãi của nàng được dồn nén thành một mớ bong bóng, nàng nghe thấy điều gì đó.

Họ nói rằng nàng là người tình của anh...

Có người vừa nói điều đó sao? Hay chính nàng đang nhét những lời đó và ý nghĩ vào đầu họ vì chính những nỗi niềm tiếc nuối của nàng? Hít vào một hơi thật sâu để trấn tĩnh lại, nàng băng qua một biển những ngăn làm việc, rồi bước dọc hành lang trưng kín những tác phẩm nghệ thuật. Ở đầu phía bên kia, bên phải của những cánh cửa chạm trổ đồ sộ dẫn vào phòng làm việc của Marcos, là ba chiếc bàn gỗ hồng sắc giống hệt nhau. Nàng rón rén ngồi xuống sau bàn của mình. Bà Fuller tháo vát, người đã ở cùng Marcos “còn lâu hơn cả mẹ cậu ta”, đã mau mắn đi vòng qua chỗ làm việc ngăn nắp của mình và tới chào Virginia. “Hôm nay cậu ta lạ lắm”, người phụ nữ lớn tuổi nói, mắt mở to. “Cậu ta mỉm cười với tôi và còn nói, ‘cám ơn bác’”.

Những lời đó không làm giảm phần cốt lõi của nỗi sợ hãi đang làm tổ trong sâu thẳm tâm can Virginia. Chỉ cần nàng bước ra khỏi những ranh giới của mình từ tuần này trở đi... nếu nàng đủ ngốc nghếch để nhắc anh nhớ về Mexico... nàng không dám nghĩ đến việc ai sẽ ngồi sau chiếc bàn làm việc của nàng từ tuần tới.

“Nếu vậy thì chắc hẳn thỏa thuận đang diễn biến đúng ý ông ấy”. Virginia cố nở một nụ cười đùa cợt khi nàng quay người lại để sắp xếp chỗ ngồi. Lindsay, một cô nàng tóc đỏ xấp xỉ tuổi Virginia người cũng đã trở thành bạn nàng, nhích lại bên cạnh bà Fuller. Nét mặt họ lộ rõ vẻ phấn khích thực sự. “Mexico thế nào?”, người phụ nữ lớn tuổi hỏi trong khi Virginia thả người vào ghế của mình và trân trân nhìn lên mặt bàn. Một bức ảnh của mẹ nàng. Một cây lan giả. Những chiếc bút đánh dấu màu vàng của nàng thò ra khỏi một chiếc lọ đựng bằng bạc.

“Có nóng không? Tôi nghe nói bên đó thời gian này đang nóng toát mồ hôi”, bà Fuller vẫn gặng hỏi. Virginia không gặp bà hôm qua vì họ về Fintech muộn hơn mọi khi,

“Vâng”, Virginia nói, không có câu trả lời nào khác với người phụ nữ nổi tiếng khắp tòa nhà là phúc hậu và tốt bụng.

Trong khi đôi mắt màu xám đầy vẻ quan tâm của bà Fuller xoáy vào phía trên đầu Virginia, nàng ước nàng có thể thoát được màn chạm trán này còn hơn cả khi nàng tránh được lần gặp gần đây nhất với nha sĩ.

“Ông ấy đã nhìn đắm đắm ra ngoài cửa sổ suốt cả buổi sáng nay rồi, trong khi còn bao nhiêu việc, chẳng giống ông ấy tí nào”, Lindsay nhận xét trong hơi thở thoáng mùi quế của mình. “Và ông ấy hỏi tớ là cậu đâu”.

Virginia thoát không phải trả lời khi những chiếc điện thoại bắt đầu giai điệu quen thuộc của chúng. Như thể bị sét đánh bất thành linh, cả Lindsay và bà Fuller đều đứng bật dậy. Họ nhảy về sau bàn làm việc của mình và bắt đầu xử lý những cuộc gọi.

Phớt lờ chiếc điện thoại cũng đang đổ chuông giục giã không kém trên bàn làm việc của mình, Virginia nhét chiếc túi vào hộc bàn bên dưới máy tính. Nàng sẽ không - không thể, nghĩ rằng tâm trạng của anh có ý nghĩa gì đó. Thỏa thuận của họ sẽ sớm kết thúc, sau bữa tiệc tối của Fintech, và họ sẽ quên Mexico. Anh đã hứa rằng chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến công việc của nàng.

Kiểm tra những ngăn kéo bàn và lấy ra tập sổ ghi chép cá nhân cùng những cặp giấy màu sắc mà nàng đã mua trong cơn bốc đồng hứng khởi với công việc thư ký của mình, Virginia cảm thấy cổ họng như thắt lại khi ký ức về mẹ nàng bất ngờ dội về. Ánh sáng hy vọng đó luôn hiện lên trong mắt bà cũng có một câu làm cho Virginia phẩn chấn hẳn lên. Liệu hôm nay bà có câu nào cho Virginia không? Một câu động viên rằng ở ngoài kia luôn có điều gì đó tốt đẹp hơn? Tốt hơn cả Marcos?

“Cô Hollis, tôi nghe nói là cô đi với sếp à?” Nàng giật nảy mình vì bất ngờ. Fredrick Mendez, một trong những nhân viên kế toán trẻ tuổi nhất của công ty, vừa từ phòng lên góc bàn làm việc của nàng đang chăm chú nhìn nàng với ánh mắt kết hợp giữa thích thú và vẻ tuyệt vọng trên đũa.

“Cả tuần liền”, nàng vừa nhấn mạnh, vừa ngồi thẳng người trên ghế. “Như thế thì nhiều quá, cô Hollis. Thiếu vắng cô quá lâu. Vậy cô có mua móc chìa khóa cho tôi không đấy?”

“Anh có nhờ mua đâu?”

“Được rồi, ít nhất thì cũng cho tôi xem mấy bức ảnh chứ”, Fredrick vẫn không chịu buông tha. Nhưng khi nụ cười dịu dàng mọi khi của Virginia không hiện lên, anh ta khụy gối xuống và áp một bàn tay lên ngực nàng. “Ôi, Virginia, sự thật đang hiện lên trong đôi mắt nàng...”

“Tôi đang điều hành một gánh xiếc ở đây à, anh Mendez?”

Giọng anh trầm trầm, rành rọt, nhưng trên tất cả, cái âm lơ lửng không lẫn vào đâu được, ập vào Virginia như một phát súng đại bác. Mắt nàng vụt đưa sang xác định nguồn phát ra tiếng nói. Chỉ cách vài bước chân, đang ra khỏi phòng họp và trên đường về phía nàng, Marcos Allende hiện lên lờ mờ. Quyền lực và vẻ bí ẩn toát ra từ mọi lỗ chân lông trên người anh. Những sợi chân của anh chạm rãi, tự tin, về mặt hoàn toàn điềm tĩnh lạnh lùng. Và mỗi bước chân của anh càng khiến tim nàng đập loạn lên. Sáu luật sư hàng đầu của anh bước theo sau.

Khi nhận ra ai vừa nói, làn da màu trắng nhợt của Fredrick chuyển sang đỏ ửng như cà chua chín chỉ trong tích tắc. Anh ta nhảy dựng lên và bối rối vuốt vuốt chiếc cà vạt có những chấm tròn của mình. “Không, thưa ông. Tôi chỉ đang thay mặt chúng ta chào mừng Virginia quay về”.

“Chúng ta?” Anh nói những lời đó như thể Fredrick không có quyền gì mà gộp cả anh vào một chuyện anh không hề tham gia. Quay sang nơi Virginia đang ngồi với vẻ ngay ngắn không chệch vào đâu được sau bàn làm việc, Marcos thọc hai tay vào túi và lặng lẽ ngắm nhìn nàng. “Anh không còn việc gì khác để làm ngoài việc bám theo cô Hollis sao?”, anh khẽ hỏi, và không có gì phải nghi ngờ về việc anh đang nói với ai.

Fredrick khẽ lúng búng, “Có, thưa ông”.

Vẫn không rời mắt khỏi nàng, anh nói luôn, “Hãy báo cáo cho tôi biết về các điều khoản khi chúng được chuyển tới”. Đồng thanh, các luật sư bày tỏ sự tuân lệnh của mình và giải tán.

Khi không còn lớp đệm là sự có mặt của họ, giờ thì có thể dứt được đôi mắt đen ghen tuông kia ra khỏi nàng, không có gì che chắn được khát khao chiếm hữu cháy bỏng kia đang lóe lên từ trong sâu thẳm đáy mắt anh.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy ngột thở. nàng băn khoăn không biết chiếc áo hôm nay nàng mặc quá trắng chẳng, hay là hơi trong suốt? Không biết váy của nàng có quá ngắn, tóc nàng có quá rối bời, đôi khuyên tai tròn không phù hợp đối với Fintech?

Trong khi đó Marcos là hình ảnh mẫu mực của một doanh nhân sành sỏi. Anh lấp đầy bộ Armani màu đen của mình như thể chúng được may đo ni đóng giày cho đôi vai lực lưỡng và cân đối kia, thuôn dần xuống cái thắt lưng gọn gàng và cặp hông hẹp.

Lạy Chúa! Nàng không thể nào tin nổi tạo vật ngăm đen, choáng ngợp trước mắt nàng lúc này lại là người tình của nàng ở Mexico. Đột nhiên, trong khi ánh nhìn của họ vẫn khóa chặt vào nhau, mắt họ như đồng thanh gào lên một điều thật đen tối và tội lỗi, Virginia biết chắc chắn là cả văn phòng đều nghĩ rằng nàng đã ngủ với anh. Họ truyền tai nhau rằng nàng là người tình của anh...

Con cầu xin Người, lạy Chúa, đừng để bất kỳ ai biết.

“Marcos”, nàng nói, cố làm dịu giọng nói của mình. “Tôi xin lỗi là tôi đến muộn, nhưng tôi...” Đặt hai tay lên bàn, Marcos duỗi thẳng hai cánh tay và nhẹ nhàng từ người đổ về phía trước. Khi mặt anh ghé sát lại gần nàng, Virginia nhận ra đôi mắt của bà Fuller đang biến thành hai cái đĩa to đùng, và Linday suýt chút nữa thì lặn ra khỏi ghế.

Khi chòm mũi của anh gần như chạm vào mũi nàng, nàng không còn có thể tập trung vào bất kỳ điều gì khác ngoài thân hình cao hơn một mét chín mươi của Marcos Allende. Anh cúi đầu xuống.

“Em có nhớ thỏa thuận của chúng ta không?” Chắc chắn không ai có thể nghe thấy tiếng thì thầm đó. Nhưng nàng cảm giác như thể đồng hồ, rồi cả thế giới, đã dừng lại.

Cảm giác từ hơi thở của anh trên mặt nàng truyền một luồng hơi nóng vào trong huyết quản đang sôi sục của nàng. “Vâng, tất nhiên rồi, em nhớ chứ”.

Anh hơi ngả về phía sau một chút, chăm chú nhìn nàng như thể trông đợi ở nàng hiện lên sự khai sáng mà đường nư anh cũng vừa trải qua. “Bao gồm cả quãng thời gian sau giờ làm việc nữa, đúng không?”

Nàng không sao diễn tả nổi cảm giác lâng lâng mà nàng đang trải qua lúc này, niềm hạnh phúc tràn dâng và choáng ngợp. Anh đang yêu cầu nhiều hơn, nhiều hơn nữa từ nàng, và phải mãi đến giây phút này khi nàng có được trọn vẹn sự chú ý của anh nàng mới nhận ra mình đã khát khao điều đó đến nhường nào. “Vâng. Tại sao ông lại hỏi vậy? Có phải ông cần giúp đỡ việc gì không ạ?”

Nụ cười của anh, chậm rãi nở ra thành hình trọn vẹn, sexy đến mức làm nàng tan chảy. “Tôi cần”.

Họ đồn rằng nàng là người tình của anh... Nàng đang lao mình xuống một vực sâu thăm thẳm không đáy nơi chắc chắn sẽ chẳng có gì ngoài nỗi đau đớn, vậy mà máu nàng vẫn đang sôi sục trong huyết quản. “Tôi luôn rất hạnh phúc nếu giúp được”.

Anh đắm đắm nhìn thẳng vào mắt nàng - ý đồ trong ánh mắt đó không lẫn vào đâu được. “Nhớ bảo đảm là cô có mặt tại nhà tôi tối nay. Có nhiều việc phải làm lắm đấy”.

Mặt nàng đỏ bừng như một củ cải đỏ, và nàng viết nguệch ngoạc vào một mảnh giấy nhắc việc màu vàng, Đây có đúng là cái mà em nghĩ không? Anh đọc rồi nhét mảnh giấy vào túi áo của mình, trước khi anh lấy ngón tay cái của mình vuốt ve ngón tay nàng, rồi trao cho nàng một ánh mắt chứa chan âu yếm, và khát khao đến nỗi nàng suýt khóc òa lên. “Đúng sáu giờ tối đấy, cô Hollis. Tôi sợ rằng sẽ phải làm việc cả đêm mất”.

Anh đã dợm bước về phía phòng làm việc của mình thì nàng buộc miệng, “Tôi làm việc cả đêm được mà”.

“Tốt. Đêm nay đặc biệt vất vả đấy”.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng anh, những tiếng thì thầm ào lên, trong khi bà Fuller đứng bật dậy và lao về phía nàng trong vẻ mặt thất thần hoảng hốt.

“Virginia. Làm ơn đừng có nói với ta rằng đây chính là điều ta nghĩ”. Tim đập dồn dập loạn hết cả nhịp, Virginia chộp lấy cuốn sổ của mình. “Cháu phải đi đấy. Buổi trình bày các dự án kinh doanh sẽ bắt đầu

sau vài phút nữa và Marcos sẽ cần đến những ghi chép của cháu”. Ôi, lạy Chúa, họ đã nhìn và nghe thấy tất cả những điều đó hay sao chứ?

Virginia, ngoan ngoãn như một con mèo trong tay anh. Còn Marcos, gợi ý nàng đến chỗ anh để... để..., cư xử một cách đầy ẩn ý.

Nhưng người phụ nữ đã túm lấy vai nàng và bóp chặt bằng những nắm tay, nét mặt bà đan lại. “Ôi, cháu gái yêu quý, xin cháu hãy nói là không phải như vậy!”

“Bác Fuller”, Virginia vờ a nói với giọng vỗ về, vừa xoa xoa một tay của bà để dỗ dành. “Cháu không hiểu ý bác là gì, nhưng ở đây không hề có chuyện gì cả, không gì hết!”

“Có, có mà. Ta đã thấy cái cách mà cháu nhìn cậu ta. Cháu là một con bé trẻ người non dạ, một con cừu non ngây thơ, trong khi Marcos là... một con sói! Cậu ta đã chai lì về mặt cảm xúc và có lẽ cháu không thể nào...”

Virginia quay đầu đi để giấu khuôn mặt đỏ bừng của nàng, nhưng nàng lại bắt gặp cả nửa văn phòng đang tròn mắt nhìn họ. Lindsay thì đang mỉm cười sung sướng sau bàn làm việc của cô nàng và gờ hai ngón tay cái lên như thể Virginia vừa mới trúng số độc đắc vậy.

Hạ thấp giọng xuống thành một tiếng thì thầm, Virginia thú nhận, “Cháu có thể xử lý những con sói. Cháu xử lý cả một đàn cũng được, cháu hứa với bác mà. Và chuyện này không giống như bác nghĩ đâu”.

“Cháu à. Cháu gái yêu quý của ta”. Những bàn tay của bà Fuller run rẩy khi bà gờ chúng lên bưng lấy hai má. “Ta tôn thờ như một đứa con trai của ta vậy. Cậu ta là một ông chủ tốt bụng đối với ta, và khi Herbert tội nghiệp của ta qua đời...” Bà thở dài, rồi lắc mái tóc uốn cong rất hoàn hảo của mình và trở lại chủ đề chính. “Nhưng cậu ta không phải là mẫu đàn ông mà một người phụ nữ như cháu cần đến. Từ trước đến nay chưa hề có lấy một phụ nữ nào mà cậu ta giữ bên mình quá một tháng cả. Rốt cục là cháu sẽ có một trái tim tan vỡ và thậm chí còn mất cả việc cũng nên”.

Câu nhận xét cuối cùng của bà rõ ràng đã có tác động nhất định. “Cháu sẽ không để mất công việc vì bất kỳ điều gì đâu”. Virginia cố gượng nở một nụ cười trên mặt và thu thập thêm dũng khí vô cùng cần thiết trong lòng. Nàng muốn anh. Nàng muốn anh mãnh liệt đến nỗi nàng phải có được anh, sẵn sàng quỵn rũ và làm cho anh phải nhớ đến nàng. “Ông ấy là sếp của cháu mà, và ông ấy muốn cháu hỗ trợ ông ấy, nên cháu sẽ làm như vậy. Xin bác đừng có lo lắng, bác Fuller, nếu không cơn bốc hỏa của bác lại bùng lên bây giờ. Cháu sẽ không sao đâu. Và bác nhớ bảo đảm là tất cả mọi người, tất cả mọi người biết rằng chẳng có chuyện gì hết”.

Nhưng ngay cả khi bước chân vào trong phòng trình bày, nàng vẫn không khỏi tự hỏi họ có thể che giấu chuyện này đến mức độ nào trong khi nó vẫn tiếp tục diễn ra.

Và điều gì sẽ đến với nàng khi nó thực sự, thực sự chấm dứt. Sau ngày làm việc dài nhất trong cả đời mình, và là một ngày mà trong đó anh hầu như chẳng làm được việc gì cho ra hồn, Marcos về nhà và thấy nàng đã đợi sẵn trong phòng khách của anh,

Tất nhiên. Các trợ lý của anh đều có mã mở cửa - tại sao nàng lại không thể ở đây chứ? Dưới vầng trăng trời đang lặn phía sau lưng, đôi chân nàng xếp lại dưới cơ thể trên ghế sofa, và một cuốn sách để mở đặt trong lòng, thật dễ chịu khi ngắm nhìn Virginia Hollis.

Khi anh bước ra khỏi chiếc thang máy dẫn thẳng vào căn hộ tầng thượng, nàng đứng bật dậy, hai tay nàng đưa lên mái tóc - mái tóc mượt mà, đen óng ả và lượn sóng, được làm rối bù lên một cách thật ngon lành như thể nàng đã lùa những ngón tay của mình lên đó suốt cả ngày vậy.

Anh nắm hai bàn tay lại dọc theo hai bên thân người, miệng bỗng trở nên khô khốc. Lạy Chúa lòng lành. Nàng mặc quần có dải rút và một chiếc áo cài khuy với hình những chiếc kem ốc quế nhỏ xíu. Những họa tiết sắc sỡ, có phần hơi trẻ con đó cũng được in khắp trên chiếc quần pyjama. Và trên người nàng, cái món đồ đã ngả màu thời gian và trông có vẻ đầy ấm áp đó là thứ quần áo quỵn rũ nhất mà anh từng say sưa ngắm nhìn.

Anh đâu hề có ý định ngủ với nàng. Có không nhỉ? Anh chỉ muốn được nhìn thấy nàng thôi mà, quỵn tha ma bắt nó đi. Và giờ thì anh hầu như không thể tin nổi vào những gì nàng đang mời mọc anh một cách rõ

ràng đến thế.

Cuối cùng khi anh lên tiếng, giọng anh buột ra khàn hơn so với những gì anh đã lường trước, “Một ngày vui vẻ chứ?”

Nàng đặt cuốn sách của mình xuống chiếc bàn bên cạnh. Gật đầu. Rồi, “Anh thì sao?” Lạy Chúa, tất cả những gì đang diễn ra mang không khí gia đình đầm ấm đến nỗi lẽ ra anh phải chui trở lại vào thang máy ngay lúc này mới phải. Và tránh xa nơi này càng nhanh càng tốt.

Tại sao anh không làm thế? Vì hai bàn tay anh khát khao được vuốt ve nàng. Ruột gan anh quặn thắt lại, anh nóng rực và rần rần vì thèm muốn nàng. Hôm nay anh đã chỉ muốn lôi tuột nàng vào phòng làm việc của mình, để được lần ngược lên chiếc váy nhỏ bé của nàng, được hôn lên cái miệng đỏ cho đến khi môi nàng đỏ rực lên. Anh không thể nào rời xa chốn này, ngay cả khi anh có là một thằng ngốc kiên quyết làm như vậy.

Nàng cũng muốn anh.

Anh cởi áo khoác của mình, rồi vừa vắt nó lên lưng một chiếc ghế vừa gật đầu. “Em mang theo sổ sách của mình”, nàng vội vàng nói. “Đề phòng cần đến”.

Anh đắm đắm nhìn vào đôi mắt xanh biếc và sâu thẳm thẳm ấy, rồi chậm rãi bước lại. “Tốt lắm. Sổ sách là rất quan trọng”, anh trả lời nàng và vì cả ngày hôm nay anh đã nhớ điên cuồng hình bóng quyến rũ, khiêu khích của nàng, anh cộc cằn nói thêm, “Cô còn mang cái gì đến cho tôi nữa nào, cô Hollis?”

Nụ cười dịu dàng nở trên cặp môi nàng khẽ run rẩy. Hai tay nàng vuốt nhẹ lớp quần pyjama dọc hai bên hông nàng trong khi đôi mắt anh tham lam quét xuống khắp cơ thể nàng. “Anh thích cái... đồ mà em đang mặc”. Còn hơn thế nữa, anh đang sôi lên với ý nghĩ xé tung nó ra khỏi người nàng và liếm láp nàng như một chiếc kem vanilla.

“Cám ơn anh”. Nàng ra hiệu về phía cổ anh. “Em... em thích cà vạt của anh”. Anh giật tung nó ra, ném sang một bên, rồi thu hẹp khoảng cách giữa họ. “Hãy lại đây”, anh khẽ khàng nói, choàng một cánh tay quanh eo nàng, và kéo nàng áp chặt vào cơ thể mình. “Tại sao bỗng nhiên em lại trở nên rụt rè thế?”

Nàng nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh, hầu như chỉ khẽ chạm vào anh. “Em... em cũng không biết nữa. Lẽ ra em không nên mặc bộ pyjama này vào”. Ngọn lửa dục vọng lồng lộn trong anh. Nàng có cái kiểu mê mẩn nhìn anh với đôi mắt to tròn đó, như thể anh là một thứ gì đó nằm ngoài thế gian này. Cơ thể nàng thật mềm mại và nữ tính khi nép vào người anh, mùi hương của nàng khiêu khích hai lá phổi của anh khi anh vùi mặt vào tóc nàng. “Lúc nào anh cũng muốn như thế này, Virginia. Chúa ơi, anh muốn như thế này biết bao”.

Và nàng gục đầu mình dựa vào người anh, môi anh bao bọc lấy môi nàng. Huy động tất cả kinh nghiệm và khả năng yêu đương mà mình có, anh bắt đầu ngấu nghiến cái miệng nhỏ nhắn đó, uống mê mải dòng mật ngọt của nàng. Sau thoáng lưỡng lự, nàng đẩy lưỡi mình vào sâu trong miệng anh và nổi thèm khát mãnh liệt bùng lên từ sâu thẳm trong lòng anh vì cảm giác ngọt ngào mà nàng mang đến, cái cách nàng hoàn toàn đầu hàng và ngoan ngoãn nép vào người anh.

Trong cơn mê man, anh không còn nghe thấy chính giọng nói của mình, giọng nói đã trở nên khàn đặc vì ham muốn. Hai bàn tay dịu dàng nâng lấy đầu nàng, anh thì thầm “Delicioso... besame... dame tu boca...”

Từ nàng toát lên cảm giác ấm áp và thèm khát, và nàng đáp lại anh như một người phụ nữ đã nghĩ về anh suốt cả ngày - ham muốn anh suốt cả ngày.

Giống hệt như anh đã nghĩ đến những cách để ngấu nghiến nàng. Trong vòng vền vện có ba giây, nụ hôn chuyển từ trạng thái thăm dò gượng gạo sang nổi thèm khát không còn chỗ nào cho sự giữ kẽ nữa. Trong khi anh ngấu nghiến từng ngụm cuồng si từ miệng nàng, hai bàn tay anh cũng đi khắp mọi nơi, một bàn tay ôm chặt lấy cặp hông đầy đặn của nàng, tay kia xoay sở với chiếc áo. Hai bàn tay hối hả của nàng giật chiếc áo sơ mi ra khỏi cặp quần anh và luồn vào trong, làm anh phải bật lên một tiếng rên khi hai lòng bàn tay khô và mát lạnh của nàng vuốt ve lên xuống ngực anh.

Anh hình dung ra cảnh nâng nàng lên, cuộn cặp chân nàng quanh người anh và đi vào trong nàng, người nàng giật nảy lên như thể nàng cũng đang nghĩ giống hệt anh, nàng hôn anh không giống với bất kỳ người

đàn bà nào từng hôn anh từ trước đến giờ. Nàng quặp một cái chân thon thả của mình quanh người anh, và bàn tay anh lần xuống khóa quần.

“Chết tiệt”. Anh dừng sững lại, rồi chậm chậm đặt nàng đứng lên. Bứt rứt, vừa lùi lại, anh vừa xoa những cơ bắp căng cứng sau gáy mình.

Cả hai đều đang thở dồn dập và khó nhọc.

Tay nàng vụt đưa lên che cặp môi ướt mọng và lấp lánh của mình. “Em... em xin lỗi. Em không định cần anh”. Cái cần nhẹ đó của nàng đã khiến anh định cần lại nàng, ở tất cả những nơi có thể nghĩ ra được. Chết tiệt. Anh xoa mặt mình bằng cả hai tay, máu anh chạy rần rật trong cơ thể. Anh đã cởi được ba chiếc cúc trên áo pyjama của nàng, và làn da của một bên ngực đe dọa chỉ chực bật tung ra ngoài.

Marcos ngậy người ngẩng nhìn làn da nõn nà màu kem đỏ trong khi nỗi khát khao đến mụ mẫm muốn được luồn ngón tay vào trong làn vải và nâng quả địa cầu đó trên tay mình khiến anh bất giác nấc chặt tay lại.

“Marcos?”

Anh lắc mạnh đầu dứt ánh mắt ra chỗ khác, trừng trừng nhìn lên phía chòm đầu nàng. “Anh đã trải qua một ngày dài”. Và anh không thể nghĩ đến bất kỳ điều gì khác ngoài giây phút này.

Anh đã phát điên lên vì ghen khi nhìn thấy cặp má đỏ bừng của nàng khi tên hề Mendez đó cầu xin dưới chân nàng. Đã bao nhiêu người đàn ông nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống, như Marcos?

Hoàn toàn mù tịt về những suy nghĩ đang lồng lộn trong đầu anh, Virginia đi theo anh dọc theo hành lang và đi vào phòng ngủ. Cả người anh là một khối ham muốn và thèm khát, và từ trước đến nay anh chưa bao giờ cảm thấy chấp chới ở ngưỡng mất kiểm soát một cách đáng sợ đến thế.

Đi ngang qua chiều rộng của căn phòng, anh chống một tay lên cửa sổ và nhìn ra ngoài thành phố. Nàng có khi nào dám biến anh thành một thằng ngốc... nàng có khi nào nhìn một người đàn ông khác khi ở bên anh...

“Marissa đã theo đuổi anh suốt bao nhiêu năm trời”.

Một khoảng im lặng bao trùm, chỉ bị gián đoạn bởi tiếng sột soạt của quần áo khi nàng di chuyển. “Em rất tiếc”. À vâng. Hừ.

Anh cũng tiếc.

Nỗi sỉ nhục đó, cách cô ta xỏ mũi anh. “Anh không biết là cha anh cũng muốn có cô ta”, anh nói, không thể nào giấu nổi vẻ ghê tởm trong giọng của mình, “Cho đến khi họ... gian dối với nhau”.

Khi anh quay người lại, nàng đang đứng gần cửa phòng tắm. Nàng đã cầm lấy một chiếc bàn chải tóc và đang tư lự lùa nó qua mái tóc của mình. Ánh điện lấp lánh trên mảng màu đen óng ả.

Như bị thôi miên, Marcos chờ người ngẩng nhìn những lọn tóc lộn xoăn nảy lại về vị trí cũ sau mỗi lần chải, và anh thèm khát được lùa những ngón tay qua mái tóc đó và quấn chặt nó trong hai bàn tay của mình.

“Đừng làm thế”.

Nàng dừng lại. Phải mất vài giây anh mới nhận ra là lời cầu xin khàn khàn đó xuất phát từ chính anh. Nàng hạ tay xuống.

“Làm gì cơ a?” Lớp vải cotton hằn in trên ngực nàng, nâng lên và lượn xuống ở những vị trí quyến rũ nhất. Nhận ra nỗi khát khao của mình đã cứng đờ và nóng rực đến nhường nào dưới lớp vải, anh hoảng sợ trước những thôi thúc bản năng của chính mình khi nàng đặt chiếc bàn chải xuống chiếc bàn ở đầu giường và hướng toàn bộ sự chú ý của mình về phía anh.

“Em không phải là Marissa”, nàng vừa nói, vừa bước về phía anh.

Anh thích sự thẳng thắn của nàng. Thích cái cách nàng mỉm cười bằng đôi mắt của mình. Dáng đi của nàng. Nói chuyện. Không, nàng không phải là Marissa. Cố gắng kiềm chế những ý nghĩ của mình, anh lắc đầu. “Anh đâu có nói thế”. Nhưng với nàng thì sẽ còn tồi tệ hơn. Nếu như nàng lại làm tổn thương anh.

Lừa dối anh. Phản bội anh. Anh chưa bao giờ tin tưởng ai hoàn toàn như thế, chưa bao giờ có nhiều cảm xúc khác nhau cùng lúc nhiều đến thế.

“Marcos”, nàng dịu dàng nói. Ánh mắt nàng đang chăm chú nhìn hai vai cứng đờ của anh, cái mặt nạ lạnh băng như đá trên khuôn mặt anh, khi nàng dừng lại trước anh. Anh choáng váng vì nỗi khát khao trần trụi sáng rực trong mắt nàng. Không chỉ là ham muốn. Mà còn có sự âu yếm. Lo lắng. Quan tâm. Sự quan tâm làm lay động những sợi dây trong anh. Sự quan tâm đang cầu xin cũng được anh quan tâm lại.

Chết tiệt. Nàng là người yêu của anh. Anh có quyền được chạm vào nàng, được yêu nàng, được bùng nổ với niềm khoái lạc ở trong nàng. Tất cả chuyện này chỉ là thế. Dục vọng.

Dục vọng, dục vọng, dục vọng.

“Đừng bao giờ - “ anh gần như không thể cất lời khi đưa một tay lên mái tóc óng ả, đen mượt mà của nàng. Nàng thở hắt ra vì sự đụng chạm đó, và cứng đờ người. “Đừng bao giờ - “ anh cộc cằn nói, và bóp chặt những ngón tay của mình, túm lấy mái tóc tuyệt đẹp đó trong lòng bàn tay, dùng các đốt ngón tay để đẩy đầu nàng đến nơi cặp môi của anh đã chờ sẵn” - lừa dối anh”.

Anh hít lấy hơi thở hổn hển của nàng, đẩy cặp môi nàng tách rời khỏi nhau, và dùng lưỡi mình để lần theo viền môi của chúng. Cặp môi nàng thoang thoảng mùi kem đánh răng bạc hà, ẩm ướt và nóng rực. “Đừng bao giờ nói dối anh bằng cái miệng này”.

Anh đẩy lưỡi vào sâu trong miệng nàng, khiến nàng bật ra một tiếng rên. “Anh yêu cái lưỡi này, đừng bao giờ nói dối anh bằng cái lưỡi này”.

Nàng cố hít vào bằng một hơi thở đứt đoạn trong khi cái lưỡi của anh tiếp tục bám theo hơi thở đó vào sâu trong miệng nàng, sục sạo xuống sâu hơn. Bất giác hai tay nàng ôm ghì lấy quanh thắt lưng anh đầy ham muốn, đẩy cao lên hai cánh tay của anh, rồi trượt ra miết trên hai bắp tay. Ngón tay nàng bầu chặt vào trong làn áo sơ mi và da thịt anh.

Đó là thôi thúc bản năng, nỗi thèm khát, ham muốn dữ dội mà anh không thể nào hiểu nổi, đang thúc giục anh đẩy lưng nàng dựa vào tường, chiếm hữu nàng, biến nàng thành người đàn bà của anh. Nỗi si mê này đang hành hạ anh khổ sở đến nỗi anh sợ rằng nếu anh buông xuôi theo nó, anh sẽ làm nàng vỡ vụn. Hoặc có thể chính anh sẽ vỡ vụn, vì cảm xúc này - vì nàng. Với nàng.

Phải chăng đây chính là những gì cha anh đã cảm thấy với Marissa? Lẽ nào đây chính là lý do ông đã từ bỏ tất cả vì cô ta, tất cả cho cô ta? Để cho cô ta từ từ kết liễu mình... khi cô ta tiếp tục hôn ông, ngắm nhìn ông, vuốt ve ông như thế này?

Khi một chiếc điện thoại di động bỗng đổ chuông, anh dứt miệng mình ra và nàng lục lọi trong chiếc ví nàng đã để trên bàn đầu giường để trả lời. “Vâng ạ?” Bàn tay anh bật mở những chiếc khuy trên áo sơ mi của mình trong khi nàng bước ra chỗ khác và khẽ khàng nói vào điện thoại. Trái tim anh đang đập dội vào lồng ngực, máu anh đang sôi sục, đặc quánh trào lên trong huyết quản. Anh đang mất hết sự tỉnh táo - và anh không hề thích như thế này chút nào. Anh tính đến việc rút vào văn phòng để làm việc, tạo nên khoảng cách giữa họ. Không. Không. Anh muốn nàng. Anh bước về phía trước, cởi bỏ hần chiếc áo trên người.

“Vâng...vâng, con không muốn đánh thức bố dậy... dạ, vâng, con sẽ gặp bố sau ạ... ừm... con đang làm việc muộn và con không biết sẽ còn mất bao lâu nữa...” Im lặng. Một tiếng khẽ khàng, rất khẽ khàng, “Chúc bố ngủ ngon”.

Nàng quay lại, và mỉm cười. “Em sẽ ở lại qua đêm”, anh nói, thốt nó ra như một tuyên bố, trong khi thực tế thì anh muốn một lời khẳng định. Nàng đang quỳ rũ anh - trong bộ pyjama của nàng, chải tóc, nhìn anh đắm đuối bằng đôi mắt xanh, thật xanh biết bao kia. Nghiến chặt răng cưỡng lại ngọn lửa dục vọng đang bùng lên, anh cốong cốong rũ bỏ tất cả để xung trận, nỗi khát khao đã cương cứng của anh xổ tung ra.

Anh nắm lấy tay nàng và đặt nó lên người mình. Nếu hành động đó mà còn chưa nói, chưa chứng tỏ cho nàng thấy anh đã bị cuốn trôi xa đến nhường nào, thì anh không còn biết phải làm gì nữa. Anh nhớ lại Monterrey, tất cả những đêm đó bên nàng, cả ban ngày nữa, và nói cộc lốc. “Em sẽ ở đây đêm nay - với anh”.

Nàng gập đầu và đón lấy ánh mắt của anh, mắt nàng sáng long lanh và rực cháy. Nàng vuốt ve ngực anh bằng hai tay mềm mại, run rẩy, lướt nhẹ cặp môi mình trên quai hàm rồi cảm của anh. “Em muốn anh ở trong em, Marcos”.

Một nỗi thèm khát nguyên thủy đã xâm chiếm đầu óc, lý trí của anh, cho đến khi anh cảm thấy bản năng như một con thú hoang. Một con thú hoang đang bị nhử vì sự cận kề của bạn mình. “Em đến đây để quyến rũ anh, đúng không? Em thích được ngoạn ngoạn phục tùng anh. Em đến để chiều lòng anh, phục vụ anh?”

Vừa mỉm cười, nàng vừa lùi lại, và hai tay nàng lần lên áo mìn, trong khi Marcos ngơ ngẩn nhìn nàng bắt đầu cởi dần nó ra. Những ngón tay của nàng cởi tung một khuy áo, rồi đến khuy áo tiếp theo, và mắt anh vụt hướng lên mắt nàng. “Anh đang phát điên lên vì em”, anh thở gấp.

Dường như Virginia không hề nghe thấy sự thật trong câu nói của anh, vẻ lo lắng mà chúng chứa đựng. Anh cảm thấy hoàn toàn mất kiểm soát, và anh không hề thích như thế chút nào.

“Em... em thử trò này với anh được không?”, nàng lưỡng lự hỏi, và nhẹ nhàng trút bỏ chiếc áo ra khỏi vai. Anh gập đầu, họng nghẹn cứng vì khao khát và nỗi hồi hộp.

“Anh làm ơn đứng yên được không?”, nàng đề nghị.

“Cô đang định làm gì với tôi vậy, cô Hollis?” anh hỏi với giọng ồm ồm bằng yết hầu. Anh nắm chặt hai bàn tay dọc bên thân mình, ngắm nhìn tay nàng như một người đàn ông sắp sửa chết vì chúng. Anh đứng hoàn toàn im lặng, chiêm ngưỡng da thịt nàng trong khi nàng dần phơi bày nó ra. Giọng anh hỗn hển không thể nào nghe nổi, trong khi mắt anh đánh chặt vào những đường cong mềm mại trên ngực nàng khi nàng bước ra khỏi chiếc quần dài và cuối cùng đứng hoàn toàn trần trụi giống như anh.

“Chỉ cần không được cử động, được chứ?”

Thế là anh chờ đợi, ngực anh phập phồng lên với mỗi hơi thở. Nàng run rẩy khi bước lại gần hơn. “Em có thể chạm vào anh được không?”

Anh nuốt ực vào trong. “Xin em”. Anh hít vội một hơi thở vào trong khi nàng đặt tay mình lên ngực anh, và bắt đầu hôn lên cổ, rồi tai và quanh quai hàm anh. Hơi thở của anh trở thành một thứ hoàn toàn cuồng loạn. Anh vẫn đứng bất động khi hai bàn tay nàng bắt đầu trượt xuống trên ngực anh. Nàng lưỡng lự dừng lại ở thắt lưng anh.

Quai hàm của anh nghiến chặt lại, hai lỗ mũi nở rộng, khi nàng vòng tay mình quanh người anh.

“Như thế này có được không?”

Cảm giác ngây ngất trào lên trong anh như một con sóng thần. Hơi thở của anh biến thành một tiếng huyết sáo lạ lẫm. “Có”. “Anh có muốn...”

Đầu anh gục xuống, trán chạm vào trán nàng. “Cứ tiếp tục vuốt ve anh đi”.

Nàng luồn nhẹ ngón tay vào giữa cặp đùi đã mở rộng của anh, dịu dàng đỡ lấy của anh trong lòng bàn tay của mình. Nàng bắt đầu vuốt nhẹ. Anh quẩn quai dưới bàn tay vuốt ve của nàng. Đầu óc anh quay cuồng với những hình ảnh của nàng và anh quên trời đất trên chiếc giường của anh giống như những gì anh từng khao khát. Hai tay vẫn buông thõng bên người, anh thốt lên thật dịu dàng, rất dịu dàng, “Em không có thai đấy chứ, amor?”

Nàng cứng người trong giây lát, và anh cau mày. Anh đưa tay xuống và gỡ tay nàng ra. “Có không? Lần đầu tiên ấy chúng ta không dùng biện pháp bảo vệ nào, và anh muốn biết liệu có hậu quả gì không?”

Phớt lờ anh, nàng nắm lấy vai anh trong hai bàn tay nhỏ nhắn của mình và giục anh nằm xuống đệm. “Hậu quả duy nhất là thế này đây, Marcos. Em. Càng khao khát nhiều hơn”.

Anh ngồi sững ở đó, trên giường của mình, như một người đàn ông bị thôi miên, và nhìn nàng ngồi lên trên anh.

Họ trao nhau một nụ hôn. Marcos đang chết lặng đi vì khoái cảm, cơ thể anh rung chuyển trong khi anh ngấu nghiến lấy cặp môi của nàng, cặp môi thật mềm mại và ẩm áp ép chặt vào môi anh, cặp môi đang mở to để lưỡi anh thọc vào thật sâu, thật sâu. Cơ thể mềm mại đàn bà của nàng ép chặt lấy cái đàn ông

cứng đánh của anh, cặp chân nàng quặp quanh người anh chặt như hai cánh tay nàng trong khi anh vuốt ve khắp người nàng, lùa vào mái tóc, rên rĩ khi nàng hỗn hển thốt gọi tên anh. Marcos. Và tất cả những gì anh có thể cất thành lời là “Virginia”. Ôi, Virginia. Anh thô bạo giật tóc nàng.

“Tại sao?”, giọng anh chỉ còn là một âm thanh đứt đoạn.

“Em... em không biết anh đang nói về chuyện gì”.

“Tại sao em lại nhìn anh như thế này? Em đang chơi trò gì vậy hả?”

Vừa nhìn anh qua hàng mi dày và đen mượt, nàng vừa hôn lên ngực, lên những múi cơ bụng của anh. Nàng đang mỉm cười - trêu đùa anh bằng hàm răng của mình. Bằng lưỡi của nàng. Làm anh phát rồ phát dại. Phát rồ. Phát dại. “Phải là trò gì đó thì ông mới thích sao, ông Allende?”, nàng gầm gừ. “Chúng ta lại phải giả trò gì đó nữa ông mới chịu cho tôi vào sao?”

Anh giật lấy tóc nàng để ngăn cái miệng đang đi lang thang của nàng lại, đột nhiên người anh run rẩy vì thèm khát không chỉ đối với cơ thể nàng, mà còn với một điều khác nữa. Điều mà anh vẫn luôn, luôn, nhận ra, cảm thấy và cố hiểu thấu trong đôi mắt nàng. “Em đang cố làm cho anh phát điên sao?” anh hỏi.

Nàng dứt ra và âu yếm bụm lấy cằm anh, dịu dàng hôn lên môi anh. “Em đang cố làm anh nhớ”.

Anh đỡ lấy khuôn mặt nàng, ôm nó giữa hai bàn tay, và trước khi anh chiếm hữu môi nàng bằng nụ hôn mạnh bạo và nóng bỏng của mình, linh hồn đang gào thét của anh gặng hỏi, gầm gừ, “Anh thì lại đang cố quên đây”...

8. Chương 8

“Nếu may mắn, việc đàm phán sẽ tiến triển, sau đó các luật sư của tôi sẽ bay xuống...” Giọng Marcos lạc đi khi thấy Virginia bước vào phòng làm việc của anh sáng hôm sau, mang theo cặp chân dài thon thả đó cùng những lọn tóc xoắn xoăn đen óng ả nhảy múa với mỗi bước chân uyển chuyển của nàng, trong khuôn khổ mà chiếc váy bó sát dài đến ngang đầu gối cho phép.

Nàng dừng lại để kín đáo kiểm tra máy pha cà phê - thẳng ngay trước hướng nhìn của Marcos. Một nỗi thèm khát bùng cháy lên trong lòng anh. Marcos, ôi, em xin anh, nữa đi, nữa đi.

Những tiếng thở hỗn hển của nàng đêm hôm trước còn vang vọng trong đầu anh. Sáng nay họ đã lao vào nhau như - quỷ tha ma bắt nó đi, như hai con thú hoang - trước khi họ rời nhau ra để đến văn phòng. Anh đã yêu cầu nàng mua một thứ gì đó thật đặc biệt để mặc tới bữa tiệc tối của Fintech, phải thật phô trương vào. Nhưng dường như nàng không mấy mặn mà cho lắm. Anh muốn làm vui lòng nàng, muốn tặng thứ gì đó, nhưng thứ duy nhất mà dường như Virginia Hollis muốn chính là anh.

Chết tiệt, anh hoàn toàn bị xâm chiếm - theo một cách mà ngay cả Marissa trước kia cũng không thể nào xâm chiếm nổi anh. Những tiếng rên rĩ của Virginia, cơ thể của nàng, quần quai ép vào cơ thể anh, cùng cơ thể anh. Tất cả khiến anh phát cuồng. Đốt cháy anh. Kích thích anh. Hành hạ anh.

Nhận ra sự im lặng đột ngột trong căn phòng rộng mênh mông lóng lánh, một sự im lặng càng làm rõ hơn những tiếng ồn của nàng trong khi nàng vô tư loay hoay với đồng thìa và tách, Marcos dứt ánh mắt quay trở lại với dự án đang để mở và gõ gõ cây bút Montblanc của anh vào biểu đồ kinh doanh. Anh háng giọng. “Tôi nói đến đâu rồi nhỉ?”

“Allende. Marissa Glavez. Đàm phán”, Jack nói, vẫn ngồi ườn trên một chiếc ghế đối diện với bàn làm việc của Marcos. “Tất nhiên rồi”. Anh thả bút xuống và ngồi ngả lại xuống chiếc ghế bọc da có lưng tựa cao của mình, hai tay chắp lại sau gáy. Anh đón lấy ánh mắt xanh lè đang nhìn chằm chằm của anh chàng người Texas. “Ngay khi những cuộc đàm phán có chiều hướng nghiêm túc, tôi sẽ cho huy động người và chúng ta”

Virginia cúi người xuống để rót thêm cà phê cho Jack, và sự gần gũi của nàng với anh chàng kia khiến cảm Marcos cứng đờ lại vì tức giận. Anh cảm thấy mình đang ghen một cách thật lố bịch. Đúng thế, diabolos, anh hoàn toàn bị xâm chiếm mất rồi.

“Chúng ta sẽ đóng vụ này lại”, anh đánh giọng nói nốt, rồi đóng sập tập kế hoạch lại. Nàng không biết gì, hoàn toàn không biết gì.

Hay nàng đang cố tình làm như thế? Ánh n ắng mặt trời chiếu vào những khung cửa sổ rộng từ sàn nhà lên đến tận trần của tòa nhà bài trí theo phong cách hiện đại làm sáng rực lên những sợi tóc buông xòa của nàng. Nhưng nàng đang cau mày, sau đó anh nhận ra, có vẻ hơi lo lắng, và sợi thòng lọng thít chặt lại quanh cổ anh.

“Cô Hollis”, anh nói. Màn quuyền rũ đêm qua ư? Bộ quần áo đơn giản đến lố bịch nhưng lại sexy đến ứa nước bọt đó? Chẳng lẽ tất cả là một kế hoạch nào đó của nàng?

Nàng quay ngoắt lại, giật mình như thể bị lôi ra khỏi những ý nghĩ của mình. “Vâng ạ?” Anh ngả người ra ghế và khoanh tay lại. Sáng nay trông nàng nhợt nhạt quá. Nỗi ân hận giày vò anh. Anh có thể để cho nàng được ngủ nhiều nhận gì đâu? “Tôi đang kể cho ông Williams đây về Monterrey”.

Nàng đưa mắt liếc nhanh về phía tận thân hình mảnh khảnh, diện toàn đồ jeans của Jack, và anh ta ném cho nàng một nụ cười giả lả của mình. “Thế thì tốt quá”, nàng lơ đãng nói, và nâng chiếc bình cà phê thủy tinh về phía Marcos. “Thêm cà phê không ạ?”

Anh lắc đầu, tìm kiếm những cảm xúc ảm áp trên nét mặt nàng, tất cả những điều đó thường hiện ra trên mặt nàng, tất cả những điều đó vẫn thường hiện ra trên mặt nàng mỗi khi nàng có chúng. Nhưng sáng nay thì chẳng thấy chúng đâu cả. Sự tuyệt vọng của nàng đêm qua, nỗi thèm khát của nàng, cơn ham muốn của nàng... anh đã ném trải tất cả những cung bậc đó. Anh đã nổ tung với từng trạng thái đó. vậy mà hôm nay nhìn nàng thật xa cách. Tại sao chứ?

Em không phải là Marissa...

Người anh thất lại. Không. Không. Nàng không phải là cô ta. Virginia thậm chí còn nguy hiểm hơn nhiều. “Cuối tuần này Marissa Glavez sẽ bay sang”, sau đó anh nói tiếp. Tại sao anh lại nói ra thông tin này nhỉ? Bởi vì sâu thẳm bên trong, những lời của nàng đã đánh đúng vào tình cảm của anh. Vực dậy Allende. Biến nó trở lại thành vàng.

Anh có dám không? Hay là anh có muốn thế không nhỉ?

“Ồ. Hay quá. Tôi tin chắc là lần này bà ta sẽ tỏ ra biết điều hơn”.

Câu trả lời hồ hững và thiếu sự hào phóng về cảm xúc đến nỗi anh phải cau mày. Khi hai cánh cửa gỗ sồi chạm trở cầu kỳ đóng lại sau lưng nàng, Jack lầm bầm, “Tớ thấy rồi”.

“Hử?” Marcos nhấp một ngụm dài cà phê nóng hổi.

“Tớ thấy rồi”, Jack nhắc lại, và vất một bên chân đi ủng cao bồi bóng loáng lên đầu gối.

Anh lại nhấp một ngụm nữa, thưởng thức mùi hương, cảm giác ảm áp của thứ cà phê nàng pha. Hay là nàng ốm nhỉ? “Của tớ, Jack ạ”.

“Ừ, tớ thấy rồi”. Marcos lầm bầm. Jack đâu hiểu cảm giác đau đớn đến khổ sở nhục dục mà anh đang phải chịu đựng. Ánh mắt mà nàng trao cho anh - sự dịu dàng, nỗi khát khao, ngưỡng mộ, tôn trọng. Khi nào thì anh sẽ chán nàng? Anh đã chắc mẩm chỉ một tuần là chán, vậy mà đến giờ đã hơn một tháng rồi. Nàng đối với anh bao nhiêu cũng không đủ. Hay là nàng đang bắt đầu chán anh rồi? Lạy Chúa lòng lành, chẳng lẽ có khả năng đó thật sao?

Tiếng cười khùng khục khô khan của bạn anh vang lên trong không khí. “Tớ đoán là kế hoạch của cậu đã phát huy hiệu quả với Marissa rồi đấy. Chắc hẳn cô ả đĩnh ninh rằng cậu đang bị Virginia hút mất hồn”.

Marcos đẩy người đứng dậy và bước về khung cửa sổ chìa ra bên ngoài, mân mê cốc cà phê anh nhán trên ngực. “Đề nghị của tớ đã bị từ chối, Jack ạ”.

Im lặng.

Ngực anh bức bối vì tức giận, cáu kỉnh. “Cô ta kiểm soát hội đồng quản trị và đã làm cách gì đó để bảo đảm là họ không chịu thông qua”.

“À. Vậy tớ nghĩ là chúng ta sẽ phải chơi rần đây? Tại sao chúng ta còn đi bàn bạc về Allende nếu không phải chơi rần nhỉ?”

“Chúng ta sẽ chơi rần”. Anh quay ngoắt người lại. “Nếu chúng ta cơ hội”. Jack tạo ra một âm thanh lạch cạch. “Nghĩa là sao?”

Quý tha ma bắt Marissa và những trò lén lút của cô ta đi. Marcos đã thảo luận đến cả mười lần về việc mua lại những cổ phần của cô ta, vậy mà cô ta vẫn nhất định không chịu bán cho anh. Trong sâu thẳm cái suy nghĩ bệnh hoạn của cô ta, chắc hẳn cô ta đinh ninh mình có thể dắt mũi Marcos giống như cô ta từng dắt mũi cha anh - còn ai có thể cứu công ty của cô ta ngoài người con trai? Điều gì khác có thể bảo đảm cho cô ta tiếp tục sở hữu công ty ngoài một đám cưới?

Không. Cô ta không thể cứ nhờn như thế. Đừng hòng! Trong tâm trạng kiên quyết này, việc một người đàn bà muốn có quyền lực đối với tương lai của mình khiến máu trong người anh như sôi lên.

“Nghĩa là tớ phải gây áp lực để cô ta đồng ý bán, Williams. Cô ta sẽ bay sang Chicago cuối tuần này - tớ đã mời cô ta tới bữa tiệc tối của Fintech. Chừng nào cô ta còn sở hữu đa số cổ phần, việc tiếp quản công ty bằng cách chơi rần là gần như không thể. Cô ta sẽ phải bán, và cô ta sẽ phải bán cho tớ”.

“Xin thứ lỗi cho sự chậm hiểu của tớ, nhưng cậu mời cô ta tới Chicago?”

“Tớ muốn có Allende, Jack”.

“Cậu muốn giết nó cơ mà”, Jack nói.

Marcos lơ đãng lướt qua những hè phố nhộn nhịp bên dưới. “Và nếu tớ không muốn thế thì sao?”

Lần này những câu trả lời nhanh như chớp của Jack có vẻ như đã phản lại anh ta. Tâm trí Marcos đang bận rộn với những phát hiện mới mẻ mà anh tìm ra về Hank Hollis hôm nay. Người đàn ông đó đã lạc lối - không có gì quá bất thường sau nỗi đau tan nát con tim vì mất đi người vợ đầu yêu, Marcos đoán thế. Nhưng dạo này ông ta đã tham dự các buổi điều trị cai nghiện theo nhóm, có vẻ như đang quyết tâm làm lại cuộc đời. Ông ta từng là một con người dám mạo hiểm trong công việc, và có thể nhấn tâm khi cần áp kỷ luật với những nhân viên dưới quyền mình. Nhiều năm trước, ông ta đã thúc đẩy chuỗi cửa hàng của mình trở nên tốt hơn, hoạt động hiệu quả hơn, và những con số đáng khâm phục ông ta mang lại cho chúng không hề nói dối.

“Thế nếu như tớ nói với cậu”, Marcos bắt đầu, “là tớ sẽ cứu Allende. Giả sử tớ nói với cậu rằng tớ đã tìm được người để làm cái phần công việc khổ ải này - một người có đủ động lực và đang khát khao chứng tỏ điều gì đó với người khác?” Có thể ông ta còn thích đến Mexico cũng nên.

“Marcos, tớ ở trong hội đồng quản trị của cậu với tư cách là một chuyện gia, không phải là một người bạn. Cậu cũng ở trong ban của tớ vì lý do đó”.

“Tất nhiên”.

Và Virginia sẽ không còn phải chịu đựng nỗi đau mà cha nàng đã gây ra. Nàng sẽ được tự do để ở bên anh. Marcos. “Hừm, trên cả hai cương vị, tớ phải nói với cậu rằng”, bạn anh nói tiếp với cái giọng bèn bẹt rất nặng. “Đó là một quả táo quá ư là ngon lành hấp dẫn. Bất kỳ người đàn ông hay đàn bà nào có cơ hội cắn một miếng từ đó, cả mười lần như một, là y như rằng họ sẽ cắn ngay”.

“Amen”.

“Tớ nghiêm túc đấy”. Anh quay người lại. “Được rồi. Nếu thế chúng ta sẽ phải đóng vai Chúa trời và đá họ ra khỏi thiên đường. Ban giám đốc mới, những quy định mới, không trộm cắp, không tống tiền, không mafia”.

“Tớ đồng ý. Nhưng ai sẽ là người đứng đầu ban giám đốc mới?” Lông mày anh nhíu lại khi anh nhận ra chẳng còn chỗ trống nào trên bàn làm việc của mình để đặt cốc cà phê xuống. Mười lăm năm vừa qua của cuộc đời anh - những năm tháng vất vả, bận rộn - trôi qua trên chiếc bàn này. Một chiếc bàn gỗ sồi Herman Miller nặng trịch, món đồ thiết kế đắt tiền đầu tiên mà anh mua sau thương vụ tiếp quản đầu tiên của mình. Chiếc bàn là đồ cổ - anh rất mê tín - nó cũng là thần giữ cửa và lúc nào anh cũng phải chất đầy. Mặt bàn không có chiếc khung ảnh nào, không tượng trang trí, không gì hết ngoài một chiếc máy tính chạy rì rì và

từng chồng từng chồng giấy sau đó sẽ được chuyển vào một căn phòng đầy những tủ tài liệu. Anh đặt chiếc cốc lên một xấp giấy. “Chính cậu”, anh thản nhiên nhắc lại.

Cái nhìn chăm chú của Jack sắc như dao cạo. “Tớ”.

Môi anh mím lại thành một đường lạnh lùng, nghiêm nghị khi anh gật đầu. “Cậu. Và một người tớ nghĩ là có thể đang khát khao được chứng tỏ bản thân”. Jack thọc ngón tay cái vào cái túi quần jeans. “Tiếp đi”. Marcos thả người vào ghế của mình, chớp lấy một cây bút màu xanh và vừa quay nó trên tay vừa tư lự. “Tớ thương lượng mua lại những cổ phiếu của Marissa và đồng ý cho phép cô ta tạm thời ở lại công ty, trong khi cậu và Hank Hollis sẽ cầm cương và xây dựng một đội ngũ mới”.

“Hank Hollis”. Mắt bạn anh nheo lại thành hai cái khe. “Chắc cậu không nói nghiêm túc”.

Anh mỉm cười đúng nụ cười mà có lẽ Con chó sói độc ác đã dành cho Cô bé quàng khăn đỏ. “Ồ, thế mà tớ lại nghiêm túc đấy”. Hank Hollis sẽ tự cứu chuộc mình trong mắt Virginia, cùng với Allende. Marcos sẽ bảo đảm về điều đó.

Nếu như Virginia có bất kỳ điều lo lắng nào liên quan đến tình trạng tâm lý tồi tệ của nàng trong hai mươi tư giờ vừa qua - ngoài việc đã phải lòng Marcos Allende một cách ngu ngốc, mù quáng và ngốc nghếch - thì giờ nàng lại càng có thêm lý do để mà lo lắng.

Mặt tái nhợt, nàng bước vào căn phòng tắm dài lát gạch men để chăm chăm nhìn đến lần thứ hai mươi vào que thử mảnh mai màu trắng - que thử ba nàng đã dùng đến trong ngày hôm nay - đang đặt cạnh hai que thử khác trong bồn rửa.

Hồng.

Hồng.

Hồng.

Tất cả đều màu hồng.

Tất nhiên. Bởi vì bao giờ cũng là họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai. Bởi vì cái sẩy nẩy cái ung. Vì khi thể giới của bạn đã thực sự sụp đổ trên đầu, thì bạn chẳng còn có thể làm gì để ngăn cản vụ sụp đổ đó.

Thở hổn hển cùng với những giọt nước mắt trào ra đau nhói, nàng dựa lưng vào những viên gạch men trắng ốp tường nhà vệ sinh và từ từ, yếu ớt thả trượt cơ thể mình xuống cho đến khi nàng nằm sấp sượt trên sàn.

Thế là nàng đã có thai, chắc chắn, không cãi vào đâu được.

Có thai đứa con của Marcos.

Không còn bằng chứng nào rõ ràng hơn cho sự ngây thơ của nàng. Nàng đã bước vào căn hộ sang trọng của anh vào một buổi tối mà hầu như chẳng có lá chắn che chở cảm xúc nào, không hề có gì bảo vệ và cũng không có cơ hội nào hết. Chẳng khác gì nàng đã tự rút trái tim mình ra khỏi lồng ngực và dâng nó trên tay. Nàng đã trông đợi điều gì sau chuyện đó chứ? Sau tất cả những nụ hôn giả vờ đó, tiếng cười, cùng những khoảnh khắc mà nàng không sao có thể quên được?

Chẳng lẽ nàng nghĩ rằng anh sẽ nói, “Hãy bước vào cuộc đời anh đi, Virginia, anh muốn em ở đó mãi mãi” sao? Ôi, lạ Chúa. Ôm mặt trong hai bàn tay, nàng tự hỏi anh sẽ làm gì khi biết chuyện. Hình dung ra anh thốt lên một câu gì đó lạnh lùng khiến cổ họng nàng như nghẹn lại. Nàng cố nuốt nó xuống và lắc mạnh đầu, quàng tay xuống ôm quanh bụng mình, vừa tự nói với mình và cũng là nói với sinh linh bé nhỏ đang lớn lên trong nàng.

“Mình phải nói với anh ấy”. Và khi tình mẫu tử trào lên trong nàng, nàng đưa tay xoa xuống bụng và thì thầm một cách quả quyết, “Mình phải nói với anh ấy”. Có lẽ nàng còn là một con bạc hơn cả những gì nàng đã nghĩ. Có thể anh sẽ tức giận, và anh có thể đuổi nàng đi, nhưng mặc dù vậy nàng vẫn vuốt thẳng lại mái tóc và quần áo trước gương, chuẩn bị cho trận đánh. Thu thập lại tất cả các que thử trong túi ni lông mua từ hiệu thuốc, và nhét nó vào trong ví, một lần nữa nàng bước về phía phòng làm việc của Marcos.

Nàng gõ cửa ba lần. “Ông Allende?” Có vẻ như Jack bạn anh đã đi khỏi, và bây giờ, khi nàng bước vào, Marcos đang rút ra một tập hồ sơ từ chồng giấy tờ trên bàn làm việc, chăm chú xem, rồi đặt nó trở lại, xoa cằm rồi cuối cùng dăm dăm nhìn nàng.

“Đóng cửa lại”, anh nói, giọng vô cùng nghiêm trọng.

Nàng không thể đọc nổi vẻ mặt đó. Nàng cố tỏ ra suồng sã và bồn chồn. “Tôi đang được lệnh tiêu thật nhiều tiền vào bất kỳ thứ gì tôi thích”.

“Vậy sao”. Anh cau mày. “Người đàn ông nào mà lại ra lệnh cho cô thế? Tôi có cảm giác là cô nên chạy thật xa và thật nhanh khỏi anh ta, cô Hollis”. Nụ cười bất ngờ mà anh nở ra với nàng khiến nàng nhoeo miệng cười đáp lại. “Em rót nhầm whiskey vào cà phê của anh à?” nàng hỏi, gần như cười phá lên. Đôi mắt anh lấp lánh. “Em có thể muốn ngồi trên lòng anh trong lúc em điều tra đây”. Nàng lại gần bàn làm việc của anh, nghĩ đến đứa con, đứa con của anh, đang lớn lên trong nàng. “Em đang tự hỏi tối nay anh có bận không. Em muốn chúng ta nói chuyện”.

“Virginia”. Anh cúi người về phía trước và nhẹ nhàng đặt nàng vào lòng mình. “Anh là của em mà. Anh sẵn sàng phục vụ em mọi tối”.

“Marcos...” Những từ em muốn anh nhiều hơn nữa lạc đi trong cổ họng nàng. Chắc chắn Marcos đã hiểu sai nỗi lo lắng của nàng vì anh đặt tay lên người nàng và thở dài. “Không một ai biết chuyện của chúng ta đâu, Virginia, em đừng có lo lắng. Anh đang cố giữ mọi chuyện được suôn sẻ. Văn phòng của anh sẽ không sôi lên vì những chuyện đồn đại đâu, anh sẽ không cho phép điều đó”.

Đồn đại. Chẳng lẽ tất cả mọi người đang đồn đại rồi sao? Thì thảo? Bụng nàng thắt lại vì hoảng sợ. “Nhưng anh cứ sờ mó trộm trong khi mọi người thì để ý”. Điều này thì đúng. Và sớm thôi... liệu nàng có thể giấu một cái bụng bầu trong bao lâu?

Ánh mắt của Marcos hau hấu lướt qua cơ thể nàng, anh ngồi ngả ra sau ghế và nói, “Đã thế anh nên cho những người này thêm việc gì đó để làm”. Nàng chớp chớp mắt, rồi nhận ra anh đang trêu mình, và nàng cố ép môi mình gượng nở một nụ cười. Nhưng chẳng có gì là vui cả. Sớm muộn họ sẽ biết là nàng có thai. Chỉ một thời gian ngắn nữa thôi là nàng sẽ đi lại lạc lè.

Anh vừa gại gại hai ngón tay lên cằm vừa chăm chú nhìn nàng. “Trông em có vẻ lo lắng thế”. Nàng không thể làm chuyện này ở đây - nàng cảm thấy vững vàng về mặt cảm xúc như một chiếc la bàn đang mất hướng. “Có lẽ bữa tiệc tối Fintech không hẳn là một ý tưởng hay”, nàng dè dặt.

“Đó là một phần trong thỏa thuận của chúng ta mà, cô Hollis”.

Nàng nuốt khan và nhặt những tập tài liệu của anh lên, quyết định hoãn chuyện này đến... đêm nay. Ngày mai. Không bao giờ. “Phòng trình chiếu đã sẵn sàng rồi”.

“Em có sổ sách của mình rồi chứ?”

“Tất nhiên. Còn của anh thì sao?”

Anh hăm hở bước dọc hành lang dài cùng với nàng, và trong khi mọi người mỉm cười với nàng theo kiểu, “Ái chà chà, cậu nhé”, cảm giác khó chịu trong nàng tăng gấp mười lần.

Trong cuộc họp, Virginia cố tập trung vào những hình ảnh hiện lên trên màn hình chiếu. Những sơ đồ kinh doanh cùng những con số. Nhưng Marcos ngồi gần nàng đến không thể nào chịu nổi.

“Là vì bữa tiệc tối à?”

Nàng cứng người lại. “Gì cơ ạ?”

“Lý do em lo lắng ấy. Có phải không?”

“Em... không”.

“Trang phục? Em sợ sẽ không tìm được thứ mà em thích?”

Nàng lắc đầu. “Không”.

Anh cúi ng ừ về phía trước. Anh gõ gõ lên cuốn sổ của nàng. “Đọc những dòng ghi chú của cô đây này. “Những biểu đồ sắc sỡ”. Tinh ý lắm, cô Hollis. Giờ thì tại sao cô lại lo lắng thế? Hãy cho tôi biết đi nào”.

Nàng cố gắng ghi chép nhiều hơn, nhưng tâm trí nàng đang ở tận đâu tận đâu. “Này, em có thấy bản nghiên cứu về quỹ đầu tư mà chúng ta vừa xem xong không?”, anh nói khi thấy nàng không có vẻ gì là sẽ mở miệng. “Chúng ta thua lỗ một chút, nhưng quỹ này đầu tư nhiều vào kim loại, trong khi đó giá vàng lại đang tăng, thành ra tính lại thì chúng ta có một số khá tích cực đấy chứ”.

“Vâng, em hiểu. Anh mất một ít và thắng một ít. Giống như kiểu... đánh bạc”. Anh cười khùng khục. “Đúng thế. Tất cả là một trò chơi may rủi, cô Hollis ạ. Cô đặt lợi ích lên bàn cân với rủi ro. Và quyết định xem sẽ hành động như thế nào. Cô có thể thua, nhưng ít nhất cô cũng đã được chơi, hoặc cô có thể thắng... và phần thưởng thì hết sảy”.

Nàng nhắm tính trong đầu. Rủi ro - mất việc làm, mất lòng tự trọng, mất cơ thể vì bầu bì, cả trái tim nàng nữa... không, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đã thấy quá sức chịu đựng rồi. Ích lợi - cứu được cha nàng, người không đáng được cứu vớt chút nào, và chia sẻ một tuần tuyệt vời với người đàn ông tuyệt vời, tuyệt vời nhất trên đời.

Nàng thích nghĩ rằng nếu nàng vẫn tỏ ra lạnh lùng và lạnh nhạt, nàng sẽ không gặp nguy cơ mất đi bất kỳ điều gì. Nếu nàng xử sự như con người mình mọi khi, chẳng có lý do gì để cả văn phòng đồn đoán lung tung cả. Nếu nàng phớt lờ mùi hương của anh, cùng cặp môi và đôi mắt ấy, và thực tế rằng nàng đã yêu anh, thì nàng có thể hài lòng với những lợi ích. Rốt cuộc.

Trừ một thực tế là đã có một đứa con.

Đứa con của họ.

Và nàng sẽ không thể che giấu sự có mặt và ngày một lớn dần của nó được.

“Đó được coi là một cái váy à?” Nàng cảm thấy Marcos ở ngưỡng cửa, nàng thực sự nghe thấy một tiếng huýt gió như thể anh chết sững người khi nhìn thấy nàng, và nàng vẫn tiếp tục kéo lớp vải xuống dưới hông, rồi cặp chân, thận trọng tránh ánh mắt chăm chú của anh khi nàng luồn người vào chiếc váy.

“Chào anh? Cho bữa tiệc tối Fintech à? Anh chẳng bảo mua thứ gì đó cho họ lóa mắt còn gì. Thật phở trương. Hãy mua chiếc váy trong mơ của em”. Trước khi em nổ tung như một quả bóng bay và sinh đứa con hoang của anh.

“Từ khóa ở đây là thứ gì đó”, Marcos gầm gừ, “Còn kia thì chẳng ra cái thứ gì cả”. Gi ữa phòng thử quần áo rộng mênh mông trải thảm của anh, trước một tấm gương trong chiếc váy bằng sa tanh màu xanh Virginia đang mỉm cười còn Marcos thì cau có, nàng gầy gầy tóc và chế giễu những lời làu bàu của anh.

Ánh mắt trừng trừng của anh trở nên gay gắt hơn. “Anh sẽ không đưa em đi trong bộ dạng như thế này đâu”.

“Anh bảo gì cơ?”

“Anh nghiêm túc đấy”.

“Đây là tất cả những gì em có, em đã phải chi cả một gia tài cho nó đấy. Anh chẳng bảo em là...”

“Anh không quan tâm anh đã bảo em những gì. Ngay lúc này anh đang nói đây, anh sẽ không đưa em... tới một bữa tiệc với cả nửa thành phố... trong cái... cái mớ giẻ rách đó”.

“Đừng có quá đáng thế, nó hoàn hảo mà”. Một sợi cơ giật giật ở phía sau hàm anh. Anh chớp lấy cánh tay nàng và kéo nàng lại gần. “Em có biết một người đàn ông nghĩ gì... khi nhìn thấy em trong chiếc váy đó không?”

“Em nghĩ là trông nó rất trang nhã, nhưng quyến rũ, nếu như em nghĩ nó...” Anh túm lấy eo lưng nàng và ép chặt nàng vào người anh, và cảm giác choáng váng khi thấy từng cơ bắp trên người anh cứng lại ép và người mình khiến nàng thở dốc. “Anh ta sẽ nghĩ đến việc lấy rằng mà lột nó ra. Anh ta sẽ hình dung ra bộ ngực của em khi không có lớp vải sa tanh che bên trên, và anh ta sẽ hình dung ra em, cuộn chặt lấy anh ta, trong khi tóc em xoa tung khắp trên giường của anh ta”.

Xương cốt nàng như chảy ra bên trong. Marcos, trong bộ tuxedo, dễ dàng là thứ quyến rũ nhất nàng từng nhìn thấy. Nàng chỉ muốn cầu xin anh lột bỏ chiếc váy ra khỏi cơ thể đang sốt rùng rục của nàng bằng hàm răng của anh và muốn được cuộn chân tay nàng quanh người anh trong khi sức nặng của anh đè nghẹt lấy nàng trên giường.

Nàng ngửa mặt ra phía sau, nhớ lại trọn vẹn một tháng ân ái với Marcos. Vào buổi sáng. Lúc nửa đêm. Những buổi tối khi anh về nhà. Xen lẫn vào những kỷ niệm đó, nàng có những hình ảnh khác về anh với tờ báo buổi sáng để mở trên bàn, tách cà phê trên tay. Hình ảnh anh cạo râu. Hình ảnh anh đang tắm. Với nàng.

Cầm thấy chân mình như nhũn lại, nàng vuốt ve những ngón tay trên quai hàm cạo nhẵn nhụi của anh. “Anh đẹp trai quá mất thôi”, nàng thì thầm. Ánh mắt anh lướt trên mặt nàng, sẫm soi cặp má đỏ bừng của nàng, cái nhìn hùng hục như muốn nói bao điều trong mắt nàng. “Em muốn anh”. Hai bàn tay anh ép chặt hơn, và nàng cảm thấy rõ ràng nỗi thèm khát khổ sở đã cương cứng của anh ép chặt vào khung xương chậu của nàng. Đôi mắt anh nóng bỏng như những ngọn lửa. “Em muốn từng giây từng phút trong mỗi ngày khổ sở và nó lại đang khiến em vật vờ”.

Khi nàng thở dốc, anh buông nàng ra. Một sợi cơ giật giật mạnh phía sau quai hàm khi anh nghiêng chặt răng lại. Anh lắc mạnh đầu. “Chết tiệt”. Phải khó khăn lắm mới đứng vững được trên hai chân trong khi lặng lẽ xoa dịu nỗi đau bị anh cự tuyệt, nàng vẫn nghênh cầm lên đầy tự trọng. “Đây là tất cả những gì em có thể mặc đấy”.

Lạy Chúa, nàng đã trở thành một người đàn bà phóng đãng. Nàng chỉ muốn được chạm, được chạm và được chạm vào anh. Được hôn cho đến khi hơi thở từ bỏ nàng.

Mặt đỏ bừng, nàng kéo mở cánh tủ quần áo bằng gỗ chạm trổ cầu kỳ và bắt đầu lục lọi qua giá để giày.

Marcos đi đi lại lại bên cạnh và lùa một bàn tay qua mái tóc của mình. “Phải bỏ chuỗi ngọc trai đi”. Nàng đứng thẳng người, một bàn tay đưa lên mân mê một hạt ngọc trai lóng lánh trên cổ mình. Cha nàng đã lấy đi tất cả những kỷ niệm vật chất thời thơ ấu của nàng, về mẹ nàng, về cuộc sống họ từng có. Ông đã mang cầm cả chiếc nhẫn đính hôn của mẹ nàng. Đôi khuyên tai ngọc trai đi kèm với chiếc vòng cổ nàng vẫn luôn đeo. Ông đã bán đi cả những món quần áo đẹp đẽ nhất, ngay cả trái tim lồng lánh mà họ đã tặng Virginia khi cô còn là một cô bé.

“Trông nó lạc mốt quá rồi à”.

“Nó không phải là em”.

Anh rút ra một chiếc hộp từ một ngăn kéo, và nàng chớp chớp mắt. Chiếc hộp có màu xanh da trời, với chiếc nơ bằng lụa màu trắng buộc phía trên. Trong khi những ngón tay dài và rám nắng của anh giật đầu sợi nơ và dải băng lấp lánh tung ra trong tay anh, những chữ Tiffany & Co xuất hiện không thể lẫn vào đâu được.

Chỉ trong vài giây, anh đã mở ra một chiếc hộp bọc nhung và giờ chiếc vòng cổ kim cương lớn nhất, sáng chói nhất mà nàng từng nhìn thấy. Nó lấp lánh đến lóa mắt. Vẻ lộng lẫy thuần khiết của nó hoàn toàn khiến hơi thở của nàng, đầu óc nàng, tất cả con người nàng vỡ vụn.

Món đồ trang sức này xứng với Hollywood thời xưa, khi những người phụ nữ diện những bộ váy dạ hội lộng lẫy nhất của mình cùng những đồ trang sức ấn tượng nhất cho buổi đêm. Một mặt dây chuyền lớn hình bầu dục màu xanh treo giữa từng hàng viên kim cương lớn và lấp lánh trông như những bức màn và đăng ten được tạo nên bởi bàn tay nghệ nhân tinh tế mà Virginia từng được nhìn thấy.

“Em... Nó đẹp quá”.

“Nó là của em”.

Nàng lắc đầu. “Em không thể”.

Nhưng anh đã bước lại phía sau nàng và bắt đầu đeo nó quanh cổ nàng. Đôi môi anh nhắm nhắm phía sau vành tai nàng trong khi những ngón tay của anh cài khóa chiếc vòng. Khi đã xong xuôi, anh xoay nàng lại

đối diện với mình. “Em là của anh để anh chiều chuộng mà. Nó là của em. Ngày mai. Tuần sau, tháng sau, năm sau. Nó là của em”.

Đó là một cách để anh tuyên bố rằng anh đang ngủ với nàng. Không ai nhìn thấy nàng mà lại nghi ngờ về điều đó. Tại sao anh lại làm điều đó vào đêm nay? Tại sao nàng lại cho phép chứ?

Nàng cảm thấy một nỗi khát khao ghê gớm được chạm vào anh, thậm chí một thôi thúc còn mãnh liệt hơn là yêu cầu anh ôm nàng, nhưng làm thế chỉ càng khiến những giọt nước mắt của nàng trào ra mà thôi. Nàng không sao hiểu nổi những giọt nước mắt này, hay cảm giác tuyệt vọng là đã thất bại ngay từ trước khi nàng đấu tranh vì anh.

Mắt nàng sụp xuống ngực anh khi nàng cảm thấy một cảm giác nóng bừng đang lan ra trên má mình. Cây thánh giá của anh nằm trên ngực, lấp lánh ánh vàng rực rỡ trên làn da màu đồng hun. Hơi thở của anh thổi tung những sợi tóc trên đỉnh đầu nàng. Sự ấm áp từ cơ thể anh bao bọc lấy nàng.

Hai tay anh ôm lấy cảm nàng, nâng mặt lên sát mặt anh. “Anh còn mua cả cho một bộ khuyên tai và vòng tay nữa”.

Trong khi anh giữ chặt cổ tay nàng bằng những ngón tay dài và rám nắng của mình, nàng nhìn chiếc vòng tay dày bạch kim khít quanh mình. Ôi, lạy Chúa, chẳng trách những cô nàng nhân tình trông lúc nào cũng thật quyến rũ và tươi tắn, khi mà tất cả những người đàn ông của họ đều cung phụng họ đúng như thế này!

“Em không thể”, nàng vẫn kiên quyết. Bởi vì chuyện này cảm giác thật không phải. Quá thân mật. Quá gần gũi. Nó khiến đầu óc nàng quay cuồng với những ý nghĩ mà không - không nên - nghĩ đến. Nàng đang nói dối anh, hoặc ít nhất cũng là giữ kín một điều quan trọng.

Và cảm giác mới kỳ lạ làm sao, sức nặng của những viên kim cương và viên ngọc bích xanh thăm thẳm trên người nàng. Cảm giác như một sợi xích quanh cổ nàng - sợi xích của Marcos trên người nàng. Và con nàng. Cùng tương lai của nàng.

Em là của anh để anh chiều chuộng...

“Anh yêu cầu đấy, Virginia”, anh nghiêng giọng nói, và kéo nàng gần lại để ngắm nhìn. Ngượng ngịu, Virginia sụp ánh mắt xuống và giật giật một lọn tóc buông xõa trên vai nàng. Chiếc váy ôm lấy cơ thể nàng như vòng tay của một người tình, những món đồ trang sức phát ra hàng nghìn tia sáng nhỏ li ti và lần đầu tiên trong đời Virginia cảm thấy mình như một kẻ lừa đảo. Một người phụ nữ khát khao được là một ai đó, bất kỳ ai, mà người đàn ông nàng yêu có thể yêu lại.

“Em không biết phải nói gì nữa”.

Tiếng cười khùng khục của anh đầy vẻ đắc thắng, nhưng đồng thời lại khiến nàng tan chảy hoàn toàn. “Thế thì hãy lại gần đây nào”. Anh kéo nàng lại gần và hôn nàng say đắm làm đầu gối nàng bủn rủn. Nàng phải bấu chặt vào vai anh. Nàng không hề nói bất kỳ điều gì, nhưng trong đầu nàng đang hét lên, “Chúng ta sắp có con!”

“Marcos, em muốn nói chuyện với anh, tối nay”. Anh dấn ch ặt ánh mắt đầy quyền lực của mình lên người nàng, vẻ mặt của anh không thể nào đọc nổi. Dường như anh đã quên về chuyện chiếc váy, và nàng tự hỏi không biết anh có ghen thật không. Marcos không hề được bao quanh bởi cái vẻ thỏa mãn của một người đàn ông đã dành trọn cả đêm ngấu nghiến người tình của mình, mà là với vẻ căng thẳng của một người đang thêm khát nhiều hơn. Cảm giác như không khí đặc quánh lại giữa họ. “Anh đã có những kế hoạch khác cho đêm nay”, anh thừa nhận.

Thậm chí nàng còn không mỉm cười vì câu đó. “Dù sao em vẫn muốn chúng ta nói chuyện”.

Anh nâng niu khuôn mặt nàng, bắt nàng phải đón nhận ánh mắt của anh. “Chuyện gì vậy?” Vẻ lo lắng trong mắt anh, vẻ dịu dàng trong giọng nói của anh, chỉ càng làm cho nàng thêm khát tình yêu của anh một cách mãnh liệt hơn. Nàng không hề muốn thêm khát nó một cách mãnh liệt như thế, không hề muốn cảm thấy cảm giác trống rỗng đang trào lên bên trong mình, để nhận ra rằng nàng thiếu thốn tình yêu của anh ngay trong lúc đứa con của họ đang lớn dần.

Thỏa thuận của họ kết thúc ngay sau khi nàng đi cùng anh tới bữa tiệc của Fintech. Và có lẽ chuyện của họ cũng chấm dứt luôn.

Nàng hít vào một hơi thở run rẩy. “Để sau bữa tiệc đi”.

“Được rồi”, anh nói và mỉm cười. “Thực ra có chuyện này anh cũng đang muốn nói với em”. Bên trong gian s ảnh trang trí cầu kỳ của tòa nhà chọc trời toàn kết cấu kính và thép ngự ngay giữa khu trung tâm tại Đại lộ Michigan, Marcos dắt Virginia qua cơ man nào người là người, gạt đầu với vài người trong đó. “Kia là Gage Keller, ông ta là chuyên gia phát triển. Công ty của ông ta, Syntax, hiện sở hữu một nửa Las Vegas. Người phụ nữ trẻ đi cùng là vợ ông ta.”

“Chắc là vợ thứ hai, em đoán thế?”

Anh cười ngoác miệng. “Vợ thứ sáu thì đúng hơn”.

Anh dẫn nàng đi vòng qua nơi một nhóm đàn ông và phụ nữ đứng gần một đài rượu vang cao phải đến mười mét trông cực kỳ ấn tượng. “Người phụ nữ chết ngập dưới đồng hồ trang sức đằng kia là Irene Hillsborough; bà ta sở hữu bộ sưu tập hoành tráng nhất về nghệ thuật Ấn tượng của Mỹ. Thuộc dòng dõi danh gia vọng tộc, rất đài các”.

“Rất kiêu kỳ nữa chứ?”, Virginia nói thêm khi người phụ nữ ngẩng đầu lên nhìn nàng và ngay lập tức lại liếc nhìn ra chỗ khác.

Một vẻ tán thưởng bùng lên trong mắt anh khi anh cúi xuống nhìn nàng và vuốt ve tay nàng. “Thật là tình tế”.

“Allende”. Một người đàn ông trung niên để râu quai nón mà Marcos vừa giới thiệu với nàng trước đó vài phút - Samuel... gì đó - quay lại vỗ vào lưng anh. “Dạo này không thấy Santos đâu cả. Cái tay hay gây chuyện đó đang âm mưu gì vậy?”

“Tôi sao biết được”, Marcos trả lời với giọng có vẻ chán chường, sau đó bỗng nhiên anh gợi ý, “Lát nữa anh có thể tự hỏi cậu ta nếu cậu ta xuất hiện”. Anh dắt Virginia đi chỗ khác, và một hình ảnh ngay lập tức về Santos - chắc chắn là rất bóng bẩy, và hư hỏng, cực hư hỏng - khiến nàng buột miệng, “Santos cũng đến à?”

“Nếu chỉ là để làm một kẻ phá bình thì đúng đấy”. Anh nói câu đó với vẻ dứt khoát và hiển nhiên đến nỗi mắt nàng mở to vì ngỡ ngàng.

Sau đó anh giục nàng đi vòng lại, và một người phụ nữ với mái tóc bạch kim cùng vẻ sững sờ trên mặt đang hồi hải lên lối tìm đường về phía họ.

“Đó là Phyllis Dyer”, anh nói tiếp, “giám đốc phụ trách quyền góp và...”

“Marcos”, người phụ nữ nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh khi bà hôn anh lên một bên má anh rồi nốt cả bên má còn lại. Giọng bà ta run rẩy vì phấn khích. “Marcos, tôi không biết phải cảm ơn anh thế nào cho đủ vì sự hào phóng của anh. Hôm nay tôi đã nghe tin từ Trung tâm bảo trợ trẻ em Watkinson và tất cả mọi người đều bắn khoăn tại sao năm nay quà Giáng Sinh đến sớm thế. Anh thật là tốt bụng, như mọi khi”.

Marcos trao cho bà ta một cái gạt đầu cộc lốc. Sau đó anh đẩy Virginia lên phía trước. “Cho phép tôi giới thiệu Virginia”. Ôi mắt màu xám dịu dàng của người phụ nữ mở to. “Ôi, tuyệt quá, thật vui khi được gặp cô. Tôi tin rằng đây là lần đầu tiên tôi có vinh dự gặp một trong những cô gái của Marcos”. Quaysang nàng, bà cúi người về phía trước và thì thầm, “Đây là một thứ của quý phải giữ chặt đấy, cưng ạ, nếu cô hiểu ý ta là gì”.

“Ôi, tôi không phải là... thật ra tôi là...” Sau khi nói chuyện thêm vài câu, Phyllis rời đi với cái vỗ đầu khích lệ lên vai Virginia, và Virginia liếc nhìn anh. “Tại sao anh không bảo bà ấy rằng em là trợ lý của anh?”

Kéo bàn tay nàng vào chỗ cánh tay mình gấp lại, anh dắt nàng về phía khung cửa đồ sộ có mái vòm uốn cong dẫn ra sân thượng. Anh vẫn không trả lời nàng. Bước qua một hàng rào mắt cáo trang trí trang nhã, anh dẫn nàng bước qua sân thượng được thắp sáng bởi những chiếc đèn lồng lấp lánh treo khắp xung quanh. Khi anh buông lỏng bàn tay của mình ra khỏi nàng, Virginia bước lên và tìm người lên lan can xi măng dầm

đăm nhìn xuống đài phun nước. Một làn gió nhẹ lay động những cây cảnh bé tí trong các chậu hoa gần đó, không khí lạnh buốt bất chợt khiến nàng nổi da gà.

Một cách vô thức, nàng xoa xoa hai cánh tay lên xuống, vừa lắng nghe tiếng nhạc piano dịu nhẹ xen giữa tiếng người cười nói. Không hiểu sao những nốt nhạc cũng không thể nào át đi tiếng nước róc rách rất khẽ.

Nàng hít vào một hơi thật sâu. “Không phải là anh sắp có bài phát biểu à?” Qua khóe mắt của mình, nàng theo dõi những cử động của anh trong khi anh đặt ly rượu vang của mình lên bề mặt bằng phẳng của một băng ghế đá. “Ừ”. Nàng thở dốc vì cảm giác từ bàn tay anh chạm vào nàng, ấm áp và mạnh mẽ, cuộn lại quanh tay nàng, kéo nàng về phía trước. Trong trạng thái mờ mịt, nàng nhận ra mình đang chậm chậm nhưng chắc chắn đổ về phía anh, bị mê hoặc bởi ánh trăng đang đùa giỡn trên những đường nét thanh tú của anh, cùng cái kéo tay dịu dàng nhưng kiên quyết.

“Anh muốn hai đứa mình khiêu vũ, nhưng anh có cảm giác là em sẽ nói không nếu anh đề nghị em ở trong kia”.

“Khiêu vũ”, nàng nhắc lại như một con vẹt, mê mẩn.

Anh mỉm cười. Về ngưỡng mộ của một người đàn ông ánh lên trong mắt anh khi anh quàng cánh tay qua eo lưng nàng và kéo nàng sát lại gần hơn. “Te ves hermosa, ven aqui”.

Bất kể điều gì Marcos nói với nàng bằng tiếng Tây Ban Nha, Virginia đều không hiểu, nhưng nàng có thể cảm nhận những từ đó vô cùng sâu sắc, như thể anh đang nói với nàng một bí mật mà những bản năng của nàng biết làm thế nào để giải mã.

Cả hai cánh tay ôm kín lấy nàng và cơ thể họ gặp nhau trong một chuyển động đầy nhục cảm, tự động tìm kiếm một nửa của mình. Bao bọc giữa tiếng nhạc phát ra từ cây đàn piano, cảm nhận làn gió nhẹ mơn man trên da thịt bên cạnh đài phun nước, Virginia bất chợt tự hỏi liệu có bao giờ nàng lại được trải nghiệm lại cảm giác này. Tất cả mọi thứ. Những gì anh đã khiến nàng cảm nhận. Cảm giác chấp chới trong nàng khi nàng trở thành tâm điểm duy nhất của đôi mắt đen thăm thẳm kia.

“Marcos”, nàng bắt đầu phản đối.

“Suyt. Một điệu nhảy thôi mà”.

Sự bối rối ngần ngại của nàng chỉ càng khiến anh xiết chặt vòng tay của mình trên người nàng, ép nàng lại gần hơn, thúc giục nàng cạ vào cơ thể cao lớn và cứng cáp của anh trong một điệu nhảy chậm rãi, đầy nhục cảm. Anh lướt một bàn tay dọc theo trên lưng nàng và luồn sâu vào mái tóc, những ngón tay của anh vuốt ve da đầu nàng trong một cử chỉ mát - xa dịu dàng, mê hoặc.

Hai bàn tay anh nhích lên trên lưng nàng, xòe rộng, giữ cơ thể nàng ép chặt vào cơ thể vạm vỡ của mình. Virginia nhớ lại khi họ đã đổ mồ hôi và nóng rực vì khao khát nhau đêm qua. Nàng run rẩy vì ký ức đó trong khi anh xiết chặt vòng tay của mình trên người nàng. Nàng biết, cảm nhận, và ngộ được rằng anh cũng nhớ.

Mí mắt nàng sụp xuống đầy khêu gợi khi anh lướt những khớp đốt ngón tay trên má nàng. Cặp môi anh phớt qua trên miệng nàng và chạm nhẹ vào từng bên. “Anh không thể chờ đến lúc đưa em về nhà cùng anh”.

Một cảm giác không hề giống với bất kỳ cảm giác nào bùng lên trong nàng. Nàng run lấy bầy khuyu gối xuống trong khi nàng cố gắng chống chọi với nó, hoảng sợ trước những gì có thể xảy ra nếu nàng để nó xổ tung ra.

“Đưa em về nhà... như một đứa trẻ đi lạc sao?”, nàng buột miệng. Đây có phải là hội chứng sốt trắng tròn không nhỉ? Vì rối loạn hormone? Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng tình yêu có thể mang lại những cảm giác như thế này. Dữ dội. Choáng ngợp.

Marcos buột ra một tràng cười ngon lành, sáng khoái. “Như một kho báu quý hiếm thì đúng hơn”.

Nàng lướt ngón tay trên khuôn mặt cứng cõi, săn chắc của anh, không dám hy vọng rằng anh có thể...

“Chuyện anh muốn nói với em đêm nay là gì vậy? Anh bảo anh cũng có chuyện muốn nói với em à?”

Nụ cười của anh không biến mất, nhưng một vẻ âu yếm dịu dàng ánh lên trong mắt anh. “Em không đoán được à, chiquita?”

“Anh gợi ý cho em được không?”

Anh gật đầu, và diêm nhiên giải thích, “Đó là chuyện về chúng ta”.

Cách anh ôm nàng thật âu yếm nhưng đầy sở hữu, cách anh đắm đắm nhìn nàng đầy nồng nàn và tôn thờ, kích thích nàng buột miệng. “Chẳng lẽ lại có... chúng ta thật sao?”

Một cảm giác râm ran dội lên dội xuống khắp cơ thể nàng nơi họ chạm vào nhau. Ánh mắt anh thật dịu dàng, nóng bỏng đầy yêu thương khi anh ngửa mặt nàng về phía sau. “Em nói đi”.

Em đang mang thai đứa con của anh. Nàng không thể nói điều đó, nàng cần biết anh định nói điều gì đã. Anh lại vuốt ve má nàng bằng một khớp đốt ngón tay của mình. “Anh biết một người phụ nữ như em muốn gì”, anh dịu dàng nói. “Anh không thể mang lại nó cho em, Virginia, nhưng anh muốn...”. Anh ngừng lời khi họ nghe thấy một tiếng ồn ào bất thành lời.

Ruột gan Virginia rối bời với nỗi khát khao được nghe nốt phần còn lại. Anh đang định nói gì vậy? Trong một khoảnh khắc hoảng hốt, nàng lo sợ rằng anh đã cảm thấy những cảm xúc bất ngờ, hoang mang và mong manh mà nàng đang phải vật lộn và điều đó càng khiến nàng quyết tâm che giấu chúng hơn.

Sau đó nàng nghe thấy những tiếng bước chân vang lên của một người đang đi đến. Virginia run rẩy khi Marcos thả nàng ra, tìm nàng quẩn lại khi nàng nhận ra Marissa. Mái tóc đỏ như suối ra sau lưng, và nụ cười của cô ta trông thật khiêu khích. Đột nhiên Virginia cảm thấy thật nhỏ bé và thật bối rối.

Hướng về phía Marcos, với vẻ hài hước đầy tinh quái, Marissa chìa cánh tay ra như thể anh vừa mời cô ta nhảy, và thề thốt một cách xảo quyệt, “Tôi hy vọng tôi đang phá vỡ chuyện gì đó”.

Tình cảnh không hay rồi. Tình cảnh cực kỳ không hay. Marcos không thể đưa ra lời đề nghị của mình với Virginia ở đây được. Diablos - đầu óc anh để ở đâu không biết nữa? Ở Allende chắc? Không, thậm chí nó cũng không ở đó, và Marcos choáng váng vì phát hiện này.

Ở đâu đó trong tháng vừa qua... ở đâu đó giữa một cơn đau đầu, khi Virginia vuốt ngược mái tóc anh ra sau trán và “biết điều chính xác phải làm để chăm sóc cơn đau đầu đó” cho anh... ở đâu đó giữa một buổi sáng nay và một buổi sáng khác, khi họ thưởng thức cà phê trong im lặng... ở đâu đó giữa những tấm ga trải giường, khi anh lạc lối bên trong nàng theo một cách mà anh chưa bao giờ nghĩ có thể xảy ra đối với con người... ở đâu đó giữa một trong hàng triệu kiểu mỉm cười của nàng... ở đâu đó giữa một lần trao đổi tài liệu... có điều gì đó đã xảy ra.

Marcos đã lơ là mất cảnh giác. Anh đã tự cho phép mình tin tưởng một người phụ nữ, hoàn toàn và toàn diện, mặc dù anh từng thề anh sẽ không bao giờ tin bất kỳ con người nào khác. Anh đã cho phép nàng lọc tâm trí của anh, những suy nghĩ của anh, đến mức mà những mục tiêu của anh đã dịch chuyển... dịch chuyển và dịch chuyển cho đến khi anh không còn biết rằng chúng là của anh hay của nàng nữa.

“Em cần sự giúp đỡ của anh”. Những lời nhẹ nhàng, van vãn của Marissa vang lên trên sân thượng, tuy nhiên ánh mắt của anh vẫn dõi theo thân hình quyến rũ của Virginia trong khi nàng lướt quay trở lại căn phòng đông đúc. Anh đã nhận thấy sự khó chịu trong đôi mắt màu xanh ngọc bích của nàng khi nàng bước đi, nhìn thấy nàng vật lộn để kiểm soát tâm trạng tức giận của mình. Nàng là một người tò mò, Virginia của anh. Không nghi ngờ gì về việc nàng khát khao được biết anh đang định nói gì. Anh tự mỉm cười với mình trong khi nàng lặng lẽ bước đi khỏi anh, vào trong phòng, với dáng điệu kiêu kỳ như một nữ hoàng.

Nàng đang mặc trên người chiếc váy trắng tuyền nhất, hấp dẫn nhất và khuêu gợi nhất mà anh từng nhìn thấy, và anh đang khát khao đến chết được cởi nó ra khỏi cơ thể nàng.

“Chúng ta có nên vào trong nói chuyện không?”, anh nói cộc lốc, hướng sự chú ý của mình trở lại Marissa, người cũng đang chăm chú nhìn anh với vẻ dò xét. “Tất nhiên”. Anh dẫn cô ta vào bên trong không gian được trang hoàng lộng lẫy. Một dàn nhạc giao hưởng đang biểu diễn. Từng đôi khiêu vũ nhịp nhàng với những giai điệu trầm bổng. Giữa những chiếc bàn tròn, mọi người như hòa lẫn vào nhau.

Hướng về phía căn phòng họp ở cái phía nam của sảnh lớn, họ băng ngang qua căn phòng. Anh chào hỏi vài người quen, gật đầu với thêm vài người nữa trong khi mắt vẫn chăm chú dõi theo Virginia. Tóc nàng xõa xuống che phủ một phần khuôn mặt. Thân hình nàng thật mềm mại nữ tính và thanh tú, như thân hình một con búp bê.

Nhìn thấy nét mặt u sầu của nàng, anh cảm thấy một cơn đau nhói chậm chạp, rần rật lan ra trong mình, và trái ngược với hầu hết những cơn đau nàng đã gây ra cho anh, cơn đau này hoàn toàn chẳng liên quan gì đến nỗi khát khao về mặt thể xác.

Khi anh kiểm soát được Allende, anh có thể chinh đồn lại nó và anh cũng có thể chinh đồn được cả cha nàng cùng với nó. Anh có thể mang lại cho nàng cảm giác an toàn, thanh bình và tự hào.

Nỗi khát khao được mang lại điều đó cho nàng làm anh choáng váng đến tận sâu tâm khảm bên trong. Ấy thế mà trước kia Virginia Hollis từng là một thứ gì đó chỉ để ngắm nhìn chứ không thể động đến trong văn phòng của anh, một nàng Mona Lisa sau khung kính, giờ thì đối với anh nàng còn thật hơn cả chính nhịp đập của trái tim anh. Nàng hoàn toàn là máu, là xương thịt. Nàng là một người đàn bà.

Cảm giác mê mẩn dữ dội của anh đối với nàng, vốn được giữ chặt bằng xiềng xích, đã xổ ra khỏi tầm kiểm soát vào cái khoảnh khắc anh đặt môi mình lên môi nàng, hoặc có lẽ là vào cái khoảnh khắc nàng gọi cho anh và Marcos đã nhận ra, từ trong tâm khảm của mình, rằng anh sẽ có được nàng.

Và ngay lúc này đây, những cảm xúc trong anh càng lúc càng trở nên dữ dội và không thể nào kiểm soát nổi. Chúng lồng lộn dưới những lớp cơ bắp của anh. Anh chỉ muốn ngay lập tức băng qua căn phòng kia và cuốn nàng vào vòng tay của mình.

Với một nỗ lực to lớn, anh dứt mắt của mình ra khỏi Virginia, cố gắng làm dịu lại nhịp đập thành thịch của trái tim mình. Một người đàn ông cao lớn khác thường, vạm vỡ và ngăm đen, với một nụ cười từng khét tiếng làm tan vỡ không biết bao nhiêu trái tim phụ nữ, chợt khiến anh chú ý.

Santos Allende là người duy nhất trên thế giới không đeo cà vạt tới dự một sự kiện trọng đại yêu cầu phải có cà vạt đen. Trong lúc khệnh khạng bước lại, gã trai vừa nhướng mày một cách đầy mỉa mai vừa nâng ly rượu vang của mình làm ra vẻ đang nâng cốc một cách rất kịch. “Anh trai”.

Marcos gật đầu chào, uống cạn ly của mình, và giới thiệu Marissa và Santos mặc dù họ chẳng cần gì đến những lời giới thiệu. Cả hai đều căm thù nhau.

“Vụ khách sạn làm ăn sao rồi?”, Marcos hỏi gã với vẻ hoàn toàn không có gì quan tâm thực sự.

“Phát đạt, tất nhiên”. Mặc dù Santos là người vô trách nhiệm và hoang tàng, Marcos hoàn toàn không có gì là ghét bỏ người em trai của mình, thậm chí nhiều lúc còn khoái chí với những chiến tích và trò hề của gã. Chỉ có điều đêm nay anh không có tâm trạng dành cho Santos. Hay bất kỳ ai khác.

Quá ranh ma so với mức cần thiết, Santos cười khùng khục bên cạnh anh. “Vây đấy. Kia là hàng của nhà đấy à?”, Santos nâng ly của gã về hướng Virginia, và Marcos lại trân trối ngắm nhìn nàng. Ngực anh có cảm giác nặng trĩu và bụng anh thắt lại.

“Của anh đấy”, anh xác nhận.

“Em hiểu”, Santos mỉm cười và thọc một tay vào túi quần của mình. “Người tình hay hôn thê?”

“Người tình”, anh gay gắt.

Nhưng tâm trí anh gào lên phản đối cả hai từ đó.

Liệu nàng có đồng ý với đề nghị của anh về việc làm người tình của anh? Sống cùng anh, ở bên anh? Nàng đã làm thế giới của anh đảo lộn từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, trong vòng một tháng. Anh thèm khát nàng từng giây phút trong ngày - không chỉ là vấn đề thể xác. Tiếng cười của nàng làm bật ra tiếng cười của anh, những nụ cười của nàng khiến anh cũng phải mỉm cười. Anh bị... anh cũng không hiểu thế nào nữa. Mê muội. Bỏ bùa. Chiếm giữ.

Bởi nàng.

“Như thế có nghĩa cô ta là người tình đầu tiên của anh đấy, anh trai nhỉ?”, em trai của anh nói. “Không vị hôn thê nào khác sau Marissa đây”.

Marissa vụt chuyển sự chú ý của cô quay lại Marcos. “Ý anh cô ta chỉ là chuyện chơi bời? Bạn gái của anh ấy?”

Anh đặt ly xuống chiếc bàn bên cạnh, đánh chát một tiếng. “Nếu em không muốn anh bỏ mặc em trong tù lần sau em vào đó, đừng có lảm chuyện nữa, em trai”. Và với Marissa, cùng một cái quắc mắt cảnh cáo cô ta về tất cả những mối nguy hiểm, “Tôi nghĩ rằng chúng ta chơi đùa với nhau lâu thế đủ rồi. Tôi không có tâm trạng kéo dài thêm bất kỳ chút nào nữa. Cô có thứ mà tôi cần. Những cổ phần từng thuộc về cha tôi - tôi muốn có một con số và tôi muốn nó ngay bây giờ”.

9. Chương 9

Nàng vẫn luôn là người tình của anh, đã như thế này suốt bao năm qua... Người tình cũ đang đòi hỏi nàng bị sa thải... ganh đua... Allende...

Allende và Galvez...

Thoạt đầu thật dễ dàng khi giả vờ rằng nàng không hề nghe được những mẩu rời rạc của cuộc trò chuyện chóng mặt này. Nhưng sau khi nàng đã nghe nó hết lần này đến lần khác thì việc phớt lờ là điều hoàn toàn không thể.

Thật đau đớn khi phải mỉm cười và giả vờ rằng nàng không nghe thấy tất cả những lời đó. Nhưng chẳng phải chính anh đã dạy nàng phải giả vờ như không còn gì? Và nàng đang làm rất tốt. Cả buổi tối nàng đã tự tán dương mình vì nhớ tên mọi người và tham gia vào câu chuyện của họ. Và nàng vẫn tươi cười.

Nhưng khi những lời thì thầm trở nên quá đáng, nàng dứt mình ra khỏi một nhóm phụ nữ và lững thững bước quanh những chiếc bàn với ý định lẩn tránh, đi tìm bà Fuller, Lindsay, những khuôn mặt thân thiện. Nhưng ngay cả họ dường như cũng đang vướng vào màn “buông chuyện” nóng hổi nhất.

Nàng dừng lại giữa chừng và cau mày với một thanh niên bước đến. Gã cao phải đến hơn một mét chín mươi, dong dong những cơ bắp. Gã bước đi với vẻ quyền ũ trẻ nãi, lưỡi nhác, nụ cười toát ra sức hút mãnh liệt. Mái tóc đen bóng loáng được chải lật ra sau tai, khuôn mặt rắn rỏi của gã bùng lên vẻ thích thú khi gã đứng lại trước mặt nàng và cúi người chào rất kịch.

“Allende. Santos Allende”.

Gã nói như cách điệp viên 007 vẫn nói, “Bond, James Bond”, và nó khiến nàng mỉm cười. Vậy ra đây là Santos bất trị.

“Virginia Hollis”.

Bước xích lại gần nàng, gã ra hiệu với một cái nghiêng đầu, một ly rượu vang đỏ cầm trễ nãi trên tay. “Gã con hoang đang nhìn cô là anh trai tôi đấy”.

“Vâng, tôi là trợ lý của ông ấy. Anh và tôi đã nói chuyện qua điện thoại”. Santos có dáng vẻ của một người mẫu trang giữa, kiểu người mẫu quảng cáo đồ lót hoặc những bộ vest cực kỳ đắt tiền như Hugo Boss, trong khi Marcos có vẻ bề ngoài tội lỗi.

Như đang đọc được suy nghĩ của nàng, gã nhếch mép cười, rồi nói thêm. “Anh ấy không nhắc gì đến chuyện đó”.

“Anh ấy nhắc đến tôi à?”

Ánh mắt nàng quay phắt lại phía Marcos; dường như họ không thể nào kiềm chế nổi mình. Lúc nào nàng cũng nhận ra nàng đang dõi theo anh. Anh đang len lỏi về phía sảnh chính cùng với Marissa. Khi Marcos nghiêng đầu về phía nàng, bụng Virginia quặn lại vì ghen và một nỗi tức giận bất ngờ, không báo trước.

Anh ngoảnh lại liếc nhìn qua vai mình và khi ánh mắt của họ xô vào nhau, một cảm giác hoang dại lạ lùng trỗi dậy trong nàng. Vẻ mặt anh kín như bưng trong khi bộ vest tuxedo của anh vẫn ngay ngắn hoàn hảo; chỉ có ngọn lửa kỳ lạ bùng lên trong ánh mắt là nói lên cơn xáo trộn bên trong anh. Và trong thâm tâm nàng, Virginia cũng đang như gào lên với anh. Tất cả mọi người đều biết! Tất cả mọi người đều biết em là đứa ngốc ngếch... ngu xuẩn...

Không. Đó là lỗi của nàng, đầu phải của anh. Nàng đã thèm khát anh, và nàng đã đánh bả c lần đầu tiên trong sự tồn tại của mình trên đời này. Nàng đã được biết mùi hương, cảm giác của mái tóc anh, những âm thanh anh buột ra khi anh ở trong cơn mê đắm cùng nàng.

Nàng biết miệng anh, cùng những lời thì thầm, biết rằng anh chỉ ngủ rất ít nhưng vẫn luôn ở trên giường bên cạnh nàng, ngắm nhìn nàng.

Nàng biết anh thích gói đầu vào giữa bầu ngực của nàng, biết anh bật ra một tiếng rên đầy khích lệ khi nàng vuốt tóc anh.

Nhưng nàng không biết phải làm thế nào để người đàn ông này yêu thương nàng. Người đàn ông với tất cả những điều bí mật này, tất cả những chiếc khóa và chốt quanh trái tim anh.

Anh muốn có Allende. Để phá hủy nó. Anh muốn có nàng. Để cùng đùa giỡn. Nàng chỉ là đồ chơi của anh. Một thứ để tiêu khiển giết thời gian. Đã từng có thời chỉ ngần đó thôi cũng đủ khiến nàng phải ngây ngất. Nhưng giờ thì nàng muốn nhiều hơn thế từ anh, giờ thì nàng lại nghĩ rằng chẳng có kho báu nào trên thế gian này lớn hơn là được anh yêu.

“Vậy là chuyện yêu đương này diễn ra trước khi anh ấy thuê cô hay sau khi?” Santos buông ra câu hỏi của gã một cách tỉnh bơ và với vẻ tỉnh quái trong ánh mắt đến nỗi Virginia chỉ còn biết trợn tròn mắt.

Gã cười nhún vai. “Tôi xin lỗi, chỉ là tôi tò mò quá thôi. Tôi phải biết bằng được mới xong”.

Hai má nóng rực vì xấu hổ, Virginia cúi đầu xuống và cố gắng lẩn đi chỗ khác. “Cho phép tôi”.

Bằng một cử động lạnh lẽo và uyển chuyển, Santos bước chắn trước lối đi của nàng và túm lấy khuỷu tay nàng. “Marissa muốn anh ấy, cô có nhận ra điều đó không?” Nàng lùi lại, dứt cánh tay mình ra khỏi tay gã, căm ghét cái điều đã thể hiện quá rõ ràng, quá hiển nhiên trên mặt nàng lúc này. “Tôi không hiểu tại sao anh lại nghĩ rằng tôi sẽ bận tâm”.

Nhưng cặp môi đang nhếch lên của gã đang hướng về phía nàng một cách đầy tình quái. “Cô ta đề nghị một thứ mà anh trai tôi thèm khát. Cô có gì để đưa ra nhỉ?”

Nàng cau mày. “Tôi đâu biết đây là một cuộc chạy đua...”

“Thì đâu có phải”. Gã nâng cằm nàng lên, đôi mắt xanh lét đỏ nhảy múa đầy giễu cợt. “Vì tôi nghĩ cô đã có anh ấy rồi”. Trong khi nàng còn đang do dự, gã đã ghé xuống thì thầm vào tai nàng, rót mật vào câu nói của mình bằng những từ mà nàng nhận ra nàng không sao có thể cưỡng lại nổi.

“Anh trai tôi rất chung tình, và nếu như cô đã đánh cắp được trái tim của anh ấy... cả mười công ty cũng không thể quan trọng hơn thế”.

Nhưng Virginia biết có một công ty, một người phụ nữ làm được điều đó - khi nàng nghe những thông tin được công bố về sau trong buổi tối hôm đó rằng Fintech sẽ tiếp quản Allende.

Họ trở về căn hộ sang trọng trong sự im lặng ngọt ngào, gương gạo. Marcos dường như đang đắm chìm trong những suy nghĩ của anh, còn Virginia thì đắm chìm trong những suy nghĩ của nàng.

Nàng mất vẻ vụn vặt có mười phút, trong khi anh gọi điện cho Jack và các luật sư của mình, để gói ghém những món đồ mà nàng đã có lần, vô tình hay hữu ý, để lại căn hộ của anh.

Nàng đã trở nên bình tĩnh hơn. Ngồi bất động hoàn toàn ở một góc bé xíu của chiếc giường, và dăm dăm nhìn ra ngưỡng cửa, hồi hộp chờ đợi anh bước vào bất kỳ lúc nào. Nhưng vẫn bình tĩnh hơn.

Mặc dù nàng không biết cảm giác nôn nao bên trong nàng lúc này là do tình trạng mang thai hay vì thực tế nàng sẽ không ngủ cùng Marcos lần đầu tiên trong hơn một tháng qua.

Đơn giản là nàng không thể tiếp tục chuyện này thêm một chút nào nữa. Mỗi từ nhỏ bé mà nàng nghe được tối này cảm giác như một ngọn roi quất trên lưng nàng; nàng không thể tin được rằng những đồng nghiệp của nàng lại có thể xì xầm như vậy về nàng. Và rồi Marcos... tặng cho nàng một chiếc vòng cổ, chứ không phải tình yêu của anh. Chuyện anh nói với em trai anh rằng nàng chỉ là... chỉ là...

Không. Nàng nhất định không chịu tin anh lại có thể nói về nàng một cách sượng như vậy. Nhưng sự thật dù có đau đớn đến đâu đi nữa cũng vẫn là sự thật. Virginia là trợ lý của anh - một trong ba người - và nàng đang ngủ với sếp của mình. Chẳng có gì quan trọng nếu như nàng đã dành cả những khoảng khắc đẹp nhất đời mình bên anh. Chẳng có gì quan trọng với tất cả sức mạnh và tâm hồn mình. Cũng chẳng có gì quan trọng khi mà trước kia nàng đã yêu anh và đến lúc này vẫn còn yêu.

Nàng đang ngủ với sếp của mình, và nàng sẽ không bao giờ còn được tôn trọng nếu như nàng tiếp tục. Nàng cũng sẽ không bao giờ tôn trọng bản thân mình. Giá như nàng có thể gạt sự quyết tâm của mình sang một bên và tận hưởng một đêm cuối cùng bên anh. Đêm cuối cùng với người đàn ông mà nàng đã yêu, cha của đứa con nàng đang mang trong mình.

Hít một hơi lấy lại sức lực, nàng rời khỏi phòng ngủ và đi tìm anh. Nàng đã nghe thấy anh trong phòng làm việc của mình, oang oang ra lệnh cho Jack qua điện thoại, thậm chí còn cười đùa với bạn anh - anh không hề che giấu niềm sung sướng của mình về hợp đồng vừa giành được.

Cánh cửa phòng làm việc hơi mở hé, và nàng khẽ khàng lách người vào. Anh ngồi sau bàn làm việc ở phía bên kia căn phòng. Nhìn anh thật kỳ lạ sau chiếc máy tính của mình, chăm chú, ánh sáng màn hình hắt ra những hình thù ám ảnh trên mặt anh. Bụng nàng quặn lại vì khao khát.

“Marcos, em có thể nói chuyện với anh được không?” Anh gi ật mình, ngẩng đầu lên. Hơi thở của nàng khựng lại trước vẻ đẹp chói ngợp tỏa ra từ đôi mắt đen trong trẻo của anh, tìm nàng như nhay bật ra với một niềm hân hoan. Nhưng anh vẫn lặng thinh. Nàng bắt đầu cảm thấy hoảng sợ. Có nỗi thèm muốn khát khao trong những cầu mắt kia, và nàng vội túm vào đó với tất cả sức mạnh của mình trước khi anh rút ánh mắt trở lại màn hình máy tính. “Anh đang rất bận, Virginia.”

Nàng mân mê g ấu vấy của mình, bối rối không biết phải tiếp tục như thế nào. Nàng cố tỏ ra thật tự nhiên. “Marcos, em cứ tưởng chúng ta có thể bàn bạc... một chuyện. Em không thể ở lại qua đêm và em thực sự có cảm giác đây là chuyện quan trọng...”

“Chúa ơi, chúng ta phải làm ngay lúc này mới được sao chứ?” Hai bàn tay anh dừng lại trên bàn phím, sau đó anh gục mặt xuống và dụi mắt bằng hai cườm tay của mình. “Anh xin lỗi. Được rồi. Ok. Chuyện gì vậy, Virginia?”

Mắt nàng mở to sững sờ vì vẻ hạ cố trong giọng nói của anh. Ý nghĩ anh luôn đặt Allende cùng công việc của mình lên trên nàng làm nàng cảm thấy thất lại đau đớn. Nàng đã quên mất rằng nàng chỉ là món đồ chơi của anh. Nếu nàng để ra được tiền, có khi bây giờ anh sẽ dành cho nàng năm phút cũng nên? “Chúng ta đang định nói về... chuyện của chúng ta”. Giọng nàng run rẩy với nỗi gấp gáp. “Tại bữa tiệc, anh đã nói là muốn nói chuyện gì đó”.

Anh ng ẩ người ra phía sau, vẻ mặt không để lộ chút bóng dáng cảm xúc nào, không một chút dấu vết về những gì đang diễn ra trong tâm trí anh. “Chúng ta không thể chờ một hôm được à? Hừm?”

“Không, Marcos, không thể được”. Anh ngồi lên thẳng hơn, đan hai bàn tay vào nhau, và sự im lặng có cảm giác như là mãi mãi. Sự bình thản của anh làm nàng hoang mang. Anh quá điềm tĩnh, quá tự chủ, trong khi ánh mắt anh trông thật... bao dung.

“Chuyện em muốn nói với anh là gì vậy?”, cuối cùng anh hỏi. Bỗng nhiên nàng có cảm giác mình giống như cậu bé Oliver Twist đang nài nỉ, “Làm ơn, thưa ông, con muốn xin một ít”. Và nàng cảm ghét anh đã làm cho nàng cảm thấy như thế.

Giọng nàng đứt đoạn và nàng nuốt ực một cái để nỗ lực lấy lại giọng. “Nghe này, em biết chúng ta đã thỏa thuận như thế nào”, nàng bắt đầu. “Và... có lẽ đã có thời điểm mọi chuyện rất tốt đẹp. Nhưng mọi chuyện luôn thay đổi, phải vậy không?”

Anh g ật đầu, cả khuôn mặt anh, nụ cười của anh, trông thật bao dung, khích lệ. Nàng hít vào một hơi, cố gắng không mất bình tĩnh.

“Marissa, Marcos”.

“Marissa thì làm sao?” Đôi mắt anh mới đen và dữ dội biết bao! Nàng cảm giác như thể chúng sẽ đốt cháy những lỗ xuyên qua người nàng. Li ệu những lời đồn đại có đúng không? Nàng tự hỏi. Có phải cô ta đã

buộc anh vào một cuộc hôn nhân mặc cả vì chỉ như thế anh mới lại được sở hữu Allende? “Anh đã từng yêu Marissa. Bây giờ anh còn yêu cô ấy không?”

Một tiếng rít bức bối bật ta khỏi cổ họng và anh giơ cả hai tay lên đầu. “Anh sẽ không bàn đến Marissa lúc này, sao lại vào đúng lúc này chứ, vì Chúa!”, anh gầm lên.

Nhưng Virginia nhất định không buông. “Em nghĩ nhảy từ giường này sang giường khác thì thật là trâng tráo, anh có nghĩ vậy không?”

Cặp lông mày của anh nhíu sát lại ngang phía trên mắt, và anh gật đầu. “Cực kỳ là khác”.

Trước nỗi khiếp đảm của chính mình, nàng bắt đầu lời nỗi sợ hãi của mình ra khỏi chiếc hộp nhỏ và giơ chúng ra cho anh xem. “Cô ấy từng làm tổn thương anh, và có lẽ anh muốn sử dụng em để làm tổn thương lại cô ấy...” Anh còn muốn Virginia vì lý do nào khác được nữa? Nàng không khôn ngoan đến thế, không đặc biệt đến thế, và cũng không xinh đẹp đến thế!

Nàng đưa tay lên cổ bẹn lấy một tiếng thổn thức nhưng không thể. Thế rồi nước mắt bắt đầu chảy giàn giụa trên má nàng. Với một tiếng rủa lầm bầm, anh đứng lên và đi vòng qua bàn làm việc bước về phía nàng. Nàng cố gắng lẩn tránh cái ôm của anh và lưng nàng va vào tường khi nàng cố tìm cách trốn thoát.

Anh cúi xuống nhìn nàng, lau nước mắt cho nàng bằng ngón tay cái của mình. “Đừng khóc chứ. Tại sao em lại khóc?” Về lo lắng thật sự trong giọng anh, sự dịu dàng đến tan nát cõi lòng khi anh nâng niu khuôn mặt nàng chỉ càng khiến nàng nức nở dữ dội hơn. “Ôi, lạy Chúa”, nàng thổn thức, vừa giận dữ quệt những giọt nước mắt chảy tràn trên mặt nàng.

Khi anh cất tiếng, dường như anh còn khổ sở hơn chính nàng. “Đừng khóc, xin em đừng khóc, amor”. Anh hôn lên má nàng. Lên mi mắt. Lên trán. Lên mũi nàng. Khi môi anh lướt nhẹ qua môi nàng, nàng hít vội vào một hơi trong nỗi sợ hãi. Anh hé môi trùm lên môi nàng, nhẹ nhàng thăm dò nàng với cái lưỡi của mình, và nói với giọng ẩn chứa đầy sự nguy hiểm, “Xin em hãy cho anh mười phút và anh sẽ hoàn toàn là của em. Xin hãy để anh...”

Khi anh hôn hờ hững phủ lấy miệng nàng, nàng hé nó ra để đón nhận cái lưỡi ẩm ướt của anh thọc sâu vào, dâng hiến tất cả những gì anh không hề yêu cầu và còn hơn thế nữa. Nụ hôn của anh thật nóng bỏng và thêm khát, một cảm giác khiến nàng cảm thấy thật hưng phấn và mạnh mẽ, đồng thời lại mong manh biết bao trước anh. Có thể anh chỉ đang cảm thấy thương hại và làm cho nàng xúc lại được chút tự chủ của mình. Nàng dùng một tay đẩy vào cổ tay anh và tay còn lại để lau nước mắt. “Em không sao”.

“Em đang ghen”. Anh chế nhạo lấy môi nàng bằng cặp môi ấm áp của mình, không quên day nhẹ phần thịt căng mềm trong khi vẫn tiếp tục nói. “Được rồi, hãy nói với anh là em ghen đi”.

Nàng lắc đầu, không còn tự tin vào tiếng nói của chính mình. “Anh đã ghen khi em nhảy với Santos”, anh hậm hực, “ghen đến phát điên rồi. Phát điên. Phát rồi”. Rằng anh đang rút nhẹ vành tai nàng, và anh đang phát ra những âm thanh khe khẽ đầu khoát cảm khi hai tay lúng lúng lên xuống hai bên người nàng, lần theo những đường cong trên cơ thể nàng, vuốt ve nàng.

Nàng lướt nhẹ miệng mình qua mái tóc của anh và khẽ khàng nói, “Em không thể làm thế này thêm được nữa, Marcos”.

Anh chết lặng người trong một khoảnh khắc choáng váng. với một cử chỉ nhanh đến chóng mặt, anh nhấc bổng nàng lên và ấn lưng nàng vào tường, túm chặt lấy hai vai nàng. “Đây là ý tưởng của em nhằm thu hút sự chú ý của anh à?”

Trái tim nàng đập dồn như sấm trong tai nàng. “Em không thể tiếp tục thế này thêm được nữa. Em muốn nhiều hơn”. Một người cha cho đức con của chúng ta. Một người đàn ông sẽ luôn ở bên em. Một người biết quan tâm.

Một thoáng giật giật gần như không thể nào nhận ra trên khóe mắt bên phải của anh là nàng chú ý. Dường như đó là tất cả những gì chuyển động. Cái đó và ngực anh. Cùng bộ ngực đang hỗn hển của nàng. Cả hai đều đang thở dốc chuyển động phập phồng của một mạch máu ở phía cuối cổ họng anh hòa nhịp với nhịp tim hoảng loạn của nàng. “Cái nhiều hơn mà em muốn ấy là gì vậy?” Giọng anh khản đặc, nghe như một lời van vãn hơn là một câu hỏi.

Nàng túm chặt lấy cái gáy lực lưỡng của anh và buột ra một âm thanh có vẻ tức giận hơn là quyến rũ. “Nhiều hơn! Đơn giản là hơn thế, quý tha ma bắt anh đi, và nếu anh không đoán được thì đó không phải chuyện tiền của anh và em sẽ không nói toẹt ra cho anh biết đâu”.

Anh trừng trừng nhìn nàng như thể những gì nàng vừa nói là thảm họa tồi tệ nhất từng xảy ra. Sau đó anh lau bầu điều gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha và lững thững bỏ đi, hai tay vò mái tóc. “Em chọn nhầm thời điểm để chia sẻ danh sách ước mơ của mình với anh rồi, amor”.

“Đó đâu phải là một danh sách dài”, nàng đáp lại, với vẻ ủ rũ. Nàng cảm thấy bị cướp đi những nụ hôn của anh, cùng ánh mắt, cảm giác ấm áp mà anh truyền cho nàng. Bất giác nàng quàng tay tự ôm chặt lấy mình. “Chúng ta đã thống nhất là sẽ nói chuyện, và em nghĩ đã đến lúc làm điều đó”.

“Sau nửa đêm sao? Đúng lúc anh đang dở dang hoàn thành hợp đồng của cả đời mình?”

“Em xin lỗi về thời điểm”, nàng thừa nhận. Nàng khó nhọc nuốt khan vì lý do đó, chờ đợi anh nói với nàng một điều. Anh không nói gì. Lưng anh vẫn cứng đờ khi anh dừng lại bên cửa sổ. Hơi thở của anh là một âm thanh đáng sợ trong căn phòng - hỗn hển, và phì phò đến nỗi nàng nghĩ anh có thể là một con thú cũng nên.

Nhưng không, anh không phải là một con thú.

Anh là một người đàn ông.

Một người đàn ông đã lạnh lùng, tàn nhẫn tách biệt những cảm xúc của mình với thế giới. Nàng không biết làm thế nào để chạm tới người đàn ông này, nhưng mỗi nguyên tử và mỗi tế bào trong nàng gào thét thúc giục nàng cố thử.

Nhưng rồi anh lên tiếng. “Virginia”. Có một lời cảnh báo trong cái từ đó; nó rung bần bật với một nỗi đe dọa ngầm ngầm. Có vẻ bức bối trong ánh mắt anh, cùng sự dứt khoát, và mắt anh tối sầm vì ham muốn. “Hãy cho anh mười phút. Đó là tất cả những gì anh đòi hỏi. Mười phút để anh làm nốt việc này và sau đó em sẽ nhận được màn tơ bởi khói lửa hàng đêm của mình”.

Những lời anh nói như xô ầm vào trong nàng, trong đó có những từ làm bùng lên trong nàng cảm giác bị sỉ nhục bề bồng. Màn tơ bởi khói lửa!

Người nàng bắt đầu run bần bật. Một làn sương lạnh buốt như vừa thấm tận xương tủy nàng.

Đi vòng qua nàng, anh thả phịch người trở lại ghế, tiếp tục dán mắt vào chiếc máy tính của mình, và bắt đầu viết.

“Tơ bởi khói lửa”, nàng thốt lên.

Anh đặt cây bút xuống, và đón lấy ánh mắt của nàng. Người đàn ông cảm lạnh như giấy gián tường. Nàng phác một cử chỉ bằng những ngón tay run rẩy. “Nói để anh biết”. Nàng chỉ muốn ném thẳng guốc của mình vào mặt anh, muốn bầm nát từng tờ giấy mà nàng đã xếp gọn gàng ngăn nắp trên bàn làm việc của anh. Nhưng nàng chỉ nhắm nghiền mắt lại trong một khoảng khắc thoáng qua. “Em không cần một màn tơ bởi khói lửa!”.

Đã nhiều lần, Virginia hình dung ra cảnh họ sẽ chia tay như thế nào. Ngay cả trong những cơn ác mộng của mình nàng cũng chưa bao giờ hình dung ra cảnh này.

Nàng không thể chịu nổi phải ở trong cùng một căn phòng với anh, không dám ngẩng lên nhìn nét mặt của anh nữa. Choáng váng vì những lời anh nói ra không một chút ân hận, nàng cố nuốt vào trong những từ chỉ đang chực buột ra, những lời đau đớn mà nàng biết rồi nàng sẽ phải hối hận vì nói ra, rằng nàng hối tiếc vì đã gặp anh, hối hận vì đã yêu anh, hối hận vì đã để anh làm cho nàng có mang. Nàng trừng trừng nhìn lên đỉnh mái tóc đen bóng của anh, và không thể thốt ra được. Thay vào đó nàng nói, “Tạm biệt, Marcos”.

Và Marcos... không nói gì cả.

Không tạm biệt. Không chiquita. Không amor.

Nhưng khi nàng đứng chờ bên thang máy, nắm chặt lấy tay cầm chiếc vali của mình như thể đó là tất cả những gì đang giữ cho nàng khỏi tan ra thành từng mảnh, một tiếng gầm hoàn toàn không giống còi bắt

kỳ âm thanh nào khác vọng ra từ phòng làm việc của anh. Tiếp sau đó là một tiếng rầm đĩnh tai nhức óc. Đồng hồ chỉ 1:33 phút sáng.

Anh đã có điều anh muốn, Marcos tự bảo mình đến cả lần thứ một trăm. Chẳng phải vậy sao? Vậy mà cảm giác hài lòng, cảm giác chiến thắng, vẫn ở quá xa tầm với. Có lẽ bởi vì điều anh thực sự muốn là một thứ khác. Một người khác.

Áp lực đã rời khỏi ngực anh - các luật sư đang hoàn thiện nốt hợp đồng. Allende với giá vài trăm triệu đô. Giờ thì Marcos đã sở hữu tất cả mọi cổ phần trong công ty, đã giành lại được từng tí gạch và từng chiếc xe tải mà Marissa đã lấy đi của anh.

Cũng chẳng mất gì nhiều để buộc cô ta phải chấp nhận theo ý muốn của anh; người đàn bà chẳng có gì để mà mặc cả. Marissa buộc phải bán nếu không cô ta sẽ bị phá sản. Cô ta không còn sức hấp dẫn gì với anh nữa, như cô ta từng nghĩ, không một chút quyến rũ. Sau khi thêm vài lời tàn nhẫn nữa từ anh và thêm vài giọt nước mắt từ cô ta, cuối cùng thì anh cũng có chút tha thứ giữa họ với nhau.

Và với điều đó, mọi thứ đã thay đổi. Với việc chấp nhận thất bại, cô ta đã vô tình tạo cho Marcos cơ hội tô cho quá khứ của anh một sắc màu khác ngoài màu đen. Anh cảm thấy... nhẹ nhõm hơn, ở khía cạnh đó. Nhưng lại nặng trĩu trong lồng ngực. Nặng như đeo đá và bị hành hạ với linh tính về một điều tồi tệ mà anh không thể nào hiểu nổi.

“Ông cần tôi ạ, thưa ông Allende?”

Tim anh đập vào lồng ngực khi Virginia bước vào phòng làm việc của anh năm phút sau khi anh đưa ra lời yêu cầu bằng điện thoại.

Đúng, anh cần em. Anh thực sự cần. Và anh thậm chí còn không cảm thấy xấu hổ khi thừa nhận điều đó nữa. Di ện chiếc váy màu đen thoát dáng, nàng cầm một phòng bì tài liệu trên tay, và vài giây sau khi nàng đã đóng cửa lại sau lưng mình, Marcos lên tiếng. “Em bỏ đi trước khi hết mười phút”.

Nàng im lặng ngồi xuống và mân mê những viên ngọc trai của mình, mắt nàng như phi những lưỡi dao găm vào anh khi nàng ném cho anh một cái nhìn. “Em nhận thấy là anh muốn có không gian của mình, nên em đã chiều theo ý anh”. Những lời cuối cùng đó buột ra như có gai sắc, như thể anh đã từng có lần thốt chúng lên với vẻ mỉa mai và nàng đang ném trả chúng lại cho anh. Nhìn nàng có vẻ mệt mỏi, cô Hollis của anh, anh nhận thấy điều đó. Như thể nàng ngủ chưa đầy một tiếng đồng hồ và nằm trần trọc suốt thời gian còn lại. Giống như anh.

Anh không hiểu lắm về cơn tức giận của nàng. Nhưng họ đã có kế hoạch nói chuyện sau đó còn gì, đã ngủ bên nhau sung sướng đến nỗi anh không ngờ rằng sự thiếu vắng nàng đêm qua lại có thể ảnh hưởng đến anh nhiều đến thế. Chẳng lẽ đòi hỏi lấy mười phút cũng là quá nhiều sao?

“Mười phút thôi mà, cô Hollis. Em thậm chí còn không thể cho anh ngần ấy sao?”

“Lúc đó anh chẳng khác gì...” Như thế bị xúc phạm bởi chính những suy nghĩ của mình, nàng ngồi vụt dậy trên ghế, lưng thẳng đứng... “Kiểu như một đồ dờ hơi vậy”.

Anh ghen cứng họng. “Đồ dờ hơi! Câu này thốt ra từ miệng một đứa bé hỗn xược mà anh đã làm cho hư hỏng sao?” Cú đánh đó đập thẳng vào mặt nàng trước tiên, đánh sập về mặt nghiêm nghị của nàng. Marcos lừa những ngón tay qua mái tóc và đứng phắt lên đi đi lại lại trong phòng.

Anh cảm thấy thèm được ăn mừng cùng với nàng, muốn được đánh dấu ngày trọng đại này trong sự nghiệp của mình bằng một điều gì đó có ý nghĩa nổi bật ngang bằng đối với cá nhân anh. Nhưng không hiểu sao anh có cảm giác anh phải tìm cách hòa giải với nàng trước đã.

Đêm qua Virginia đã khao khát anh. Đầu tiên, anh đã bận bịu với Marissa. Người đã lừa dối và phản bội anh. Và cũng là người trở nên quá nhỏ bé trong đời anh đến mức anh tha thứ cho cô ta. Sau khi anh đã có được điều anh muốn từ cô ta.

Tất cả những điều đó, là nhờ Virginia. Bỗng nhiên Marcos cảm thấy một nỗi thôi thúc mạnh mẽ được giải thích, được làm vừa lòng nàng, được khuấy động lại về lấp lánh trong đôi mắt xanh quyến rũ của nàng. Vừa

nhìn quanh phòng làm việc của mình, nhìn những giấy tờ lộn sộn trên mặt bàn, anh khẽ khàng thú nhận, “Virginia, anh muốn đưa ra với em một đề nghị”.

Tiếp sau cái hít vào thật sâu và chậm rãi của nàng là một khoảng im lặng đầy kiêu kỳ. Đây không phải là cái cách mà anh định hỏi nàng, vậy mà đột nhiên anh buộc phải hỏi. Ngay tại đây. Ngay lúc này. Phải biết chắc rằng nàng sẽ thuộc về anh, chỉ mình anh thôi.

Họ đang vật lộn, không khí giữa họ dường như tích điện, nập đầy những cơn giận dữ và khát khao cùng một cảm giác gì đó nữa mà anh không thể gọi tên. Một điều gì đó thật mơ hồ và ám áp làm anh cảm thấy gần gũi với nàng ngay cả khi nàng khiến anh khó chịu.

Anh sải bước về phía chiếc ghế của nàng và cúi xuống, đặt bàn tay lên đầu gối để trần của nàng, và nói, một cách tha thiết, “Em có chấp nhận làm người tình của anh không, Virginia?”

Với cái cách nàng tự động thở buột ra câu trả lời không, anh những tưởng anh vừa giáng cho nàng một cái tát. Mắt nàng long lên với vẻ tổn thương và miệng nàng há ra như thể nàng muốn nói điều gì đó nữa nhưng không thể. “Không”, nàng nhắc lại lần nữa, trong một hơi thở, lần này là một hơi thở lạnh như băng thép.

“Anh không nghĩ là em hiểu điều anh định nói”, anh dịu dàng nói, vuốt ve đầu gối của nàng và di chuyển bàn tay lên để đan vào tay nàng đang chặt trong lòng. “Đừng!” nàng thốt lên câu đó với giọng dữ tợn đến nỗi anh dừng sững lại. Thậm chí cả tim anh cũng ngừng đập. Nàng lắc những lọn tóc của mình từ bên này sang bên kia, mặt nàng đanh lại. “Đừng chạm vào em”.

Chuyện này là thế nào? Chuyện này là thế nào? Anh giữ khuôn mặt nàng trong một tay, tìm anh như găm rỗng dữ dội. “Em yêu, anh thấy là có lẽ em đã hiểu sai mối quan tâm của anh khi nói chuyện với Marissa, mà anh có thể khẳng định với em hoàn toàn chỉ là chuyện làm ăn. Em mới là người anh muốn, chỉ em thôi. Và anh sẵn sàng trao cho em...”

“Cái gì? Anh sẽ trao cho em những gì nào?” Nàng đứng bật dậy, mắt nàng lại phóng những mũi dao găm vào anh. “Thậm chí anh có nhận ra rằng điều duy nhất em đã giả vờ suốt thời gian qua là việc em không hề yêu anh?”

Tim anh đập lạc đi, nhưng giọng anh nghe lạnh băng khi anh lùi lại. Lời thú nhận của nàng như một quả bom thả sâu vào tâm can anh. “Yêu”.

Nàng ngoảnh nhìn ra ngoài cửa sổ. Và cuối cùng chìa cho anh tập tài liệu. “Đây là đơn xin nghỉ việc của em”.

Nàng đặt nó lên trên những chồng giấy của anh và bắt đầu bước ra cửa. Marcos lao ngang qua căn phòng như một người đàn ông bị quỷ dữ săn đuổi. Anh túm lấy nàng và bóp chặt hai cánh tay nàng trong khi bộ óc tê liệt của anh cố hiểu những lời nàng vừa nói.

“Nếu em nói rằng em yêu anh,” anh nói giữa hai hàm răng nghiến chặt, “hãy nhìn thẳng vào anh đi khi em nói điều đó!”

Nàng dứt tay ra. “Buông em ra”.

Anh túm lấy khuỷu tay nàng và giật nàng quay người lại, nàng gào lên, “Em đã bảo đừng có chạm vào em!” Sợ cả tầng đã nghe thấy câu đó, anh buông nàng ra. Ngực anh nghẹn lại với một cơn lốc xoáy những cảm xúc bên trong anh. Anh nắm chặt tay lại, để những ngón tay cắm chặt vào lòng bàn tay, những khớp đốt ngón tay trời ra.

“Em muốn anh”, anh gầm gừ.

“Không”. Nàng bước lùi lại, mắt trừng trừng nhìn anh.

“Em đang run lên vì anh kìa, Virginia”.

“Thôi đi”.

“Em muốn anh nhiều đến nỗi em thốn thức vì sung sướng khi anh ở trong em”.

“Bởi vì em đang giả vờ thích thú với cơn tới bởi khói lửa đáng kinh tởm của anh thôi!”, nàng bật lại. Mặt nàng đỏ bừng và toàn thân run rẩy dựa vào tường, hai đầu nhũ hoa của nàng đánh lại thành hai viên ngọc trai nhỏ cầu xin được miệng anh ngậm vào. Nhưng trong giọng nàng chẳng có gì khác ngoài nỗi đau đớn.

“Giả vờ ư? Chúng ta đã giả vờ lúc quái quỷ nào vậy?” Anh ép chặt người nàng vào mình, ghì xiết lấy nàng thật chặt cho dù nàng vùng vẫy. “Hai đứa mình là lửa, Virginia. Em và anh. Là sự bùng cháy. Em có hiểu tiếng Anh không vậy? Anh đang yêu cầu em ở lại. Với anh. Và hãy là người tình của anh”, anh dần từng tiếng. Chẳng lẽ nàng không nhận thấy rằng anh chưa bao giờ nói điều đó với bất kỳ người phụ nữ nào? Khi hai hàng mi của nàng nhướng lên và ánh mắt nàng chạm vào ánh mắt anh, vẻ tổn thương trong ánh mắt của nàng khiến anh choáng váng đến ngộp thở. Anh hoàn toàn bất ngờ trước cảm giác đau điếng khi nàng nói những lời tiếp sau.

“Em không quan tâm đến việc làm người tình của anh”. Khi nàng dứt ra khỏi anh và mở toang cánh cửa, anh lồm bồm rửa trong hơi thở của mình, một bàn tay vò mái tóc. Những tiếng ồn ào trên khắp cả tầng bỗng ngừng bật, ngay lập tức anh chộp lấy áo khoác của mình, cho tay vào áo và đuổi theo nàng ra thang máy.

Anh lao người vào trong tước khi cánh cửa đóng sập lại. Nàng quay mặt về phía gương khi anh yêu cầu, “Em cho anh hai tuần để thuyết phục em ở lại được không? Anh muốn em ở đây. Và anh muốn em trên chiếc giường của anh”.

“Anh muốn. Anh cần”. Giọng nàng run lên vì tức giận, và những cái xúc tu nó quấn quanh người anh chặt đến nỗi anh tin chắc rằng nó giết chết anh đến nơi. “Đó chính là điều mà anh đã muốn nói với em sao? Trở thành... nhân tình của anh?”

Tim anh chưa bao giờ phi nước kiệu như thế này. Những kế hoạch của anh chưa bao giờ đi chệch hướng bất ngờ đến thế, rõ ràng đến thế. ánh mắt họ nhìn nhau trừng trừng. Mất nàng là nỗi căm hận. Mất anh... mất anh rừng rực cháy như ngọn lửa. Anh túm chặt lấy vai nàng. Nỗi khát khao trong anh dâng trào lên mãnh liệt và anh chỉ còn nhìn thấy một màu đỏ trước mắt mình. “Hãy nói vâng đi. Lạy Chúa, hãy nói vâng ngay lúc này đi”.

Nhưng mắt nàng nhìn anh không còn như trước đây. “Anh nghĩ rằng đó những gì em muốn sao?”, nàng hỏi, khê khàng đến nỗi anh chỉ vừa đưa nghe qua tiếng nhạc phát ra từ thang máy. “Có bao giờ em tạo cho anh ấn tượng rằng em sẽ... chấp nhận... một lời đề nghị như vậy không?”

Sững sờ vì nàng nhìn anh như anh là một con quái vật, anh bước lùi một bước khỏi nàng, và rồi thêm bước nữa. Cơ thể anh bùng cháy với khao khát được chứng tỏ cho nàng thấy anh không hề muốn trừng phạt mà chỉ muốn yêu nàng bằng mỗi cái chạm khẽ với cặp môi và mỗi cái liếm âu yếm bằng lưỡi của mình.

Và anh thốt lên, trong nỗi tuyệt vọng, trong cơn bốc đồng, đúng lúc chiếc thang máy dừng lại dưới tầng sảnh, “Anh yêu em”.

Và những từ đó, những từ kỳ diệu đó, những từ mà anh chưa bao giờ, chưa bao giờ thốt lên, lại không hề có tác dụng như anh chờ đợi.

Tiếng cười của nàng cất lên đầy giấu cợt. “Thấy chưa, anh mới giỏi đóng kịch làm sao, em không tin anh”.

Rồi nàng quay ngoắt người và bước đi, ra khỏi thang máy, rời xa khỏi anh, rời xa tất cả.

Choáng váng, anh chống một tay lên tấm gương, nhắm nghiền mắt lại, trong khi anh vật vã cố gắng giải nghĩa cảm giác rối bời đang quần thảo trong lòng anh. Cái chết tiệt gì thế này?

10. Chương 10

Một mình trong phòng làm việc ở Fintech của mình, ngồi bất động trên ghế, Marcos trân trân nhìn ra ngoài cửa sổ. Cả tầng mười chín vắng tanh. Bây giờ là ba giờ sáng. Nhưng không có sức mạnh nào trên trái đất này buộc được anh quay trở về căn hộ của anh một mình. Căn hộ tầng thượng của anh chưa bao giờ có cảm giác lạnh đến thế khi Virginia Hollis đã ra đi. Những tấm chăn còn thoảng mùi hương của nàng. Anh đã

tìm thấy một thỏi son dưới bồn rửa trong phòng tắm và chưa bao giờ trải qua cảm giác tội tệ kinh khủng đến thế. Nỗi cô đơn khủng khiếp đi kèm với phát hiện bất ngờ đó khiến anh choáng váng.

Anh đã lao ra khỏi nhà mình và bây giờ thì anh đang ở đây, bên trong nơi trú ẩn an toàn của mình. Nơi anh vẫn thường đánh giá những thiệt hại của mình và tính toán đòn phản pháo. Nơi anh đã chinh phục những điều không thể chinh phục và lạnh lùng theo đuổi những mục tiêu mới. Nơi trong suốt một tháng qua, anh đã dành không biết bao nhiêu thời gian nhìn đắm đắm vô định vào không gian với ý nghĩ duy nhất về một người đàn bà quyến rũ tóc đen với đôi mắt màu xanh ngọc bích.

Và giờ đây anh đắm đắm nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn mù trước thành phố dưới kia, rồi tự nhủ rằng anh không thêm quan tâm.

Anh tự nhủ rằng chỉ một tháng nữa thôi, anh sẽ quên Virginia Hollis cho mà xem. Anh tự nhủ với mình rằng đây chỉ là sự ám ảnh nhất thời chứ chẳng có gì hết. Anh tự nhủ với mình rằng cảm giác rồi bởi đến quận thất ruột gan, đến mù mẫm đầu óc trong anh chẳng là gì hết. Và anh tự nhủ với mình đến cả trăm lần, cho đến khi những lời đó không gào lên phản đối mỗi lần anh nghĩ đến chúng, rằng anh không hề yêu nàng.

Tất cả chẳng qua chỉ là trò lừa phỉnh. Một màn kịch. Một lời dối trá. Virginia đã có tiền của nàng. Thỏa thuận của họ đã chấm hết ở bữa tiệc tối của Fintech và đã để lại cho anh một cảm giác mất mát đến ngộp thở mà anh không thể nào giữ đi được. Nàng đã bỏ lại anh trong nỗi khát khao. Khát khao nhiều hơn.

Marcos, em yêu anh.

Nàng đã không thốt ra chính xác những từ đó - nhưng trong tâm trí của anh thì nàng đã nói thế. Và anh chưa bao giờ nghe thấy lời nào ngọt ngào hơn. Chưa bao giờ nghe thấy những từ nào có sức hủy hoại khủng khiếp hơn thế. Bởi vì bỗng nhiên, và với tất cả sức mạnh của mình, anh muốn trở thành một người đàn ông có thể yêu nàng như nàng xứng đáng được yêu.

Nỗi đau trong đôi mắt nàng - anh chính là người đã gieo nỗi đau vào đó. Cái chạm tay bằng vàng ư? Anh cau mày với ý nghĩ đó. Anh đã gieo nỗi đau đón ấy vào trong mắt Virginia và anh căm ghét mình vì điều đó.

Lời đề nghị của anh, những gì anh đã đưa ra với nàng, thậm chí không có lấy một nửa trong đó là những gì anh thực sự muốn từ nàng, khiến anh cũng phải thấy kinh tởm.

Suốt từ đầu đến cuối, anh vẫn luôn thêm muốn nàng. Anh là người đàn ông quen với việc theo đuổi mục đích của mình, và anh làm điều đó không một chút cần rút lương tâm. Anh biết khi anh nhìn thấy đất đai là anh muốn có nó. Anh biết anh tìm kiếm điều gì khi anh mua cổ phiếu. Anh biết, đã biết ngay từ đầu, rằng anh muốn Virginia trên giường của mình, dưới cơ thể thêm khát, cháy bỏng của anh. Nhưng giờ đây, rõ ràng như thủy tinh trước mắt anh, anh biết anh còn muốn điều gì nữa ở nàng.

Anh muốn có tất cả.

Anh muốn cả một triệu điệu nhảy và gấp đôi con số đó những nụ cười của nàng.

Anh muốn nàng trên chiếc giường của mình, muốn được nhìn thấy nàng khi anh tỉnh dậy, muốn được thấy nàng nằm rúc vào người anh. Anh muốn được thanh toán những hóa đơn thẻ tín dụng của nàng và anh muốn thấy nàng với một đứa con trên tay. Con của anh. Người phụ nữ của anh. Vợ của anh.

Mia. Mia. Mia. Anh đã cô đơn trong suốt cả đời mình, theo đuổi những cuộc tình vô nghĩa, tự thuyết phục mình rằng ngần ấy là quá đủ. Tất cả đã thay đổi. Chậm chậm, như không thể nhận ra, nhưng chắc chắn, kể từ cái ngày anh thuê Virginia Hollis làm việc.

Giờ thì anh đã làm tan nát trái tim nàng trước khi nàng thực sự thú nhận rằng nàng đã trao nó cho anh. Lẽ ra anh phải nâng niu nó như một báu vật. Nhét nó thật sâu trong chính trái tim mình và không bao giờ buông nó ra.

Vừa thở dài, anh vừa xoay ghế lại và đắm đắm nhìn qua phòng làm việc của mình. Cả tá màn hình TV plasma treo trên bức tường bên phải. Chúng thường làm cho cả không gian này trở nên sống động với những

âm thanh và ánh sáng, nhưng giờ thì tất cả đều tắt. Chúng gọi lên cho nơi này một vẻ ảm đạm đến nỗi Marcos thấy hoàn toàn phù hợp với tâm trạng của mình.

Thực ra, phù hợp với tâm trạng của anh lúc này phải là một cái nhà xác. Anh bước ra ngoài, và hướng thẳng về phía chiếc bàn gỗ trang nhã. Những đồ vật của nàng vẫn còn nguyên trên đó. Anh nhìn lướt qua bề mặt được đánh xi bóng loáng, tất cả đều ngăn nắp, tất cả đều toát lên con người nàng, anh bật lên một tiếng rên và đổ gục người xuống chiếc ghế của nàng.

Sự cự tuyệt của nàng làm anh đau đớn đến cùng cực. Ngay cả cái ngày Marissa Glavez ngược lên nhìn anh từ chiếc giường của cha anh cũng không làm Marcos tuyệt vọng như lúc này.

Nàng muốn cái quái quỷ gì từ anh mới được chứ? Khi anh vuốt nhẹ một bàn tay dọc theo mặt gỗ, anh đã biết câu trả lời. Sâu thẳm trong đáy vực đóng kín đang âm ỉ những cảm xúc của mình, anh biết nàng muốn điều gì. Quý tha ma bắt nàng đi, nàng đã đùa giỡn với anh vì điều đó! Quyên rũ anh, làm anh ngây ngất, bỏ bùa anh, làm cho anh phải yêu phải thêm khát và tôn thờ nàng.

Và giờ thì anh thậm chí còn không thể nhớ nổi tại sao anh lại có ý nghĩ rằng nàng không xứng đáng với tất cả những gì nàng muốn. Bởi vì nàng là một người phụ nữ, giống như Marissa? Tại sao anh lại nghĩ rằng chiếc giường của anh sẽ là đủ cho tất cả những gì nàng thiếu thốn? Chẳng lẽ anh đã tàn nhẫn tước đi của nàng một mái ấm gia đình sao?

Anh bắt đầu hết mở rồi lại đóng những ngăn kéo bàn, tìm kiếm một dấu hiệu nào đó của nàng. Một điều gì đó - bất kỳ điều gì - nàng có thể đã bỏ lại. Lần đầu tiên trong đời anh, nhu cầu của một người khác dường như đã trở nên quan trọng hơn những nhu cầu của chính anh, và anh căm ghét cảm giác mất mát ghê gớm đang quần thảo trong anh như một trận lở tuyết.

Nếu như có một chút tử tế trong anh, nếu như anh không phải là con quái vật vô cảm như nàng nghĩ trong giây phút này, Marcos sẽ để nàng ra đi. Và đúng lúc anh tin chắc rằng đó là điều đúng đắn phải làm, đúng lúc anh quyết tâm quên đi tất cả về nàng và tất cả những ngày họ đã đóng kịch cùng tất cả những gì cả đúng lẫn sai họ đã dành cho nhau, thì anh chợt nhìn thấy những chiếc hộp xếp chen chúc ở phía trong ngăn kéo dưới cùng của nàng.

Và que thử. Tất cả đều cho cùng một kết quả.

“Cô y tá, bố tôi có ở ngoài hành lang không?”

Virginia đã được chuyển sang một phòng riêng nhỏ nhắn tại chái phía tây của bệnh viện, nơi nàng đã thiếp đi cả đêm với cánh tay dính liền với dây truyền tĩnh mạch, và buổi sáng hôm nay con người mà nàng khao khát được nhìn thấy vẫn chưa xuất hiện. Nàng muốn về nhà lắm rồi - nàng cảm thấy mệt mỏi, rệu rã, cô đơn ấy vậy mà cô y tá vẫn trì hoãn ngày ra viện của nàng.

Cô y tá giọng ngọt ngào tất bật quanh căn phòng trống trơn, xếp dọn các khay thuốc. “Tôi chắc ông ấy ở bên ngoài. Tôi đoán chỉ lát nữa ông ấy sẽ vào ngay ấy mà”.

Virginia thở dài, cảm giác như vừa bị một con voi dè qua trở nên đặc biệt đau đớn trong bụng nàng và vùng ngực. Nàng ôm lấy bụng. Thật kỳ lạ là chưa gì đứa trẻ đã có nhịp tim. Thật kỳ lạ là đúng khi nàng rời bỏ cha nó, đứa trẻ cũng cố tìm cách rời khỏi cơ thể nàng.

“Virginia?”

Nàng hoàn toàn chết lặng người khi nghe tiếng gọi đó.

Và kia, với một chiếc áo len cổ lọ màu đen trang trọng và quần vải, là Marcos Allende đang đứng trên ngưỡng cửa. Tim nàng như rơi tuột xuống ngón chân. Nàng chỉ muốn chụp lấy bó cẩm chương đỏ cho mà cha nàng đã đặt trên chiếc bàn cạnh giường để giấu khuôn mặt đầm nước mắt và tái nhợt của mình vào sau nó, nhưng nàng quá tê dại để có thể rút ánh mắt của mình đi chỗ khác. To lớn, rắn rỏi, tuyệt đẹp - sự có mặt của Marcos dường như làm bừng tỉnh cả căn phòng, và nàng nghi ngờ - không, nàng biết - tất cả mọi người trong cái bệnh viện này đều phải cảm nhận được sự có mặt của anh.

Anh đứng dạng hai chân, hai cánh tay buông dọc bên người, bàn tay nắm lại. Và có gì đó réo ù ù. Bên trong nàng. Trong máu nàng, ồ ạt qua những huyết quản của nàng.

“Một người quen ạ, thưa cô?” Giọng của người y tá phảng phất vẻ lo lắng. Chẳng lẽ cô ta cảm nhận được luồng điện trong không khí? Chẳng lẽ trái đất đang quay nhanh hơn? Mặt đất đang sụp xuống?

Virginia gật đầu, vẫn còn sốc và sửng sốt vì chuyến thăm này, nhưng nàng vẫn làm ra vẻ chăm chú nhìn người phụ nữ mặt béo tốt, mũi dài. Nàng cũng cảm thấy căm ghét chính mình vì không giấu nổi sự mê mẩn trước ánh mắt đen dụ dằng của Marcos. Mái tóc mượt mà như lụa đen nhánh của anh. Những ngón tay dài và rám nắng. Giọng nói. Ôi, lạy Chúa, cái giọng nói đó, cái giọng nam trung ấm áp đó, dụ dằng gọi cô Hollis...

“Nếu vậy tôi để hai người lại với nhau một lát”. Hoảng sợ như đang bên bờ miệng vực, Virginia nhìn người y tá rón rén bước ra ngoài, và sau đó nàng chẳng còn có gì khác để mà nhìn trân trân vào những bức tường trắng tinh, chẳng còn điểm nào khác để dán mắt vào ngoài Marcos.

Nếu như nàng bị một quả ngư lôi bắn phải, tác động của nó chắc hẳn cũng chẳng thấm vào đâu so với cảm giác của nàng lúc này khi anh đặt ánh mắt nóng bỏng như hai hòn than của mình vào nàng. Anh đứng lặng im như một bức tượng.

Tại sao anh không cử động nhỉ? Chẳng lẽ anh cứ đứng đó mãi ư? Tại sao anh không ôm lấy nàng? Tại sao anh còn đến đây làm gì? Anh tức giận vì nàng bỏ đi sao? Tức giận vì nàng không thu dọn hết những đồ đạc của mình? Liệu anh có nhớ nàng một chút nào không?

Nàng hỗn hển hóp vào một hơi khi anh lên tiếng.

“Anh sợ là thể này không ăn thua rồi”.

Cái giọng khê khàng, trầm trầm, rành rọt đó dội vào nàng như một dòng thác đổ. Tinh khiết. Trong lành. Tuyệt đẹp.

Ôi, lạy Chúa. Liệu có khi nào nàng không yêu người đàn ông này nữa? Nàng chống tay nâng người lên, mừng là những bộ phận quan trọng trên cơ thể nàng không còn phô ra nếu không Marcos sẽ biết chính xác tim nàng đang đập dồn dập như thế nào. “Marcos, anh đang làm gì ở đây vậy...?”

Anh nhìn thẳng vào mắt nàng khi anh bước tới, bóng anh lù lù choán cả căn phòng. “Anh phải được nhìn thấy em”. Nàng hỗn hển thở gấp hết hơi này đến hơi khác, nhìn anh chuyển động với sự uyển chuyển của loài mèo, vẻ mặt anh hoàn toàn nghiêm nghị. Cơ thể nàng run rẩy từ đầu xuống những ngón chân. Tất cả mới thật là bất công: anh mới quyến rũ biết bao, tinh tế biết bao, hấp dẫn biết bao. Khó với tới biết bao. Còn nàng! Nàng mới thật là... thật là tàn tạ, mệt mỏi, rã rời. Nằm bẹp trong bệnh viện. Ôi, lạy Chúa.

Môi nàng run rẩy. Như thể nàng chỉ nặng như một đứa trẻ con, anh cúi xuống và dụ dằng ấm nàng lên áp vào người mình, và Virginia như tan chảy. Em suýt mất con của chúng ta, nàng thầm nghĩ trong khi nàng quàng tay quanh người anh và giấu mặt mình vào cổ anh.

Anh hít vào thật sâu, như thể anh đang cảm nhận mùi hương của nàng. Và rồi, anh thì thầm vào tai nàng bằng một giọng ngân nga khê khàng.

“Em có làm sao không?” Chỉ có Marcos mới có thể tạo ra tác động như vậy bằng những từ được thốt ra dụ dằng đến thế. Tất cả con người nàng, sâu đến tận xương tủy, đều run rẩy vì sự quan tâm của anh. Và còn nhiều hơn thế. Dù chỉ là một hơi thở khi anh thì thầm vào tai nàng với nỗi thiết tha mãnh liệt.

“Anh yêu em”. Những sợi cơ trên người nàng căng lên phản đối, và đầu nàng ngoảnh về phía cha nàng khi nhận ra ông đang đứng trên ngưỡng cửa để mở. Gương mặt của người đàn ông dạn dày sương gió nghiêm nghị không một chút cảm xúc và bộ vest của ông trông chỉnh tề một cách hoàn hảo, chỉ có vẻ hoang tàn trong ánh mắt ông là nói lên những gì ông vừa làm.

Ông đã nói cho Marcos biết về đứa trẻ sao?

“Em đã nói dối anh, em rời bỏ anh, vậy mà anh vẫn yêu em”, Marcos nói tiếp giọng anh trầm đục và khàn khàn, như thể anh đang nghẹn ngào. Sau cảm giác lo sợ, những cơn co thắt và khả năng mất đi đứa con của mình, Virginia không còn sức lực nào nữa. Nàng chỉ muốn nghe anh nói. Vòng ngực vạm vỡ rắn chắc của anh ép chặt vào nàng tạo cho nàng cảm giác ngây ngất mê mẩn nhất trên thế gian này. Nàng đã tưởng

sẽ không bao giờ còn được ở trong vòng tay của anh nữa, và giờ đây nàng đã cảm thấy chúng đang vòng quanh người nàng, ôm nàng thật chặt. Nàng cảm nhận được niềm hạnh phúc vô bờ bến.

Và nàng không hề nhận ra là nàng gần như đang rúc mặt vào cổ anh, hít hà mùi hương thơm hăng hắc quen thuộc của anh, cho đến khi cả hai lá phổi của nàng căng đầy như chực nổ tung.

“Em có nghĩ là chúng ta có thể giả vờ”, anh thì thầm lên mái đầu đang gục xuống của nàng, “là hai ngày vừa rồi chưa hề xảy ra, và chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu?”

Lại giả vờ nữa ư? Chúa ơi, không! Không giả vờ gì thêm nữa. Nhưng nàng nhất định không chịu tỉnh dậy khỏi cảm giác mê mê này, khoảnh khắc cuối cùng này, nhất định không chịu ngẩng mặt lên, thay vào đó nàng cọ mũi của mình vào một bên cổ gần guốc của anh. Một cảm giác kỳ lạ xâm chiếm trong nàng, như cảm giác nhẹ nhàng bầy bông mà nàng trải qua khi chơi xích đu hồi còn bé.

Anh dịu dàng hỏi nàng khi đưa một tay lên xoa trán nàng và vuốt nhẹ những lọn tóc say gáy. “Còn con của chúng ta thì sao?”

Sốc cũng không phải là từ gần giống với những gì nàng đang cảm nhận lúc này. Những sợi thần kinh của nàng xoắn lại như dây thép. “Gi...ì cơ ạ?”

“Em để mắt con của chúng ta rồi phải không?”

Lần đầu tiên kể từ khi Marcos đi qua cánh cửa đó, Virginia nhận ra những vằn đỏ hằn lên trong mắt anh, vẻ căng thẳng trong nét mặt anh, giọng nói của anh vô cùng xúc động.

Nàng không nhúc nhích một chút nào, không dám cả hít thở, trong khi tâm trí nàng cuống cuống cố hiểu câu hỏi của anh. Sau đó nàng liếc ra ngoài khung cửa sổ nhỏ, không phải để nhìn những gì nằm ngoài đó, mà chỉ là một điểm vô định nơi khuôn mặt của Marcos để nàng không bị rối trí. “Điều gì khiến anh nói vậy?” nàng khẽ hỏi, những ngón tay của nàng vịn vào nhau trong khi nàng lướt qua phòng tìm kiếm thủ phạm đứng sau vụ hiểu lầm này. Cha nàng.

“Nhìn anh này”. Đôi vai lực lưỡng của Marcos che mất tầm nhìn của nàng khi anh cúi người xuống bên thành giường. Hơi thở của anh mơn man trên đỉnh đầu nàng khi anh cọ cằm vào mái tóc của nàng, sau đó anh cất tiếng một cách tha thiết làm nàng vô cùng xúc động. “Nhìn anh này. Chúng ta sẽ có một đứa con khác. Lúc nào anh cũng muốn có con - và anh muốn có con với em”. Anh giữ chặt lấy vai nàng bằng một cái ôm thật chặt, vẻ mặt anh đau đớn và khổ sở, anh nói. “Hãy cưới anh nhé. Hôm nay. Ngày mai. Hãy cưới anh!”

“Em... anh bảo một đứa con khác là sao?” sau một hồi lâu, nàng nhìn xoáy vào Hank Hollis. “Bố?” Mắt mở to, cha nàng luống cuống bên bức tường đối diện, lúng túng đôi chân như một cậu bé ngượng nghịu. Ông mấp má môi định nói gì đó như thể ông đang phải vật lộn với những từ một cách khó khăn. “Bố bảo cậu ta là con đã để mất đứa bé”.

Nàng há hốc miệng. Thật là khủng khiếp khi nói như thế! “Tại... tại sao vậy? Bố! Sao bố lại làm thế?”

Người đàn ông xoa gáy, đi đi lại lại trong căn phòng nhỏ. “Để cậu ta phải bỏ đi. Con nói con không muốn có bất kỳ ai đến thăm mà”. Trong khi những lời chân thật đó biểu hiện ý nghĩa của chúng trong tâm trí còn mụ mẫm của nàng - hành động bao bọc đầu tiên mà cha nàng đã làm cho nàng trong suốt bao năm qua - Virginia đắm đắm nhìn người đàn ông luống tuổi. Trái tim nàng duỗi ra như một mẩu giấy cũ vốn bị vò nhăn nheo.

Đã bao năm nay, nàng vẫn nuôi sự tức giận đối với người cha mình. Nếu như nàng không thay đổi, không có thai, không yêu, thì chắc nàng vẫn thế. Nhưng giờ đây - nàng không còn muốn có cảm giác tức giận hay hằn học gì nữa. Nàng muốn có một gia đình, và thậm chí nàng sẽ sẵn sàng chấp nhận một gia đình tan vỡ.

Virginia hướng ánh mắt của mình vào đôi mắt ngọt ngào như ca cao, tuyệt đẹp với hàng mi dày mà nàng vẫn luôn nhìn thấy trong những giấc mơ của mình và ngồi thẳng dậy, nắm chặt vào bàn tay thanh tú, khỏe mạnh đó. “Marcos, em không chắc là cha em đã nói những gì với anh, nhưng em muốn bảo đảm với anh rằng em vẫn ổn. Và con cũng vậy”.

Trước đó khi nàng hình dung đến việc nói với Marcos về một đứa trẻ, nàng không nghĩ rằng sẽ có người ngồi nghe nàng, nhất là lại làm việc đó trong một phòng bệnh viện.

Ấy thế mà. Nàng sẽ không bao giờ, suốt cuộc đời, có thể quên được khoảng khắc này. Nét mặt của Marcos vụt thay đổi, biến hóa, thành vẻ ngỡ ngàng, và rồi cuối cùng là vỡ òa trong sung sướng. Niềm sung sướng nồng nàn và thuần khiết đến nỗi khiến mắt anh sáng bừng như những ngôi sao băng.

“Vây là chúng ta sắp có con?”

Từ chúng ta bật ra từ cái miệng quyến rũ của anh khiến nàng ngây ngất vì hạnh phúc.

Anh mỉm cười, và tất cả thật rực rỡ, nụ cười đó, khoảnh khắc đó.

Chuyện này có làm anh hạnh phúc không? Có! Nàng đã đánh cuộc cả đời mình vào nó. Nàng gật đầu, tim nàng đập dồn dập điên cuồng, như một thứ có cánh đang chỉ chực bay tuốt ra khỏi quỹ đạo bình thường. “Bây giờ em muốn về nhà”, nàng thú nhận, và mặc dù cha nàng bước lại gần để hỗ trợ, những từ đó nói ra không phải để dành cho ông.

Nàng ngước lên nhìn Marcos - lặng lẽ và mê mẩn - trong khi nàng nhích người ra khỏi chiếc giường bệnh viện với tất cả vẻ đường hoàng mà nàng có thể tạo ra được. Sự chú ý của anh không còn quá sức chịu đựng nữa. Nàng muốn nó; nàng muốn anh.

Virginia Hollis biết rõ người đàn ông này. Cả bên trong cũng như bên ngoài, nàng biết anh. Nàng biết anh chân thành đến nhường nào. Chung thủy đến nhường nào. Và cũng kiêu hãnh đến nhường nào. Nàng không cần thêm bất kỳ sự chứng tỏ nào khác ngoài sự hiện diện của anh ở đây, sự vượt vẻ của anh, ánh nhìn trong mắt anh và lời hứa đó.

Đứng thẳng người lên hoàn toàn, nàng đan những ngón tay của mình vào những ngón tay của anh và bóp chặt, cảm nhận rõ nỗi chấp chới trong lòng khi anh mỉm cười đầy khích lệ khi cúi xuống nhìn nàng. “Vâng, Marcos Allende. Em sẽ cưới anh”.

Cái ngày đó đến ba tháng trước khi đứa trẻ chào đời. Bước về phía bàn thờ, giữa tiếng nhạc vang vọng qua những bức tường của nhà thờ, Virginia chỉ dán ánh mắt vào người đàn ông ngăm đen đẹp đến mê hồn của nàng đang đứng cuối lối đi. Cao lớn và mỉm cười, Marcos đứng đó với hai bàn tay đan vào nhau trước ngực, đôi vai lực lưỡng và hai cánh tay rắn chắc, cái cằm bướng bỉnh, toát lên tình yêu thương, dịu dàng và che chở.

Virginia chắc chắn một điều rằng không ai nhìn anh lúc này lại không nhận ra cách anh say sưa ngắm nàng. Nàng kém cỏi và khiêm nhường hơn tất thảy. Họ cùng trao cho nhau một nụ cười. Rồi cha nàng buông cánh tay của nàng ra. Chỉ giây lát sau đã đến lượt Marcos nâng tấm mạng mỏng tang lên để ngây ngất ngắm nhì khuôn mặt nàng, và say đắm nhìn vào mắt nàng, đôi mắt mà nàng dùng để nói một cách nồng nàn nhất. “Em yêu anh!”

Những bàn tay của họ gặp nhau, những ngón tay đan vào nhau, và đứng khoảng khắc đó anh bóp nhẹ tay nàng. Nàng cảm thấy cơn run rẩy lan tỏa vào khắp người. Em, Virginia, xin lấy anh, Marcos, làm người chồng được cưới một cách hợp pháp...

Khi đến lượt anh đọc lời thề của mình, lời thề giản dị nhất nàng rằng sẽ mãi yêu thương và nâng niu nàng, mắt nàng bắt đầu cay sè. Và khi linh mục tuyên bố họ là vợ chồng, nàng đã sẵn sàng - còn hơn cả sẵn sàng - bị cuốn vào vòng tay của anh để được hôn.

Và anh hôn nàng. Vị linh mục húng hắng. Toàn bộ cử tọa hò reo và vỗ tay. Anh vẫn say sưa hôn nàng. Virginia tự cho phép mình hít một hơi đầu tiên thư giãn khi họ đã ngồi vào băng ghế sau của chiếc limousine. Đổ về phía nhau, họ hòa vào nhau trong một cái ôm, và những cơn rung động nhỏ vì khao khát lan tỏa khắp nơi trên cơ thể nàng. Nàng đã nảy ra ý nghĩ điên rồ là chờ đợi đến khi kết hôn mới lại được ở bên nhau - và nàng đang khát khao đến chết được anh vượt vẻ.

Khi họ hôn nhau, Virginia nhận ra chồng nàng đã xử lý xong chiếc mạng che mặt của nàng. “Chúng ta bắt đầu nào”, anh nói đầy mãn nguyện. “Em hãy tận hưởng chiếc váy đi vì anh bảo đảm với em, chỉ lát nữa thôi là nó sẽ bị lột tung ra đấy”.

Thực sự nhẹ nhõm vì rũ bỏ được chiếc mạng che mặt và hồi hộp chờ đợi đến lúc Marcos xử lý đến chiếc váy, nàng ngả người ra phía sau trên ghế và nép mình sát vào anh. “Em chưa bao giờ biết là những thứ này lại nặng đến thế”, nàng nói. Chiếc váy phồng căng lên dưới chân nàng nhưng thật may mắn là không có gì che chắn phía trên để chia tách nàng khỏi người đàn ông mà nàng sẵn sàng nhảy bổ vào ngay khi có cơ hội đầu tiên.

“Lại đây với anh nào, vợ yêu”. Anh kéo nàng lại gần mình trong khi chiếc limouse rẽ ra phố và phong cảnh thành phố từ từ lùi lại sau lưng họ. Lơ đãng nhìn ra ngoài, Virginia bắt giác thở dài thật khoan khoái. Cảm giác hai cánh tay anh ôm quanh người nàng thật tuyệt vời. Nàng mê mẩn khi được nép sát vào anh gần đến thế. Được là vợ anh.

Vừa bao bọc vừa chiếm hữu, Marcos ép chặt khuôn mặt nàng vào ngực anh và với bàn tay còn lại, anh vươn ra xoa cái bụng đang mỗi ngày một lớn dần của nàng. “Cô con gái nhỏ của anh hôm nay thế nào?”, anh hỏi vào mái tóc của nàng.

Đôi lông mày của nàng cau lại. “Chúng ta sẽ có con trai”, Virginia phản đối. “Một chú nhóc đẹp trai, bảnh bao như cha nó. Không có đứa con gái nào lại đẹp dữ dội như anh bạn nhỏ này đâu, tin em đi”.

“Con gái của em thì có đấy, cô vợ cứng đầu của anh ạ”, anh nói với tròng mím cười khùng khục. “Và bản năng mách bảo anh rằng chúng ta sẽ có một cô con gái má hồng, tóc xoăn, bạo dạn. Con bé sẽ cùng anh điều hành đế chế của bố nó”.

Virginia mím cười trong khi vẫn nép chặt vào ngực anh. Nàng lần một bàn tay lên áo sơ mi của anh để tìm chiếc thánh giá quen thuộc nằm trên cổ anh và nghịch nghịch với nó, “Bố cứ liên tục hỏi chúng ta định có bao nhiêu đứa cháu ngoại, ông muốn có ít nhất là ba đứa”.

Marcos bật cười, và chỉ riêng tiếng cười đó đủ khiến nàng nóng ran lên thêm một tắc nữa. “Ái chà, em yêu ạ”, anh nói. “Ông có thể yên chí rằng chúng ta sẽ làm việc cả ngày lẫn đêm cho điều đó”. Nổi thèm khát trong những lời nói của anh cùng cái vỗ khêu gợi lên phía sau của nàng khiến nàng đắm chìm trong cảm giác hồi hộp về đêm nay và những đêm sau nữa bên người chồng phức tạp, đẹp trai đến ngạt thở, nồng nàn dịu dàng và quyến rũ của mình.

“Bây giờ ông đã thay đổi, Marcos”, nàng thừa nhận, ngập tràn trong cảm giác thật thư thái, thật hạnh phúc.

“Công việc của ông ở Allende thật ấn tượng, Virginia. Ngay cả Jack cũng phải ngỡ ngàng”.

“Còn anh thì sao?”

Anh cười khì. “Anh đã phải nói với tay đỡ hơi ấy ‘Tớ đã bảo cậu mà’”.

Nàng bật cười. Rồi nàng rúc vào sát hơn và nói, “Cảm ơn anh. Vì đã tin rằng con người có thể thay đổi. Và vì đã tha thứ cho lời nói dối mà ông bảo anh ở bệnh viện”.

Anh hít hà tóc nàng trên đỉnh đầu nàng. “Ông chỉ đang cố bảo vệ em thôi mà - khi đó ông chưa biết anh là người thế nào, và anh tôn trọng điều đó. Cha em xứng đáng có cơ hội thứ hai, Virginia. Tất cả chúng ta đều thế”.

Nàng thở dài. “Em thực sự rất mừng là ông đã dồn tất cả nỗ lực của mình vào việc tận dụng tốt nhất cơ hội đó. Và em tự hào vì anh, thừa ngài thân mến, vì khôn ngoan bỏ lại quá khứ sau lưng và giữ lại Allende”.

Và vì đã yêu nàng một cách dứt khoát nhất, chân thành nhất, nồng nàn nhất.

Ban nhạc chơi suốt cả đêm, trong khi khách khứa tại buổi tiệc mừng cười nói và khiêu vũ rồi uống say túy lúy. Hầu như không ai nhận ra rằng chú rể đã bắt cóc cô dâu, và nếu họ có phát hiện thì chắc chắn Marco cũng chẳng thêm quan tâm.

Có điều anh vẫn không hiểu tại sao Virginia lại nảy ra ý định chơi cái trò ngăn sông cấm chợ này cho đến ngày cưới và anh thậm chí càng không thể hiểu nổi tại sao anh lại ngoan ngoãn nghe theo đến thế.

Nhưng giờ đây trong bóng tối kín đáo của căn buồng nhỏ, anh đã có Virginia ở đúng nơi mà anh muốn. Trong vòng tay anh. Miệng anh say sưa ngấu nghiến cái cổ đang phò ra của nàng trong khi hai bàn tay anh bận rộn lũng sục trên chiếc váy tìm lối - bất kỳ lối nào - dẫn vào làn da mịn màng, ngọc ngà bên dưới.

“Cẩn thận nào!”, Virginia ré lên khi anh giật mạnh chiếc khóa mảnh ở lưng váy và một chiếc nút vô hình bật tung ra. Anh bật cười khoái chí và thao tác nốt công đoạn mở nó ra. “Em có mặc nó nữa đâu mà. Anh có thể xé nó ra và giải quyết tất cả những thứ ngớ ngẩn này”. Khách khứa đã quây họ suốt mấy tiếng đồng hồ liền trong khi tất cả những gì Marcos muốn là được bên cô dâu của mình. Giờ đây bàn tay anh đang luồn qua khoảng mở ở phần eo của nàng, và anh lập tức ôm chặt lấy cặp mông đầy đặn của nàng, ghì sát vào anh. “Lại đây. Em đã hành hạ anh cả đêm nay rồi”.

“Anh thật tử tế là đã nhận ra”.

“Hừm. Anh nhận ra chứ”. Anhhôn lên hai đầu ngực mơn mớn của nàng rồi túm hết các lớp váy của nàng lại và giật toạc chúng ra phía sau. Nàng tự động quặp đôi chân đi tất mỏng của mình quanh người anh khi anh ép chặt nàng vào tường. “Anh thật là hết thuốc chữa rồi”, nàng nói như trách mắng, nhưng anh có thể nghe thấy nụ cười trong giọng nói của nàng, và cơn run rẩy nhẹ nhàng đang nói lên rằng người vợ của anh đang khát khao được anh càn quét biết nhường nào.

Anh giơ hai tay ra phía trước và hạ thấp chúng xuống. “Anh đang sẵn sàng được thuần dưỡng đây”.

“May cho anh là rất sẵn lòng gánh vác nhiệm vụ khó khăn đó. Thực ra - không, cái quần lót thì không!” Một tiếng xoạt vang lên, Virginia há hốc miệng, và những ngón tay của anh tìm được cái mà chúng đang tìm.

“Bingo”, anh gầm gừ.

“Ôi, Marcos”. Vừa luồn tay dưới áo vest của anh, ôm choàng quanh vai anh, nàng vừa hỏi hả đặt những nụ hôn nhỏ dọc quai hàm anh. “Xin anh”. với một tiếng cười khùng khục đầy khoái trá, anh tìm được vị trí trung tâm của nàng và bắt đầu vuốt ve nó bằng những đầu ngón tay của mình. “Xin anh gì cơ, chiquita?”

Áp chặt vào môi anh, nàng hỗn hển, “Anh biết rồi còn gì, đồ quỷ ạ”.

“Xin anh thế này à?”

“Vâng, vâng, thế”. Nàng để lại một vết ướm dọc theo cằm anh và thái dương và thì thầm vào tai anh. “Cả ngày hôm nay em vật vã được ở bên anh”.

“Anh thật hư quá”. Anh quay đầu và ngậm chặt tai nàng giữa hai hàm răng của mình, giật giật. “Vì đã bắt em phải chờ đợi”.

“Em khát khao những gì anh làm cho em”. Anh rên lên vì giọng nói khàn đục đầy nhục cảm của nàng. “Không nhiều bằng anh đâu, em yêu”. Không thể chờ đợi thêm được nữa, anh giải phóng mình khỏi chiếc quần, và sau khi ghì chặt lấy hông nàng, anh bắt đầu làm tình với nàng.

Một tiếng rên nghe như khóc xé toang từ miệng nàng, hai bàn tay nàng bấu chặt vào lưng anh.

“Chiquita”. Anh vòng hai cánh tay quanh người nàng và rồi đến lượt anh được ôm ghì và bao bọc bởi sự ấm áp và mềm mại của nàng, hoàn toàn bị thu hút và xâm chiếm bởi người phụ nữ đã một tay đánh cắp trái tim anh.

Cho dù cả hai cố giữ yên lặng, họ vẫn đang rên rỉ, đang chuyển động cùng nhau. Marcos nhắm nghiền mắt, tận hưởng nàng, người vợ của anh, cũng là bạn tình, bạn đời và là người phụ nữ của anh. Khi nàng nổ tung trong vòng tay của anh với hơi thở gấp gáp, khóc gọi tên anh, miệng nàng vẫn ép chặt vào miệng anh, anh cũng thả buông tất cả. Ghì lấy hông nàng chặt hơn, anh thốt lên một tiếng nấc nghẹn đầy yêu thương và rồi buột ra một tiếng “Hừm” đầy thỏa mãn.

“Hừm”, nàng cũng hòa theo. Vài phút sau, đôi tân lang và tân nương len lén rời khỏi căn buồng để đồ. Phòng khiêu vũ ngập tràn trong tiếng nhạc và tiếng cười vui vẻ, hầu hết những vị khách còn ở lại là những người thân thiết nhất với họ.

Với ánh mắt đầy thỏa mãn, Marcos nhận ra váy áo của cô dâu trong nhau nhĩ thật đáng yêu. Hai má nàng bừng đỏ, cùng kiểu tóc cầu kỳ mà nàng khẳng định đã phải ngồi không biết bao nhiêu tiếng đồng hồ mới làm xong đã xổ tung ra lộn lẫy.

Như thể đọc được ý nghĩ của anh, nàng ném cho anh một cái nguyệt dài hậm hực. “Em đoán chắc rằng bây giờ ai nhìn em cũng sẽ biết ngay là...” nàng nhón chân lên để thì thầm vào tai anh “... là anh vừa mới vắn vò em tới bởi trong phòng để đồ. Thật đấy. Đó có phải là cách vợ anh nên lường trước là cô ấy sẽ bị đối xử không, Señor Allende?”

Vừa mỉm cười nhìn nàng, anh vừa nâng những ngón tay của nàng lên môi mình. “Vợ anh có thể lường trước là sẽ bị đối xử với sự tôn trọng, ngưỡng mộ và hết lòng”. Với một nụ cười rạng rỡ, nàng để anh kéo nàng ra sàn nhảy khi một điệu êm dịu thật thôi thúc cất lên. “Anh tin chắc điệu nhảy này là dành cho anh”, anh nói, rồi lại nói thêm một cách đầy ý nghĩa. “Cả điệu nhảy ngay tiếp sau nữa”.

Nàng bước vào trong vòng tay anh, tìm được chỗ của mình dưới cằm anh để dựa đầu vào và choàng tay nàng quanh người anh. “Anh đúng là kẻ tham lam, phải không?”

Môi anh nhếch lên, và mắt anh đảo về phía ngưỡng cửa uốn hình mái vòm, nơi người em trai của anh đang đứng, loáng thoáng giữa đám đông chộn rộn vây quanh anh. “Trong khi Santos lảng vảng quanh đây, anh không có ý định để em thoát khỏi tầm mắt của anh đâu”.

Virginia cười phá lên. “Chú ấy kể với em tất cả rồi. Kể cả cái lần anh đập vỡ mũi và cằm chú ấy nữa. Em thì là anh chàng đó muốn xé anh ra như một con trăn tinh vậy”. Nàng ngoái lại liếc qua vai rồi chun cái mũi nhỏ nhắn của mình. “Hơn nữa, có vẻ chú ấy rất bận rộn với hai cô nàng chú ấy đưa đến đây tới nay... và hàng tá những cô khác mà chú ấy đang cố chống đỡ”.

Tranh thủ lúc các vị khách mời dường như không để ý gì đến họ trong lúc họ nhảy giữa rất nhiều khuôn mặt quen thuộc đó, Marcos luồn một tay xuống lưng nàng và liếc nhìn chỗ phòng căng lên giữa hai cơ thể của họ. “Em cảm thấy thế nào”, anh hỏi, giọng lo lắng.

Nàng mỉm cười và ngoảnh mặt lại để đón lấy ánh mắt của anh.

“Em cảm thấy... thật hoàn hảo”. Nàng hôn lên môi anh và ngây ngất ngắm nhìn anh cũng bằng đôi mắt xanh thăm thẳm, đôi mắt đã ám ảnh anh bao ngày qua. Ánh mắt long lanh hạnh phúc của họ còn làm nhòe đi cả vẻ lấp lánh của chiếc nhẫn trên ngón tay nàng, và nụ cười của nàng như khiến anh ngộp thở. “Còn anh?”, nàng hỏi.

Môi anh mím lại thành một nụ cười, và anh cúi đầu xuống, lộ rõ ý đồ xâm chiếm lấy cái miệng xinh xắn của nàng. “Lỡ mất một trăm nghìn đô la”, anh trêu. Anh chạm vào môi nàng, và cười ngoác miệng. “Vậy mà anh chưa bao giờ cảm thấy mình may mắn đến thế”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-vi-cua-cam-do>